~~V. SS.~~
~~211.~~

RMKI
1022.
1. péld.

Teljes.

POENITENTIA S. M. MAGDALENA.

RMK I. 1022.

POENITENTIANAK Tükörre.

EGESZ ELETE ES POENITENTIA TARTASA; s-MEGH TERESE, AZ Szent Maria Magdolnának, ès az ő attyafiának Márthának: mely forditatot Németből Magyarrá mostan elsőben.

IRATTATOT EGY KERESZTYENI LELEK ALTAL.

Sok bünei boczattatnak megb ó néki mert igen szeretet, Luc. 7.

Nyomtattak BECZBEN,
Eőzvegy Rikesin Susanna betűivel.
M. DC. LXV. Esztendőben.

A M.N.MUZEUM
KÖNYV-
TÁRA

ELEOLIARO
BESZED AZ KERESZtyén Olvaſohoz.

AITATOS KERESZtyén Olvasó mivel gyakor helyen emlekezetet téſzen az ſzent irás az Pœnitentia tartó Szent Maria Magdolnáról, és Marthárol: En-is jónak itiltem, hogy az ő életeket az Szent Evangeliom ból és ſzent jámborok iráſából Hiſtoria ſzerént elő ſzámlállyam, és Magyarrá fordicſam, hogy ennek olvasáſa, és elmélkedéſe nagy haſznára légyen az Kereſztyéneknek, mivel ez igaz tükőre lehet â meg térő bűnőſőknek, ſzükſegh azért hogy mijs véllek egjűt ki térvén bűneink ből igaz pœnitentiát vegyűnk előnkben, és bűneinket véllek eggjűt

ſiraſſuk, mindenekben ôket kôvetvén, ázokat tiſzta ſzûbôl bányuk, ſzányuk, és meg is gyonjuk, ne cſelekedyûnk ugy, mint az ellenkezô atya fiak: kik csak tellyeſlęggel az puſzta hittel, minden gyónás, Pœnitentia tartás, és minden jó cſelekedet nélkûl akarnak menyorſzágban menni; hanem Chriſtus mondását tarcſuk, ki azt mondgya: Nem minden megyen bé az én orſzágomban, ki azt mondgya Uram, Vram, niſd meg mi nékûnk az aytót hiſzem az te nevedben hittûnk, az te nevedben prædikállottunk, és ôrdôgôt ûztûnk; hanem azok mennek bé az én orſzágomban kik az én Atyámnak akaratt yát bé tellyeſittik.

Azért igen ſzûkſęg kereſztyén olvaſó, ha az pokolbéli kint el akarjuk kerûlni és távoztatni, hogy igaz pœnitentia tartó életre adgyuk magunkat, migh az kegyelemnek ideje vagyon, és azt ne ſokára halaſzſzuk, vagy halálunk oráiára,

az

az mikor betegſęgekkel és nyávalyákkal terheltetûnk, és erôtlenitetûnk, mert bizony ſzûkſęgh leſz akkor ha jo fundamentumot raktunk, mert az mi ſzivûnknek háza nem marad kéſęrgetés nélkûl, mivel ſzent Martha-is halála oráján az kiſirtetet el nem kerûlte, kétſęg nélkûl hogy mi ſem kerûllyûk el, azért méltó hogy magunkra vigjázzunk, hogy az ôrôkké való halált el kerûllyûk, mivel még az pogánjok elôttis iſzonyu rettenetes vólt, még cſak az terméſzet ſzerént való halális, â mint â pogány Ariſtoteles elônkben, adgya, ki az halálról elmélkedvén, azt minden iſzonju dólgok felet valô iſzonjuságnak mondgya: mivel mindenbe valami e fôldôn vagyon véget vét. Menijvel inkáb tehát mi kereſztyének iſzonyodyunk az ôrôkké való haláltól, az ki ſokkal iſzonyub, rettenetesb, az terméſzet ſzerint való halálnál, tehát bár egéſz életûnkben kéſzûllyûnk és igyekezzûnk

zûnk azon, hogy azt el kerûlheſſûk: ha azért kereſztyén lélek te-is bé akarſz ezzel az Szent társaággal az örökké valô menyegzőben menni, tehát gyakran tekincs ebben az tükőrben és az mit ot látz, igyekezzél azt meg tanolni, meg tanolván, meg tartani, kétſęgnelkûl ugy részeſſę téſzen az Mennyei iók ban. Kit adgyon megh az Szent Iſten minnyáiunknak az ő Szent halálának nagy érdeméiért, Amen.

A M.N.MUZEUM KÖNYVTÁRA

MA-

MARIA MAGDOLNANAK ES MARTHANAK ELETE ES MEGH TERESE.

ELSEO RESZE.

MARIA MAGDOLNANAK Nemzetségéről.

OCTAVIANVS CZAszár idejében vala egy bőczůlletes és igen gazdag Sidő, vagy Izraelita, kinek lakása Ierusalemben vala, és ott nem meszsze az Váraskőrůl vala egy néhány Várá is, sok tartománijval eggyůt, és az Városnak-is eggijk

része

réſze öve vala, kinek neve Syrus vala, és az Feleſégének Eucharia, mind ketten nem czak nagy nemzetbôl valának, és gazdagok az mint fellyûl megh hallók, hanem azon kivûl ſok ſzép erkölczökkel valának fel-ékeſittetve: ezeknek Iſten áldásából házaſságokban három gyermekek lönugy-mint Lázár, Martha, és Maria Magdolna, Lázárt Chriſtus fel támaſztá az mint továb meg értyük, midön négy nap az koporſoban fekûvék. Martha Chriſtus Vrunk Gazda aſzonya lön, az kinél ſzenvedéſe elôt ſokſzor ſzalláſt tart vala, Maria Magdolnais az Szent Evangeliomban igen meg diczirtetik. Elsôben, azért Martha gyermekſégétôl foghváſt igen Iſten félö és jó erkölczû vala, Attyát, Annyát, ighen böczûllötte és halghatta, az Szent Iráſt ſzûntelen olvaſta, és arrul elmélkedvén, ſoha az henyeléſnek nem adta magát, ſokat imátkozván ki ötet ez világhi hûſágoktól

és

és gyönyörűſęgektől ugy el vonta hogy minden io czelekedetekben és ió erkölczökben kezdet naponként nevekedni. Azért az öczét-is Maria Magdolnát az ki ſokkal világhiab ſ-vigab vala nalanál, ſokſzor intette, és ſzóllitiya vala, hogy az bűnt el hadgya és iob életet viſellyen. Minek utánna azért az ő ſzűlei el hóltanak vólná, ioſzághok ſ-örökſęghek oſztályra mene, ſ-igy oſztáték azért megh. Lázárnak iuta Ieruſalemben valo örökſęghek, Marthának Bethania, Maria Magdolnának Magdalon névű várok. Lázár Ieruſalemben lakék, ki ighen vitéz ember vala, mindentől nagy bőczűlletben tartaték: Marthais vele eggyűt lakván mint egy io ſzorgalmatos Gazda aſzſzony mindenre gondot viſel vala, ugy hogy az házi czeléd nem czak eledelekben, és ruházattyokban, ſemmi ſzűkſęget és fogyátkozáſt nem látnának, hanem minden Iſteni fęlelemben és ioſzág-

hos erkôltzókben nevekednek és gyarapodnak vala a mi azoktól meg marad vala, penigh, ô azt nagy ſzorgalmatoſsággal az ſzegényeknek oſztya és adattya vala. Maria Magdolna penigh mint iſſiabbik mindenkor furcſa vala, és lakik vala az ô Magdalom nevû várában, ſok világhi ôrômben és vigaſſaghban lévén foglalatos, mely fogyátkozáſát Martha ſokſzor eleiben adgya vala, és az mellet minden nap könyörôgh ís vala az Iſtennek érette, hogy magát és az ô búneit velle meg iſmértesſe, hogy ez világhnak ſok hivſágát el hagyaſſa, hogy ennek utánna ne légyen ſokaknak botránkozáſára, és máſokat ís ne vigyen ſok fęle vetkekre.

MUZEUM KÖNYV-TARA

MA-

MASADIK RESZE.

Mi-kèppen Martha Kereſztelő Sz. Ianoſtòl meg kereſztelteteť.

MInek utánna azért Martha ſok io erkôlcſôkben és ió cſelekedetekben alhatatoſſan nevekedet vólna, ſzintén akkorban Chriſtus Vrunk elôl iáróia Kereſztelő Szent Ianos ki még az Annyának méhében megh ſzentelteték, az puſztában lakék és ot pœnitentiát kezde hirdetni, és prædikállani és az embereket meg kereſztelni. Hogy ezt Martha megh érté, hogy enni ſok nép menne Kereſztelő Szent Ianos hoz, nem kéſęk ô is, hanem el mene az ô prædikátioiát hallani, ollyan ſzándékkal

hogy tölle meg is kereſztelkednék, mely ſzándékát béis tellyeſitté cſak hamar, és annak utánna ſzent Ianoſtól meg is tanittaték, miképpen kellyen ennek utánna az Iſtennek parancſolattya és kivánsága ſzerént élni, és magát viſelni, azt-is meg érté tölle hogy, az mely Meſſias régenten megh vala igirve az Sidoknak már ez világhra el iöt vólna, azért tökélleteſſen el ſzáná és el tökkéllé magában hogy ſzent Ianoſnak tanitáſa ſzerént magát pœnitentia tartó életre adnáia, hogyaz Mennyei Vólegénytól ſzént akaratiya ſzerént fel ékeſitettetuén, és fel öltöztettvén igaz töredelmeſſeghgel tölle ió kedvel fogattaſlęk: Minekutánna azért Martha megh kereſztelteték, haza mene és ottan mindgyârt oly kemény és ſanyaru életet kezde viſelni; Kin minden ember cſudálkozik vala. Hogy Maria Magdolna azt meg érté minémû életet viſelne az Nennye azonnal hozzá méne és annak okát

hez-

kezdé tudakozni tőlle minek utánna ázért meg érté, és látá az ő maga viseléſętis, azokat cſak ſemminek itélé, és illyen ſzókkal ſzóllanéki: Szerető Néném te magaddal igenſanyarű és keménnyen bánſz, én penig ollyã itéletben vagyok és tellyeſſęggel elis hittem, hógy az kinek it ez világon kedvére való élete vagyon, à más világon is azok ůdvezůlnek. Mártha penigh az ki ſzent Ianoſtól kůlőmben tanittatot vala, felele néki: Nem ugy vagyon az dolog ſzerető őcſęm gondold megh azt, hogy minden héijában valo ſzóról cſelekedetről, gondolatról, mint az legh kiſſebbik ſzem: pillantáſról is az Felſęges mindenható Iſtennek ſzámot kel adni, hova léſzeſz te az te ſok ſzámlalhatatlan nagy nehéz bůneiddel, az kikkel az te teremtődet naponként meg bántotad: azert iőijel cſak égy ſzer hald meg Kereſztelő Ianos prædikátioiát, abból megh érted hogy ha az bůnős és világhi

hivſágos életeddel az örökké való életet megh nyerhetedé? azért had el ezeket az Iſtenért kérlek, és kerlek, tarcs pœnitentiát, hogy örökké el ne veſz: noha tudia azt Maria Magdólna, hogy azt tiſzta ſzűből mondgya és néki iovára, mind azonáltal nem vévé azokat az mondaſokat ſzivében, mert az mint ſzent Gergely mondgya hogy az ki ſok bűnöknek ſullyával megh vagyon terheltetve, nehezen vagy ritkán kél fel pœnitentiát tartani: azért ezen igen fél vala Martha-is, mind azonáltal ugyan nem ſzűnék megh, hanem minden napon inti vala az megh téréſre: de imé Maria Magdolna vigh, kevély mint világi ember, minden nap csak az maga kedvét és gyönyörűſęgét,. és kivánſágát kereſi s' követi vala, és azokban ugyan el merűle: noha némely ſzent tanitók oly vélekedésben vadnak, hogy teſti tiſztátalan vétekkel nem vétkezetvólna: de ennek egy igyűképpen had-

hadgyunk békét, ſ. ne vitaſſuk: hanem az ſzent Evangelium mellet megh maradgyunk, az ki azt mondgya hogy hét halálos bûnben vala; talám azokban tôbbet vétet gondolattyával. hógyſem cſelekedetivel, azért is Mártha ſzûntelen imátkozik vala érette az Iſtennek, hogy az ô kiválkeppen valô kegyelmét adná néki, hogy iuthatna azó bûneinek igaz iſméretire, és térne meg ô ſzentfelſęgéhez tiſzta ſzûbôl, pœnitentia tartás által.

HARMADIK RESZE.

Minek utánna megh értè Martha Chriſtus Vrunknak Ieruſalemben valólétét, miképpen mene azonnal prædikátioiát halgatni.

ESęk értéſęre Marthának hógy egj nágy nevezetes Propheta Sido tartomanyaban

ban érkezet vólná, az ki Caná Galileaban az Menyegzôn az vizet borrá változtatta vólna: ennek annyval inkáb hitelt ád vala Martha, mivel reménlé azt, hogy talám szintén azon volna, az kiról szent lanos bizonságot tôt vala, azért buzgósággal kivánnya vala tanitását és prædikállását hallani azt-is megh érté hogy rôvid ûdôn az meg nevezet nagy Propheta Ierusálemben iône, kinek látására és prædikátioiára igen szorgalmatossan készûl vala. Minek utánna Christus Urunk (ki minden bôcsûlletre méltó)el érkezet vólna Ierusalemben és ôtet halgatni sok nép ôszve gyûlt vólna, hasonlókeppen Martha-is nagy figyelmetesseggel halgattya vala Vrunk tanitását és prædikállását, kihez ô oly nagy buzgó szeretettel fel inditaték, hogy magában tellyisséggel el végezzé hogy ennek utánna ôtet válásztaná maga legyessenek, azért mindenek elôt nagy vigan és bátran

felôlle

felölle beszélget vala és az ő szólgálóiának kinek neve Marcella vala, azt mondá, kétségnélkül el hittem, ha az én öcsém Maria Magdolna csak egyszer hallaná ennek az Prophetának prædikátioiát, meg térne és életét meg iobitaná, és pœnitentiát kezdene tartani, azért azonnal Marcellát Maria Magdolnához küldé hogy meg ielentené néki, miképpen egy nagy ieles Propheta érkezet vólna, az ki sok szép kegyes biztató szókkal tanitaná az embereket, kéreté azért hogy azonnal iöne Ierusálemben hozzá és halgatná megh ő: is prædikátioiát. Maria Magdolna ezeket az szókat megh értvén, csak meg veté, és minden választételnélkülis megh haza bocsáta Marcellat, az ki nem kevés szomoruságot és bánatot szerze Martha szivében.

NEGYEDIK RESZE.

Mikèppen Martha Christus Urunktól meg gyógyittaték az vér folyásbol; ki ô rayta sok esztendeig vala.

AZmi-képpen Szent Mark és Sz. Lukácz 8. részeben iriá, hogy vala egy Asszonyállát kin az vér folyás tizenkét esztendeigh vala, és semmi orvos néki nemis használhata. Vélekednek némelyek hogy Martha lôt vólna ugyã ez Asszonyállat, minek-utánna azert sok szep tanusagokat hallot vólna Christus Urunktól ezen Martha véue melléie az ó szólgalóiát Marcellát, és ismégh el mene másodszoris Christus Urunk Prædikatioiát halgatni, kin ugy megh telék szeretettel, és nagy hûttel, hogy tellyèsséggel minden ketségh nélkûl hinni kezde,

kezde, hogy ez légyen az ighaz Christus, az Istennek fia, az ki felól Kereſztelő Szent Ianos ſzóllott, és bizonyságot-is tőt légyen, és illyenképpen kezde magában gondolkodni, czak mehétnék az Uthoz ollyan közel, hogy aző ruhaíat illethetném megh, kétſęgh nelkűl erős remén ſęggelel hittem, hogy az én nyavalyámbol gyogyuláſom lenne, es az én előbbi egeſſęgem meg Jőne. Illyen és haſonlő gondolattal léven Martha, oda iarula az Vrhoz, és illeté az ő ruhaját, azonnal aző kivánt eghéſſęge megh adaték ő néki. Az VR hátra tekintvén monda: Léanyom bizál, az te hited gyogijtott megh téghedet. Ebből azért nijlván ki tetzik, minémű nagy hiti és ſzereteti lőt légyen Marthanak, mert ezen kivűl illyen nagy kegyelmét az Vrnak, nem vőtte vólna, ſem penigh hirtelen valő meg gyogyuláſát.

Eő TEőDIK RESZE.

Miképpen kéré Martha Christus Vrunkat hogy az ő szént Annyával eggyût jóne és szállana ő nála.

MInek utánna Marthá eszében vévé hógy az régi betegségéből meg gyógyult vólna, nem akar háládatlannak találtatni, hanem Christus Vrunknak azonnal lábaihoz esék, és igen nagy buzgôsággal kéré ôtet hogy mind az ő szent Annyával, és tanitványival éggyût szâllana nála, ne utálná meg az ő házát, mellyet az Vr fogadá néki hogy alkolmatossaggal megh cselekedné, de az VR ezt halasztá egy idegh, mert akkor azonnal Martha kívánságára oda nem mene azért Marthának napon-

naponként nevekedék ebbéli kivánſaga, mely okbol az ő atyafiát Lazárt az Vrhoz. küldé hogy őtet emlekezteſſe, és kérie hogy hozzáiok iöne Bethaniaban, mivel nem is meſzſze vólna az városhoz, ésaz olayfának hegyéhez à hova az Vr ſzokot vala iárni és prædikállani. Minek-utánna Lazár ezt az kóvetſęget véghez vivé, és ő neki az Vrtól io válaſzſza lőn, azonnal meg izené Marthának, hogy az Vr keſz volna ő hozzaiok be térni uttyaban. Hogy ez örvendetes hirt Martha meg hallá, nem találá ſemmi nyugodalmat magának nagy örömnek miatta, ugy annyira hogy nem tudna mihez hezdeni, elſőben, nagy ſzorgalmatoſſaggal, és miképpen kereshetné elégſęges képpen, illyen meltoſagos bőcſülletre melto vendegnek kedvét. Ennekokáert hòl az aytó elei ben fút vala, hòl az udvarra hol ſzintén az utzára, hogy ha immar iöneé ſ- láthatnáié az ő kedves. Vő-legénnyét

nyét és vendégét; minek utánna azért az Vr el érkezék, eleibe mene azonnal az ô szolgáloiával Marcellaval eggyût, és mas egyéb áijtatos aszszonyokkal eggyût, az Vr elôt mindgyáráſt térdre esvén, alazatoſſan ſzemeket az fôldre veték, és minekutánna az áldaſt vévék az Vrtôl, alázotoſſan ôtet kôſzônték; nagy ſziliden Martha, igy kezde az Vrnak ſzollani: Szerelmes Vram és Meſterem, hálákot adok te néked, hogy az te ingyẽ valónagy kegyélmedbôl, engem illyen hoſzſzu nagy betegſégbôl meg gyógyitottál, nem keveſſeb hálákot adok Vram te néked azert-is, hogy méltoztattál, én hozzám ſzegény bûnôshôz iöni, és engemet oly kegyeſſen meg látogatni, ki méltó nem vagyok illyen vendégnek bé fogadáſára. Kérlek ennekokáért én Vram és édes meſterem, hogy ennek utánna ezt az én házamat, magad és az te ſzerelmes Anyád ſaiát ſzálláſodnak tarcſad.

Eze-

Ezekre az Vr igy felele néki: Szeretö leányom, kéſz vagyok téged meg vigaſztalni, és téged magamnak, és az én ſzerelmes Anyám gazda aſzſzonyának válaſztani és ennek-utánna azt akarom hogy az én ſzerelmes Anyám, mindenkoron nálad lakiék, és nálad tarcſon ſzálláſt. Meg gondolhattya minden hü kereſztyén lélek, minémü kiválképpen való nagy öröme lehetet ezen Marthának Vrunk mondáſán és feleletín, hogy nem csak gyakran ſzállana nála, hanem ennek ſelette az ö ſzent Annya ugyan nála lakoznék; minek-utánna azért illyen nágy kedves vendéget bé fogadot vólna, és elégge beſzélgetet vólna vélle, kéſzite hamar néki vacſorát, mert arra ö néki régen nagy ſzorgalmatos gondgya vala, de nagy örömnek miatta nem is tudna mihez nyulni elſöben; oh böldog és hiv gazda Aſzſzonya az mi Idvezitönknek, minémü nagy örömet vigaſſágot érzettél az te ſzivedben,

vedben, mikor â Paradícſomnak Vrát áz Angyaloknak örömét, és bôcſûlletnek király néát az Mennyei királynak tanácſit, mind eggyût az te házadban láttad. Azért örûly, vigadgy Iſtennek válaztot és mindeneknél nevezetes Martha, mert ez mái napon méltoztatot az Mennyei király téged gazda aſzſzonyának válaſztani, kit minden Patriarchák, Propheták az ô Teſtamentumban kévánták látni, és azoknak nem adatot, á ki tenéked adatik. It elô hozhátnánk miképen kellene minékúnk Chriſtuſt ſzòlgálnunk, és hozzánk fogadnunk, mikor az kenyérnek ſzine alat hozzánk iô, és ſzálláſt adunk néki; menyi ſok keſzûlettel bôcſûllettel kellene ôtet Marthával eggyût fogadnunk, és eleiben mennûnk, az mi ſzivûnket örôkôs ſzálláſul, nem csak aiánlani, hanem ugyan néki-is adni és azt mindenkoron néki tiſztán meg tartâni, hogy minálunk is mindenkoron kedves ſzálláſt találljon és tarthaſſon.

HA-

HATODIK RESZE.

Mi-képpen könyörgöt Martha Urunknak Maria Magdolnáért.

KEtſęghnélkûl ez az ſzorgalmatos és kegyes gazda aſzſzony Chriſtus Vrunkat ſokſzor kedveſſen és alázatoſſan fogatta házá hoz, mivel ô tôlle annij ſok iót és kegyelmet vôt vala, annakutánna az termé-ſzet ſzerént valò ſzeretet az kivel az ô Attyafiához Maria Magdolnához vala, ném engedé hogy el feletkeznék ô ròlla-is hanem minden alkolmatoſſagot kereſne, az mellyel ôtet az bûnnek ſáriából és undokſágabòl ki hozkatná, ſzûvbôl kivánnya, hogy az igaz Iſtennek iſméretire hozhatna, és Iſtenhôz megh térne. Ezokáért mene

áz diczőſęghes Szűz Mariához, az mi Vrunk Szent Annyához és ſzivének faydalmát megh ielenté néki egy Attyafia vólna, ki ſok véteckel megh vólna terheltetve, és kére Vrunk Szent Annyát, hogy az ő Szent Fiának megh ielentené, és kőnyőrőgiőn érettehogy ez el veſzet iuhoczka iſmégh az igaz utra hozattatnék. Nem kéſęk azért az bóldoghſágos Szűz, hanem ez dologh felől ſzorgalmatos lőn, és kőnyőrghe az ő Szent Fiának. Azért Chriſtus Vrunk igy ſzólla Marthának, hogy az Attyafiad Magdolna ſok vétkekben vagyon és bűnős az én előttem ninczen el rőytve, bizzál azért és ne fély, mert ő męgh ez világnak oly ió példát ád, az ki nagyob léſzen hogy ſem az ő vétkei ki ket valaha czelekedet, és neveztetik męgh pœnitentia tartás tűkőrének: kérem az én Attyámat te éretted, hogy az ő bűneinek iſmeretſęghére hozza őtet, te penigh légy érette, hogy iőijőn el az én prædikatiomra,

tiomra, ha ſzintén vigan és nágy czifrán, iön-is - negóndoly vélle kétſęghnélkůl onnat alázatos és tóredelmes ſzűvel iön el.

HETEDIK RESZE.

Martha Maria Magdolnához mene Magdalom nevű várában, kérvén ótet, hogy az VR Prædikatioját meg halgatná.

AZ Iſtenfęlő ſzorgalmatos Mártha azonnal az ő ſzolgaloiát Marcellat el kűldé az ő Attyáfiához Maria Magdolnához, kérvén azon ótet, hogy minden késedelem nélkűl iöne hozzá Bethaniában, mert felette nagyban iáró ſzorgalmatos gondgya vólna véllé, és azokról akarna vélle beſzélgetni. Maria Magdolna az követfęget hogy meg hallá, igen nagy keménnyen és csuf-képpen felele az követnek,

ſokkal méltòb ugy mond hogy Martha, iöijön én hozzám, hogy ſem én ö hozzá, mert moſt ſem kedvem ſe alkolmatoſſagom nincſen à ſzéllyel való iáratban. Mely izeneten igen el ſzomorodék és megh buſula Martha: mind azonáltal gondolá mágában hogy az el veſzet iuhot kereſni kellene, Annak-okáért az ut hoz kéſzûle és más nap azonnal meg indula és Magdalon nevû várban menne az attyafiához Mariá Magdolnához. Minek utanna oda érkezvén, nagy friſſen keſzittetet vocſorát talála, és az ö Attyafiá is nagy vigan ſzokáſa ſzerént: hogy meg látá ezt Martha, nagy ſzorgalmatoſſan forghódik vala ö is, hogy hamaréb el végezödnék az vendégſęg és az véndégek ki ki helyére takarodnék, hogy annál alkolmatosban, és akadályné kûl Maria Maghdolnával beſzelgetnének, minden ſzûkſęges dolgok véget. Minek-utánna már cſak ketten vólnának,

alkol-

alkolmatoſſagot kereſvén Martha, által ölelé az ö Attyafiát Maria Magdolnát, az ſzerént cſelekedék Mariá Magdolnais, és Martha alázatoſan meg csokolá ötetés igy kezde véle beſzélgetni. Szeretö atyámfia minemű dolgok ezek á kiket te naponként cſelekeſzel, ſ vallyon illeneke ezek valamely iámbor ió erkölcsű Nemes Aſzſzonyállathoz? az mint te vagy, és ha mind ezekben nyilván való bűnök és vétkek nem találtatnak-is, kiknélkűl ezek nem igen lehetnek, mind azonáltal ſokan ebben meghbotránkoznak, hól az Iſtennek fęlelme, hól az mi meg hólt eleinknek bőcsűlletek, hól az ö utánnok hagyot ió hirek nevek. Ezé az vigaſztalás az kit énnékem, és az te Bátyádnak Lazárnak adcz? meg ſem gondolván hogy az Iſten teremtet, ſem penigh hogy az ö igaz itilö ſzéki elöt ſzámot kel adnod egyſzer mindennémű dolgaidrol, és cſelekedetidröl, talám azt tudod hogy

örökké élsz? minden embernek kemény szám adása lészen az Isten igaz itilő széki előt, és minden ember az maga cselekedeti szerént itiltetik meg; igy és ehez hasonlo-képpen beszélget vala Martha az ő Attyafiával Maria Magdolnával, reménlvén ennek ezközi által, hogy valami tőredelmeſſégre; és meg térésre hozhatná. Azért mind ezekre az kiket Martha nagy buzgósághgal beszellet vala, igy felele Maria Magdolna nagy bátran, minden félelem: nélkűl néki: Szerető Néném, ha csak azért, és hasonló dőlgokért iőttél most én hozzám, bár inkáb othon Bethaniában maradtál vólna, nem de azt itilede? hógy én à mi Nemzetségűnket mint szintén te meg nem gondolom? én az mi Nemzetségűnknek nagyob bőcsűlletire élek, és inkáb ékesittem azt az én szépen és czifrán valò iárásommal, hogy sem te az te égyigyű és sleyt ruházatoddal, és ha én szintén vigan és kedvemre élek-

élek-is most, iöhet még oly idö-is, hogy mind ez és mások is el mulnak töllem, de én gyakran hallottam, az kinek itt ez világon iöl vagyon dolga, és nagy kedvére él, az más világon sem lehet annak gonoszul dólga: Lásd azért minémü tréfas szokkal ugy mint ifiu, maga gondolatlan Asszonyállat felel az Nennyének, s' mivel menti magát, mert még az bünben hever vala, és ez világi gyönyörüségben tisztán el merülve. Az Isten fölö Martha áz ö attyafiának üdvösége keresésében szintén oly szorgalmatos vala, mint szintén az magáieban, még-is igy beszél vala néki. Szeretö Atyámfia igen meg csalatol mind ezekben áz mit beszellesz ez mind csak héában valóság, és az igassággal igen ellenkezik. De mind héában lön Marthának ez mostani beszéde és intése, hanem Maria Magdolna fel kele mellölle, és ot hagyá Marthát, és kezdé követni mindennapi szokot mulatságát Martha ezt

látván

látván azonnal térdre eſęk, és kônyôrgeni kezde az Iſtennek érette, hogy világoſitaná meg az ó ſzent Lelkével: annak utánna ételt italt hozánnak, hogy minek elôtte iſmét utra indulna Bethania felé, valami erôt venne, mert igen bâggyat vala az uton való iáráſtól.

NYOLCZADIK RESZE.

Mikèppen kéri Martha Maria Magdolnát, hogy csak egyſzer halgatná meg Vrunk præ dikátioját.

MIvel Martha már megh értette vala Vrunktól, ha Maria Magdolna megh halgatná egyſzôr prædikállaſat tehát megh térne, megh ſem gondolá azért Martha hogy ollyan nehezen menne véghben, az dologh, iſmégh el mene azért az Attyafiahoz,

fiahoz, s'azon lôn minden tehetſęgével, ha azt az vakmerô Maria Magdolnát rea beſzélhetné, hogy vele ugyan elmenne, és megh halgatná Vrunk tanitáſát, mely kiuánſágha Marthának noha igen iólôn, de nem vihetté véghôz ſemmi módon, és igy néki mégh ſokat kel vala fáradni, hogy idôvel az Attyafiát az Iſtennek igaz iſméretire hozhatná, s-az ô kemény ſzûvét megh lagijthatnáia. Minek- utánna azért Martha eſzében vôvé, hogy moſtanſagh ſemmit nem vegezhetne, és ſok ſzép intéſe, és ſzava mind héában vólna, más utat kôvete, és más eſzkôzt kereſe az Attyafiának megh téréſęre. Minekutánna azért Maria Magdolnais el végezé az ô ebédgyét, iſmégh Marthahoz mene, nagy vighan, és nagy moſolyoghua s'igy ſzolla néki: Szeretô Nénem s'mit gondolkodol moſt? Azté hogy minémû dolgokról prædikály iſmét énnékem? Vallyon nem máſrólé hogy

ſem ánnak előtte? Kérlek kely fel, legy vig-s' egyél igyál, örvendez velem, én is mindennémű Attyafiui ſzeretettel és ió akarattal léſzek hozzád, és mindent meg cſelekeſzem te kedvedért valamit tőllem kerni és kivánni tudtz. Ezekre igy ſzolla Martha. Szerető Atyámfia, én itiletem ſzerént én bizonnyal te veled igazán vigadtam, s keſz vagyok még-is veled vigadni, de megh egy kéréſem vagyon tőled, kit ha kedvemért megh czelekeſzel, moſtanſágh többet tőled nem kérek. Maria Magdólna kérdé, micſoda vólna az mondaná meg néki Azért Martha elő kezdé beſzéllení néki, hogy miképpen moſtanſág támadot vólna, egy igen nagy ieles Propheta, az ki nagy és ſok cſudákat cſelekednék. Simont-is az pokloſſagbôl meg gyógyitván; egy Vr embernek is leányát halottaiból fel támaſztotta, és ehez haſonló cſudákat ſokat cſelekedet: Azért mind ezekbôl világoſſan ki hozhatni, hogy

ez

ez légyen az igaz Messias, ki az mi régi Atyáink nak megh vala igirve, kire még à regi Patriarchákis nagy ohaytáſſal várakoztak, és még is várakoznak. Ez az ieles Propheta moſt ſzéllyel iár, prædikál, és tanit; azért kérlek ſzeretô atyamfia, halgaſd meg bár cſak egyſzer prædikállását, és ûdvôſſęges tanitáſát. Maria Magdolna, az ki elôt még ez igen keſerû fû vala, igy felele Marthának. Szeretô Neném igen nagy cſudálkozáſom vagyon rayta, hogy én elôttem ez dologról, annyi ſzoval beſzélgetz; Ha kedvem vólna hozza, vágy kedvem léſzen, el megyek ôtet halgatni, ha penig nem, tehát házamnál maradok, ſenki erôvel oda nem vihet, te néked mindenkor nagy kedved és ſzeréteted vólt illyen emberekhez, eredgy azert moſt is hozzá, és halgaſd tanitáſát, énnekem minden kedvem ez világhoz vagyon: Azért kérlek hadgy békét énnékem illyen dologban. Szeretò atyámfia

monda néki Martha, hiſzem ez nem nehéz dolog az mire kérlek, ha te én tőllem ennél nagyobbat kértél vólnais, megh nem tartottam vólna tőlled, és te én kedvemért, ezt az kis dólgot ſem akarod megh cſelekedni. Ha már ugyan áijtatoſságból nem akarſz is oda menni, tehát cſak azért is iőij el, hogy láſd meg, s'hallyad minémű édesdeden, kedveſſen, kegyeſſen, alázatoſſan, és bőlcſen beſzél, és egy ſzóval minémű-képpen viſeli magat az ő tanitáſában, és prædikálláſában: Tekincs meg cſak őtet, minémű ſzép, tettetes kedves ember mind termetiben, és maga viſeléſęben, mivel tudom te terméſzet ſzeréntis őrőmeſt ſzép embereket látz. Ezeket meg értvén Maria Magdolna, egy keveſſę meg lágyula az ő kemény ſzive, és igy felele Marthának: El untam utánnam való ſok kunyuráláſodat, cſak hadgy békét már ihol fogadom te néked, hogy hólnapi napon el mégyek veled, az ő

tan-

tanjiáſát és prædikálláſát meg halgátni: de azért nem ollyan alá való ruhában mint te, hanem az én állapatomhoz és Nemzetſégemhez illendő köntősben mégyek az Egyházhoz. Kicſoda lehetet nagyob örömben mint Martha ezen az feleleten? Igen, meg köſzöné azért az ő Attyafiának Martha, ha ked véért azt megh cſelekedné és monda néki, nem bánom, ſőt ſzabad légy vélle ſzerető atyámfia, akár minémű öltözetben légy tellyes kedved ſzerént: En is az én ſzokot öltözetemben lévén, el mégyek veled; ennek-utánna, nagy vigan vocſorához ülének; azt el végezvén Maria Magdolna az Nénnyét Marthát más házban viteté, az hól fęl étzakának ideiénél továb imátkozék, nagy áijtatos buzgoſággal, hogy ennek az el kezdet dolognak lenne ió vége.

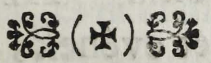

KILENCZEDIK RESZE.

Miképpen Maria Magdolna Marthával Bethaniában mene.

MArtha azon étzaka kevesset aluszik vala, és reggel fel keluén, azház népét-is fel költe, hogy mindent elö készitenének, az mi az uthoz kivántatnék, hogy fel keluén Maria Magdolna mindent készen találna. Azért fel kelvén Maria Magdolna-is fel öltözék legh szeb frisseb ruháiában az ki vala, nagy kevélyen czifrázá vala magàt, és el indula Marthával és az ö szòlgalojával Bethania felę. Azonban hogy el érkezének, szinten oly idö vala, hogy ebédnek idéie vólna. Azért azonnal leûlének, és ebédet evének, azt el végezvén

nagy

nagy vigan Martha az Atyafiának más házat ada ſzálláſúl, hogy ha akarna ott egy ideigh maradhatna és nyugodnék. Maria Magdolna az ki nem örömeſt vala magán, mondá Márthának, hogy inkáb egy keveſſe ki menne ſetálni az ô ſzólgaloival, kiben néki tôb kedve telnék, és tôb gyönyörûſęghére vólna, mint az házban magan lenni. El mene azért ſzéllel áz kertekben ide s' tova eghéſz eſtveigh, mind oda iárván mulat vala, mellyet Martha ighen akar vala. Azért migh Maria Magdolna az ô mulatſaghát kereſi vala ſétáláſſal, és egyeb dolgokban addig Mártha-is, ki igen ſzorgalmatos vala az ô atyafiának idvôſſęge kereſeſęben, à bóldogſagos Szûz Mariához mene, ki más házban vala, nagy bôczûlleteſſen kôſzônté ôtet, és megh ielenté néki hogy az ô bûnôs Attyafia vele eggyût házához iutot vòlna, és néki aiánlá hogy könyörgene érette az ô Szent Fiának. Az

ból-

bóldogſágos Szűz mondá, hogy ő néki az tetczenék, hogy áz Vrnak megh ielentenék. Azért Martha azonnal el küldé Vrunkhoz és megh izené néki, hogy Bethaniában vólna az Attyafia Maria Magdolna, és tellyeſſęgghel réá birta már, hogy tanitáſát megh halghatnáia. Chriſtus Vrunk felele az kőuetnek, hogy ezeket már mind iól tudná, azért iò remén ſęghben legyen czak Mártha, mert valamit néki mondot azok mind megh tellyeſednének, és az Attyafia cſak hamár oly tőredelmeſſęgre iutna, ki az ſzéles világh előt nijlván léſzen, mely izeneten nem cſak őruendez vala Mártha, de męgh az bóldogſágos Szűz Maria-is, kin Maria Magdolna igen cſudálkozik vala, mondá azért az Nennyének: Martha, mit ielent az, hogy moſt ollyan vigan mutatod magadat, és igy őruendeſz? én teghedet talám ſoha illyen vighan és nyáiaſſan nem láttalak. Felele Martha: Ezeket

ket én mind te éretted czelekeſzem, mivel az én házamhoz iöttél engem látogatni, melyben te ſok időtöl fögváſt nem vóltál, és valamenijſzer réád tekéntek, ſ látlak, annijſzer uijab örömet érzek az én ſzüvemben: Es mondá touáb néki: Szerető Attyámfia, ha ellened nem vólna, ier el velem az VR Chriſtus Annyához, látogaſſuk meg ötet, ki moſt az házban vagyon és nagy aitatos buzgóſággal imátkozik. Mondá Maria Magdolnà: Nem bántom megh tehát ötet, és nem léſzek akadally ára végezze imatſágát inkáb. Azért Martha ſem erölteté touáb ötet, mivel látá, hogy minczen kedue hozzá, mert megh az ſziuében ſemmi aitatoſlágh nem forogh vala. Ezeknek utánna vacſorához ülének és együt evének, azt el végezuén ki ki az ö ſzállájára mene, és el nyugovának.

TIZEDIK RESZE.

Miképpen készülének Martha Maria Magdolna, Vrunk tanitását és prædikállását halgatni.

Azért igen reggel fel kele Martha az ő ágyából, és mindeneket igen szorgalmatossághgal el intéz vala, Maria Magdolna-is igen öltözik. Szolitá szólgálóit, hogy minden drága öltözetit elő hoznák, hogy ez világhnak látásara és kedvére öltözhetnék, mennél ékesben lehetne: Azért Martha is segitti vala, hamaréb vóltáért öltöztetni, és minekutánna fel öltöztetet vólna, véve kezében szokása szerént egy tükört, és nézi vala magát, ha mit látna az

mi

mi kedve ſzerént nem vólna, azonnal az ſzólgálóiaval meg cſináltatá, azért már mindenek kedve ſzerént lévén, monda Marthának: Itild megh már Martha, ha az mi Nemzetſégünknek éné vagy te nagyob bócsülletire vagyunk? Bizonnyal tudom, hogy énnékem ma tób nézóim léſznek, hogy ſem te néked. Gondolá Martha magában, eregy cſak, hiſzem én az Iſtent az ó nagy irgalmaſlágából, az te moſtani állapatod rövid údon mind meg változik: De hogy az ó attyafiát meg ne ſzomorittaná, avagy kedvetlenné ne tenné, hogy nétalámtám el ſem menne vélle az Vr prædikátioiára, ſzintén tellyes kedve ſzerént ada válaſztot neki mondván: Szeretó Atyámfia oly ki mondhatatlan ſzép vagy, hogy én

nem győzlek eléggé csuldálk ozván nézni, és ugy tetzik énnékem, hogy nem embert látnék, hanem válami Angyali ábrázatot. Ezeket mind azért mondya vala néki: hogy annál inkáb igyekezzék vélle elmenni, azonban el indulának közelgetvén Hierusalem városához, hogy Vrunk tanitását el ne mulatnák.

TIZENEGGYEDIK RESZE.

Miképpen Martha és Maria Magdolna Hyerusalemben érkezének.

EL érkezvén azért Hierusalemnek piatzára, az houa már sok nép gyülekezet vala, az uy Prophétának tanitását hal-

gatni,

gatni, minden ember csak erre az czifrán öltözöt Maria Magdolnára teként vala, ki eggyet ki mást mond vala felöle, az mint ez világhnak közönséges szokása, de közönségessen nagyób része az embereknek, mind azt itilik és beszellik vala: kétséghnelkül ez Aszonyállat nem aitatosságból jöt ez Prophétának tanitását halgatni, hanem nijlván mást reménl és keres, kinek bizonyságha az ö czifrán való öltözeti és ruházattya. Az együgyü álázatos Martha, kinek nem vala szokása, hogy illyen fris Frauczimerrel járná, mind jól hallya vala ezeket, és egyéb czuf szokat-is, kiket ö néki az Attyafia véghet el kel vala szenvedni, nagy szübeli faydálommal: azért oly igen szégyenli vala magát az sok nép közöt, hogy szemeit az földröl fel nem emeli, migh nem az Templomban bé mene, azért bé menvén oda álla, az hól az VR prædikállani fogna. Azonnal egy frissen öltözöt zeczel szék tetetek le,

az kire Maria Magdolna ûlne, oly helyen az hól ide ſtova néz hetne az nép kôzôt, minekutánna azért az nép mind bé gyûlt és eggyût vôlna: Imé el jôve az nagy Prophe-ta-is és fel álla az hól ſzokot vala prædikállani. Azért meg cſendeſedvén az nép, Vrunk ſzemeit az égben emelé, kônyôrgeni kezde az ô ſzent Attyának ez bûnôs aſzſzonyállatért: Noha mi nékûnk kereſztyéneknek tôkélleteſſen el kel hinnûnk, hogy Chriſtus Vrunk cſak egy ſzovával, vagy még könnyeb ezkôzzel-is meg térethette vólna Maria Magdolnat, de néki igy tettzet, és, igy akarta, mivel nijlván való bûnôs vala az Vr Iſten is nyilván akarta megh tériteni, ſok nép elôt, ez világnak kiválképpen való pœnitentia tûkôrûl és például eleikben adni és állatni.

A MN.MUZEUM KÖNYV-TÁRA

TIZEN-

TIZEN KETT Eő DIK RESZE.

Miképpen Maria Magdolna Christus Urunk tanitásából, csudálatos-képpen meg téré.

CHRISTUS Urunk azért immár ot alván, mint ha arról elmélkednék, mit kellene az népnek mondani, s' halgata egy kevés ideig, Maria Magdolna az ő szokása szerént, ide s'tova néz, szemeit széllyel forgattya vala, tekinte Christus Vrunkra is, Christus Vrunk viszont Maria Magdolnára, de Vrunk oly formán, és oly ábrazattal tekinte reá, az minémű-képpen azokra foghna tekinteni, kik az kőzönséges itiletkor, az őrökké való kárhozatra itiltetnek: Azért ez rettenetes ábrázattal, hogy Maria Magdolna Vrunkat megh látá, azonnal oly szörnyűképpen meg ijede, hogy minden-

mindennémű tetemi reſzketni kezdének, és ſzokot ſzép ſzine változni kezde, és ugy el halaványodék, mint egy halálra vált ember, az ő ſzive ugy el remůle, hogy ſe álhatna, ſe veſzteg nem ůlhetne, azért az ſzékből ki kele, és az földre ereſzkedék; kin minden csudálkozni kezde; de az nagy irgalmu jó Iſten, nem akarta hogy ebben az nagy rettegésben, és félelemben ſok ideigh maradgyon, hanem kivalképpen való kegyelmét nyuytá néki. Maria Magdolna azért hogy immár ugyan meg hallya mit akarna Vrunk mondani, iſmét reá tekinte, nagy alázatoſſan reá vetvén ſzemeit viſzont Vrunk reá tekinte oly formán és oly kegyes ábrázattal, az kivel moſt Mennyéghben minden meg dücsőůlt Lelket néz: azért azonnal ez bűnős Aſzſzonyállatnak ſzive kiválképpen való Iſteni ſzeretettel kezde éghni, ki ő néki oly igen meg nijlatkoztatá az ő előbbeni vetkeit, és bűnős

életét,

életét, hogy azokról nagy keservessen kezde panaszolkodni, kiket azonnal ugyan ot Christus Vrunk elöt mind annyi nép élöt-is mind elö számlál vala, ha Martha ötet arról meg nem szólittya vala. Azért magában igy kezde panaszolkodni mondván: iay énnékem és még-is iay, mit cselekedtem én szegény bönös aszonyállat, s hova gondolkodtam völt, hogy én az én teremtö Istenemet igy el hadtam volt s' meg vetettem volt. Oh mit cselekedgyek immár, miképpen jelennyek meg az Istennek szine elöt? Oh s' miért nem fogattam szovát az én Nénémnek Marthának? Oh te álhatatlan csalárd világ? Oh gyarló test? Oh világnak nagy hivsága, oh tü pokolbéli kárhozot Lelkek, mely igen meg csaltatok engem, oh s' miért követtem én? s' miért cselekedtem annyi sok szántalan iszonyu vétkeket? Illyen és hasonló panaszolkodo szókkal beszélget vala Maria Magdol-

na, kin Martha igen csudálkózik vala, monda azért néki: Szeretö Atyámfia ne essél csak kétségben, bizzál az Isten irgalmában, és megh ne báncs most az Vrat az ö tanitásában, az Isten irgalmas és kegyelmes, kétségnélkül meg bocsáttya az te vétkeidet, az ö irgalmassága nagyob mind ez szeles világh vétkénél, figyelmez csak az Vrnak beszédére. Christus Vrunk azért eszében vévén hogy Maria Magdolnának szive két csudálátos, nyillal meg sebessitetet ugy mint; szeretettel és félelemmel, az ö tanitását is ahoz alkolmáztatás' monda: Oh te bünös lélek, tarcs pœnitentiát, mert az Istének országa hozzád közelget, és eleiben vévén szent Lukacsnak tizenkilenczedik részét, az hól igy szól: Vala egy igen kazdag ember, à ki meszsze utra méne és az ö joszágát vágy pénzét, szolgai közzé osztogatá hogy azzal kereskednének, ismét haza jövén az Vr, kérdeszkedik vala töllök, és minde-

mindenik kereskedvén egyiken kivûl, ki az ô Talentumát az fôldben el ásta vala, és semmit nem kereskedet vélle; azzal akarván az Vr jelenteni, ha ki az teremtet állatokat, az Teremtônél fellyeb bôcsûlli, az, az ô Talentumát az fôldben ássa, s' nem kereskedik vélle, ki feleségét gyermekét inkáb szereti az Istennél, vagy az ki az el mulandó gyônyôrûséget az ôrôk életnél fellyeb kedveli. Az ki az maga testét felebarátyánál inkáb szereti, az ki kevély fel fuvalkodot, az kinek minden gondolattya csak ételre italra vagyon, az ki az ô testének kedvét kevélységés, pompával, czifra ôltôzettel, ez világi el mulando hivsaggal keresi, az ki viszont az ô testét jó lakás buja szemtelenség alá veti, ezek mindnyájan az ô Talentumokot az fôldben ássák. Illyen és ehez hasonló tanitásokkal, és példákkal lágyittya vala Vrunk Maria Magdolnának szivét és monda ismét: Ha ez illyenek azért

kiket elő ſzámláltam, tőredelmes ſzivel nem léſznek, és pœnitentiát nem tartnak, az őrőkké való sötétségre vettetnek; az hól léſzen őrőkké valò ſivás rivás, és fogoknak cſikorghatála. Ezeket az punctumokat el végezvén azért Chriſtus Vrunk, Maria Magdolna mind ezekben az elő ſzámlált vétkekben, bűnőſnek találá magát, igen meg ſzomorodék és meg rémůle magában, mert az ő vétkei ſzeme elót forognak vala, az kikre ſzintén ugy, mint egy tükőrben néz vala. Azért eggyenként ſzedegetni kezdé maghárol, minden ekeſségét czifraságát, fűggőit, lánczáit, és minden drága marháit, az ki ő rayta ſokaſsággal vala, azokat mind az fődre raká, és ſzűből ſzégyenleni kezdé magát, hogy ollyan ſok kevélységgel czifrázta vala magát annak előtte s'ollyan nagy botránkozására vólt ſokaknak ez világon. Chriſtus Vrunk tovább nyuytá prædikátioját, elő hozván az

példát.

példát az el veſzet Iuhról és gárafról, de kiválképpen az el veſzet Fiuról s'monda: Vala egy ember, kinek ket fia vala, az eggyike az ô Attyának mindenkor engedetlen lôn, és kéri vala tôlle az ô örökségének réſzét, azért az Attya is ki adván réſzét, azzal el mene más orſzagban, éijel nappal csak dôsôle, minden jovát ſemminek itilvén kimiletlenûl kôlti vala, gonoſz fertelmes ſzeméllyekre; Minek-utáña mindenét el tékozolván imár, oly ſzegénységre jutot vólna, hogy ſemmie nem lôn, ugy annyira, hogy nem tudná éhségét mivel enyhiteni: hanem tôrkôlt eſzik vala, kit az Diſznoknak vetnek vala, kiknek maga vala paſztorok, eſzében juta azért az ô Attyának háza viſzſza tére, és az ô Attyának lábaihoz esék, és monda: Atyám bocsáſd meg énnékem, mert vetkeztem ellenned ennek-okáért nem vagyok méltó hogy fiadnak hivattaſſam, de még is kérlek ſzeretô Atyám bocsáſd

csáſd meg énnékem mind ezeket, és tégy éngemet leg aláb való ſzólgádnak ſzolgáiává. Mit cſelekedék az Attya? által ölele az ő Fiát, és monda hozzatok néki ruhát, és adgyátok reá, arany gyűrűt az uijában, és czipelőſt az lábában, s' lakiunk vigan, mert az én fiam megh hólt vala, és iſmét meg elevenedet. Ez példával akarván jelenteni Chriſtus Vrunk, hogy az el veſzet fiu az bűnős lélek vólna, az ki iſmét viſzſza akarna iöni az ő Mennyei Attyához, pœnitentia tartás által; mint ha azt mondaná. Oh te bűnős lélek, az ki háládatlan vagy az iſtentől el vőt ſok iókért, és az ördőgnek leánya vóltál, téry meg cſak, én tégedet az Mennyei Para dicſomnak örökőſſévé téſzlek, hogy Vrunk ezeket à ſok ſzép beſzédeket elő ſzámlálá, nem tűrheté meg továb magát Maria Magdolna, az ő ſzivének nagy fáydalmából ki ſok vétkei miat vala; Annak okáért keſſerveſſen kezde firni,

ſirni, és monda magában: Oh Vram legy irgalmas és kegyelmes nékem ſzegény bűnőſnek: azért illyen tőredelmeſséghgel lévén, ſok kőny - hullatáſſal mellyét kezdé ůtni, nagy alázatoſsággal ſzemeit az földre vetvén, monda iſmét nagy cſendes laſſu ſzóval: Oh mit cſelekedgyem én ſzeghény nyomorult? mit kezdgyek én ſzegény gyámoltalan? hová reytezzem az Iſtennek kemény haragia előt. Illyen és ehez háſonló tőredelmes ſzókkal ſzólla: de oly formán alkolmaſztattya vala azokat, hogy az nép kőzőt ſemmi botránkozás nem lőn, nem ugy mint némely eſze-feleytet Aſzſzonyállatok, kik haiokat ſzaggattyák, vagy magokat meg ölni akariak; Az Iſtenfęlő Martha igen biztattya vala, mennel iobban lehete, s' monda néki: Szerető Atyámfia, ne légy oly kiſded ſzivű, hiſzem hallod hogy az Iſten irgalmas kegyelmes, és kéſz az vétkeket meg bocsátani, cſak az

bűnős

bûnös ember-is hozzá alkolmaztassa magát és az ő Istenét azokért tiszta szivből kővesse megh, és ő tőlle kegyelmet kérien, mert az ő irgalmassága nagyob mind ez világ vétkénél, ő természeti sokkal haylandob az irgalmassagra, mint azbûntetésre: azért bizzál csak, és ne essęl kétsęgben, az Isten irgalmában: hanem tellyes szivedbôl szanyád, bánnyàd bûneidet, és álhatatossan, tőkéldtel magadban hogy ennekutánna semmi halálos vétekben nem lélegzel, Igy kétségnélkûl az Vr Istentôl minden kegyelmet és bocsánatot nyerhetz. Ezekbôl és ehez hasonló beszédekbôl sok vigaztalást vőn az megh térő bûnös, Maria Magdolna azért tisztán el tőkéllé magában hogy ennek utánna mindenben Vrunk tanitása és mondása szerént, kit ez mostani prædikátioiában hallot, rendellye életét, és Marthának is tanitása szerént, mindeneket

meg

meg cſelekedgyék. Ezeknek utánna Vrunk el végezvén prædikálláſát, és ſzokáſa ſzerént meg áldván az népet, hivattatik Simontól az kit megh gyógyitot vala póklosságából, ebédre, és ot mi történék az vendégség alat, továbbad mayd meg hallyuk.

TIZENHARMADIK RESZE.

Miképpen Maria Magdolna Marthával Urunk prædikálláſa után iſ-még haza mene, és miképpen ſiratá az ő vétkeit.

CHriſtus Vrunk prædikálláſa után ſok nép gyûle Martha házához, kik örömeſt beſzelghetnének Maria Magdolnával, kétséghnélkûl arról, hogy ha vala-

miképpen ötet az el kezdet töredelmes élétéröl el vonhatnák, és el idegenithetnék: de Martha az kinek kivaly-képpen való szorgalmatos gondgya lön az Attyafiara, mind el igazittya vala öket nagy jó módgyával, mondván nékik, hogy most semmiképpen véle nem beszélhetnének. Maria Magdolna penigh igen bus és szomoru vala sok vétkei miat, kiknek emlekezeti szüvében sok faydalmat szereznek vala, noha az Istenfélö Mártha szüntelen vigasztallya vala ötet, mondván néki: hogy minden reménséghét czak az Istenben vesse, az kitöl kétségh nelkül soha el nem hagyatik. Kéri vala azért, hogy kelne fel és menne véle Hierusalemben az bättya Lázárnak házához, de Maria Magdolna oly igen erötlen és bagyat erövel vala: az ö bünem való siralma miatt, ugy annijra, hogy az földröl fel nem kelhetne: azért Mártha az szólgalojával Marcellával eggyüt fel emelé az

földröl,

ſöldröl, és el menének Hieruſalemben, az uton menvén immár mondá Maria Magdolna nagy keſerveſſen ki immár minden ſzépséghet, cifraságot magáról le vetet vala, fohászkodván ſira: O mit czelekedgyem már, én nyomorult bűnös, ki oly ſokat vétettem az én Iſtenem ellen hogy annak ſzámát nem tudom? O hogy tehetek én mind azokért éleget! O ki ſzabadit meg engem nyavalyáſt, az öröcké való pokolnak kénnyától, kit én annij ſok ezerſzer megh érdemlettem, azért kérlek én kegyelmes Iſtenem, légy irgalmas én nekem ſzegény bűnöſnek. Ezeket halván Mártha és Marcella ighen ſzanakodának rayta, és cſak aligh viheték az ö báttyok házához: ott azonnal magán való házban viteték, és ott egy nehány jó akaroit, és rokonit hagyá mellette az kik vigaſztalnák, és biztatnák ſzomoruságában Maria Magdolna monda nékik, hogy örömesben egy kevés ideigh

magán lenne az házban: azért kéré őket, hogy ideigh mennének ki tőlle; kit megh cselekedének, és igy Maria Magdolna magán lévén már, keserveſſen-ſirattya vala minden bűneit.

TIZENNEGYEDIK RESZE.

Miképpen Maria Magdolna az házából titkon ki megyen Urunkat kereſni.

MInek utánna Maria Magdolna nagy tőredelmeſséggel és ſiralommal egyedűl vólna, minden vagyodáſa, ohaytáſa, gondolattya, csak egyedűl Chriſtus Vrunkhoz vala: azért nagy titkon az báttya házából még azon napon ki mene, oly okkal, hogy Vrunkat megh kereſnéje, azért valakit csak elől találá, azontól mindentől kérdezkedik, és tudakozik vala, ha nem látták é

táké az Vrat? az nagy Propheta el véghezvén prædikállását, hová ment vólna? minekutánna megh érte, hogy az Phariséus Simon házában vólna, egy edént megh tölte drága kenettel, és azt hozzá vévén, azonnal az Pkariséus házában mene: Minekutánna bé bocsáttaték, az asztalhoz mene, közelgetvén az hól az Vrûl vala, azonnal Vrunk lábaihoz esék, és ott keservessen kezde sirni, sok könyveit öntvén, ugy annijra, hogy azockal mosogattya vala Vrunknak lábait, és az ő fejének haijával szaragattya vala, és azokat szûntelen czokolgattya vala, vévé ismégh az drága kenetet, kit véle hozot vala, és megh kené ötet, az szerént az lábait is, és irgalmasságot, s-bûneinek bocsánattyát kéri vala tôle. Ezeket látván az Phariséus ki Vrunkat ebédre hitta vala, mondá magában ha ez igaz Propheta vólna, kétséghnélkûl tudná, minémû aszszonyállat ez, az ki ötet illeti mert bû-

nős. Abban az időben penigh oly szokás vala, hogy az kik magokat igaznak tartyák vala, kivályképpen penigh az Phariséusok senkinek nem engedik vala magokat megh illetni ki bűnős vólna, Vrunk eszében vévén azért az ő gondolatit, monda néki: Simon valami beszédem vagyon veled. Felele Simon: Mester mond meg énnékem, mi lehet az Monda Vrunk: Vala egy ember, az ki pénzét usorára adná, annak vala két adossa. Az eggijke száz Ghirával vala adós, az másik ötvennel, és minek utánna, nem lőn nékik honnat megh fizetni, mind az kettőnek megh engedé. Mond megh én nékem Simon ezek közőt mellijke szereti őtet jobban? Felele Simon, én azt itilem, az kinek többet engedet. Monda Vrunk: Jol itilted; és fordula Vrunk az aszszonyallathoz, és mondá Simonnak: En az te házadbán jőttem, és vizet az én lábaimnak nem adtál, ez az aszszonyállat penigh

nigh ſzemeinek könyhullatáſival moſogatta az én lábaimat, és az ő haijával ſzárraztya: te énnékem cſokot nem adtál, ez pedig miulta bé jöt, megh nem ſzünt, az én labaimat cſokolgatni: te az én fejemet megh nem kented, ez penigh az én labaimat drágha kenettel megh kente. Ennek okáért mondom tenéked, hogy ő néki ſok vétkei bocſattatnak meg, mert ſokat ſzeretet, az kinek penigh kevés bocsáttatik megh, kevesbet ſzeret; és monda néki: Aſzſzonyállat, az te bűneid megh bocsáttattának. Az kik az aſztalnál ülnek vala, kezdék maghokban mondani: kicſoda, az ki az bűnt megh bocsáttya. Monda iſmég Vrunk az aſzſzonyállatnak, az hitetlenek meg akarván az ő hatalmát mutatni: meny békével, az te hited idvözit tégedet. O dicsőséges tőredelmes ſzivű Aſzſzonyállát; O te buzgosághos Iſten ſzerető Aſzſzonyállat, te cſak kevés ora alat az Iſtennek

kivály-

kivály-képpen való nâgy jó vóltából és kegyeſségéből nyerted azt, az ki ſok ezer ember közül ſem adatik egynek, mert az VR nem cſak bůneidet bocsáttá megh, hanem az Phariséus előt partodat foghván megh mentet. Heſter Aſzſzonnak nagy őrőme vólt, hogy az Király előt kegyelmet nyert az egéſz Sidó népnek. De oh Chriſtus-ſzerető Maria Magdolna az te ſzűbéli őrőmed ſockal nagyob, ſockal őrvendetesb ſockal bőcsűlletesb vala, mikor az VR néked azt mondá: Eregy békével, azt te bűneid megh bocsáttattának. O bòldoghságos Szent Maria Magdolna Aſzſzony, légy ſzoſzóllônk az mi megh váltò Chriſtuſunk előt, hogy minékűnk-is legyen irgalmas és kegyelmes az ő nagy irgalmaſságából.

A M.N. MUZEUM KÖNYVTÁRA

TIZEN-

TIZENEŐTEŐDIK RESZE.

Mi képpen Maria Magdolna Vrunktól testében lelkében megh gyogijttatván, ismég haza mene.

MInek-utánna Vrunk Idvőzitónk az Pœnitentia tartó Maria Magdolnának nem czak megh boczátá vétkeit, hanem az kevély Phariséus előt megh-is menté, és pártyát fogá. Ismégh haza mene Maria Magdolna az báttya házához, és sirván nagy őrőmnek miatta: az kik ezt láttyák vala mondának egy-más közőt, talám az Propheta mivel nyilván való bűnős megh nem halgatta, vagy véle sem akart beszélni. Azért az ő itiletek sok féle vala ez dologh véget, de ezzel Maria Magdol-

na ighen kevesset gondola, azonban az migh oda járá az Phariséus házában, addig Martha az Attya fia házában mene, és ôtet keresni kezdé, és mivel ot nem találá, az utzára mene kérdezkedni, hová lôt, és hová ment vólna Maria Magdolna. Minekutánna megh érté Mártha hogy az Phariséus házában vólna, azonnal oda küldé az ô szolgáloját Marcellát, hogy megh látná ha ott vólnae, és mit mivelne ott. Azért Marcella el véghezvén Asszszonyának parancsolattyát, csak igen hamar megh téré, és megh jelenté Márthanak, miképpen Maria Magdolna Vrnnk labainál ûlne, szemeit az földre vetvén sirankozik, és mi képpen az nagy Prophetâtól sok szép biztató szókot hallot vólna, ugy-mint, hogy fel kelne, és menne el békével, az ô bûnei megh bocsáttattának. Ezt az ôrvendetes hirt hogy Mártha Marcellatól megh érte, azonnal eleiben mene az Attyafiának, és nagy kedvesen

vessen fogadá ötet, de Maria Magdolna igen sir vala. Ezt hogy megh látá Mártha, nem türhette, ö-is sira, és egy ideigh egymásnak nem szólhatának. Végezetre mondá Mártha, most vigasztaltattál már megh szerető Attyámfia az Vrtöl, az mint hallom de Maria Magdolna még sem felelhete néki, Martha még-is igy szöl néki, és igen kéré, hogy meg mondaná néki, egy átallyában miképpen vagyon dólga, és mi lölte vólna: arra igy felele Maria Magdolna: Hidgyed bizonyal szerető Néném, hogy tellyes egész életemben soha jobban nem vóltam, mint ez mái napon vagyok; és valamit te az Vr felöl mondtál énnékem, az mind merö igaság, kit én most meg tapasztaltam ö benne, ugy mint hogy kegyes, alázatos, adakozó, és nagy irgalmu és kegyelmes, noha én az mikor elsöben reá tekintettem, akkor énnékem az ö ábrázattya igen rettenetesnek tetzet, és haragosnak,

ugy ánnyira hogy lehetetlen vala hogy nagy félelem rettegés, és reſzketés-nélkûl nézhetem vala ôtet; de máſodſzor reá tekintvén, oly vigh és kegyes ábrázatunak tetzék, hogy tellyes életemben ſoha én annál ſzebbet kégyesbet nem láttam, és az ô édes beſzédét meg halván, s' azokat az én ſzivemben vévén, oly bôlcſnek s' igaznak találám azokat, hogy azonnal az én ſzivemet által haták, és mivel prædikállásában oly kegyeſſen hivot az tôredelmeſségre és pœnitentia tartó életre, én-is tiſztán el végeztem magamban, hogy tellyes életemben cſak ôtet ſzòlgállyam, és az én ſok vétkeimet, mellyeket ſzáma nélkûl cſelekettem, egéſz életemben ſiraſſam, ſzánnyam és bánnyam, azokból ki térvén igaz pœnitentiát tarcſak. Kérlek ennek-okáért ſzeretô Néném Martha, kogy atyafiuságképpen oktas és tanics engem, hogy ennek utánna miképpen viſellyem magamat, igaz

Iſtenes-

Iſtenes életet mint viſellyek miképpen tarcſak: igaz pœnitentiát, hogy kedves lehesſek az Vr előt, és az ő ſzent Annya előt. Ezeket halván Martha igen meg örűle, és nagy atyafiui ſzeretetből meg csokolá, és illyen ſzókot ſzólla néki: örökké nagy hálá légyen az mindenható Iſtennek, ſzerető Atyámfia, hogy az ő nagy irgalmaſságát illyen bőséggel közlőtte veled, ez után léſzez immár én ſzerelmes Atyámfia, azért ſemmit ne fély örűly és vigádgy, bizakodgyál mert bizonnyal el hid hogy az mi ſzerető Meſterűnk és Vrunk, s' az ő bőcsűlletes ſzent Annya Maria, minket ſemmi uttal el nem hágynak, hanem mindenbẽ az Iſtennek ſzent akarattyát ſzorgalmatoſsággal meg jelentik mi nékűnk, és arra minket vezetnek, és meg tanitnak.

TIZENHATODIK RESZE.

Miképpen Mártha Maria Magdolnát az bóldogságos Szűz Mariához vitte.

MArtha mondá ismég az Atyafiának sok szép biztató és oktató szok után: Szerető Atyámfia Maria Magdolna az én tanácsom az volna, hogy mennénk el ketten az bóldogságos Szűz Mariát látogatni. Ezen nem sokaigh gondolkodék Maria Magdolna, hanem nagy-engedelmes szockal mondá: Nem tagadhatom előtted szerelmes Néném, hogy felette igen szégyenlem magamat az bóldogságos Szűz Maria előt, mivel nem tudom mi képpen viselyem előtte maghamat, és mit mondgyak néki. Felele Mártha és mondá néki: Mihelyen te az bóldogságos Szűz Mariát

megh

megh látod, és hozzá kőzelgetz, azonnal essél térdre, és kőszöncsed őtet nagy alázatossan és szemérmetesen, kőszönd megh néki az te veled valô jó tétét, hogy irgalmassághot nyert te-néked, az ô szent fiától, kőveszd megh, és kéry bocsánatot tőle, hogy ez ideig oly rőst, és tunya vóltál az Isteni szólgálatban, ajánlyad néki magadat, mindeneddel, az mid vagyon, noha bizonnyal iol tudom, hogy semmiképpen megh nem engedi hogy térden álva kőszöncsed, őtet, mivel ô alázatosságnak tükőre. Minek utánnà azért bé menének az bóldogságos szűz Maria házában, azonnal térdre esék Maria Magdolna, és monda: Oh dicsőséges szűz Maria az én Vramnak szent Annya! tellyes szivemből hálákat adok te néked, az te kiválképpen való nagy kégyelmességedért és jó téteményidért, mellyeket én velem cselekedtél, hogy az te szent Fiadnak én érettem kőnyőrgőttél és attól énnékem

kem bûneimnek bocsánattyát, és nagy irgalmaſságot nyertél, noha nem vólnék méltó, ô ſz Szûz hogy hozzád jöijek; de az velem tôt ſok jó tétemény id és az te ſzent Fiadtól vôt nagy irgalmaſság kénſzeritet hozzád jöni, hogy azokért hálát adgyak te néked. Ennek okáért el vegeztem immár tellyeſséggel magamban, hogy az te Szent Fiadnak, es te ſzent Aſzſzonyságodnak, s' az ô Tanitványinak adgyam minden jóſzágomat, marhámot és mindenemet az mivel birok. Ezeknek utánna tiſztelendô Szûz, ha megh nem bántlak vélle, és ellenned nem vólna, énnékem ez ſzéllyes világon ſemmi nem lehetne kedveſſeb; hanem hogy ennek-utánna, egéſz életemnek végéig nálad, és veled lehetnék, és néked ſzólgálhatnék, noha én erre igen méltatlannak iſmérem magamat, az bóldogságos Szûz mind ezekre ugy tetteté magát, mint ha Maria Magdolnát nem iſmérné; monda annak-okáért

Marthá-

Marthának; Leányom kicsoda ez az ki illyen alázatos, és szomoru? Felele Martha: Tisztelendő Anyám, az én Eőcsém Maria Magdolna, az kiért néked sokat kőnyőrgőttem, hogy az te szent Fiadnak kőnyőrőghi érette; monda az bóldogságos Szűz. Te vagyé az ki ennyi ideig bűnben éltél, ki felől annyi gonoszt beszéllettek? Oh ki jol, és igazán cselekedtél, hogy az te Nénédnek Marthának szavát foghadtad, és pœnitentia tarto életre adtad magadat, az én szerelmes Fiam te néked ennél is sokkal nagyob kegyelemmel, és jóval lészen, bizzál csak érőssen ő benne. Ezeket az biztátó szókat hogy az bóldoghságos Szűztől meg hallá Maria Magdolna, keservessen kezde sirni: Ezt meg latván az bóldog Szűz hogy illyen szomoru, és tőredelmes szivel vólna Maria Magdolna, által őlelé meg csokolván őtet, és monda néki: Ne siry immár szerető leányom, hanem légy vig, és őrűly, mivel az

te ſok vétkeid már meg vádnak bocsáttatva, és ne vétkezzél tôbbé, az én ſzerelmes Fiamtól ſem hagyatol ôrôkké. Ennek-utánna alkolmas ideigh ezek hárman eggyût valának, Maria Magdolna az bóldoghságos ſzûztôl igen vigaſztaltaték, és ſok ſzép Iſteni dólgokra meg tanitaték, hogy ennek utánna az Iſteni ſzólgálatban leg ſzorgalmatosban miképpen viſellye magát.

TIZENHETEDIK RESZE.

Miképpen az Bóldoghságos Szûz Maria, Martha és Maria Magdolna eggyût ebédet évének.

MInek-utânna mâr ſok ideig illyen nagy nyájas és aijtatos beſzédekben vòlná-

vólnának foglalatoſſak, és az ebédnek ideje is el jőt vólna, az ſzorgalmatos Martha kéréſére fel kelének, és mind hárman az ebédhez menének, ugy mint az bóldoghságos Szűz, az Iſtenfélő Martha, és az tőredelmes ſzivű Maria Magdolna. Oh minémű nagy örömed lehetet ezen Maria Magdolna! mikor illyen bőcsűlletes ſzent társaságban láttad magadat, kivalképpen, hogy ez Mennyei királynéval, egy aſztalnál űlnél, kivel eggyűt ennél, az ki ennek előtte ſok bűnős gonoſz életű emberekkel vendégeskettél. Oh bőcsűlletes Maria Magdolna, őrűly mert az te meg váltó Iſtened annyira meg áldot tégedet, hogy az ki annak előtte az Pokolnak vóltál Leánya, ma az őrők életnek Leánya lőttél tegnap ez vilagnak ſzólgáltál, ma az Atya, Fiu, és ſzent Lélek Iſtennek vagy ſzólgáloja Tegnap tégedet gonoſz emberek kiſirtettenek az hól jártál, ma az ſzentséges bőcsűlletre méltó,

tiſztaságos Iſten Annyának társaságában vagy tegnap és ennek elôtte, bûnôs valál, ma tôredelmes pœnitentia tartó vagy, ennek elôtte csak rôvid ûdôvel ez világi haszontalan kárhozatra vivô hivságokat és ez világi gyônyôrûséges pompát szeretted, ma az Istennek nagy szereteti találtatik tebenned: Ennek elôtte kedvelted az nevetést, és gyônyôrûséges játékokat, ma kedveled az siráſt és bánatot. Oh emberi állat! ki nem csudálkoznék ezen az nagy hirtelen és véletlen való megh térésen, bizonyára kiválképpen való hivatallya, és nagy változtatása ez, az Felséges mindenható Istennek: Azért nem héijában mondatik az Isten csudálatosnak minden cselekedetiben, mert az kinek akaria annak adgya az ô Isteni kegyelmét, és azzokkal közli az kivel akaria. És minek-utánna igy eggyût el vegeznék az ebédet, hálát adának az Istennek, és fel kelének az ebédtôl; Monda az bóldogsá-

gos

gos Szûz Márthának és Márcellának, Maria Magdolnát néktek ajánlom, kérlek legyetek vélle és ne hadgyátok ôtet. El menvén azért az bóldog Szûz, maga házában imátsághoz kezde: Martha-is kézen fogya Maria Magdolnát, és monda néki: bizonyára mostan valóban én szerelmes Atyámfia vagy; Viszont monda Maria Magdolna: Bizonyára az vagyok, és tellyes életemben az-is akarok lenni, de szerető Néném még-is eggyet mondok, énnékem mind ugy tetzik, mint ha mégh szintén ugyan azon vólnék, az ki ennek elôtte vóltam, mivel mégh ez világi fris köntôsben és ruhában vagyok, és azokat raytam látom, (mert noha az sok drága arany és kôvesékességet mind le tôtte vala, de az szoknya még ugyan rayta vala,) kérlek azért szerető Néném, hogy adgy énnékem az te ruháidból eggyet kôlcsôn addig, mig én ismagamnak valami tiszteséges egyigyû

köntöst csináltatok. Mártha ezen sziből igen örvendez vala, azonnal el küldé és más ruhát hozata néki, kit azzonal réá is vön. Bizonnyal el hittem ha tegnap mind ez világh kért vólna Maria Magdolna, vagy mind ez világh eröltetet vólna reá, hogy illyen sleyt és alá való ruhában öltözél, meg nem cselekedted vólna; de imé az te életednek nagy változtatása, és az Isteni szeretet az kivel megh vagy környékeztetve az Felséges Istentöl, az cselekedteti ezeket teveled, de nem mindennek adatik ez az kiválképpen való kegyelem az ki te néked adatot. Minek utánna azért az Nennye ruhájában öltözöt vólna, azon napot mind csak áijtatos beszédekben mulaták egy más közöt, meg estveledék azért Martha az Eötsét más házban vivé, és hagyá nála az ö szölgáloját Marcellát, az ki biztassa bátoritsa minden bánattyában. El menvén azért Martha, nagy keservessen kezde az ö bünejért

jért Maria Magdolna ſirni, ſok ideig, elő ſzámlálván menij ſok ideig vétkekben élt, és az Iſtennek ſzeretetiről, és hozzá való jó voltáról, mellyet velle közlőt elméłkedni kezde, és azokat ſzivében jól megh hányván, annyival inkáb ſirni kezde és igy mayd egéſz étzaka ezt miveli vala, ugy annyira, hogy Marcella nem győzi vala biztatni, és bátoritani őtet.

TIZENNYOLCZADIK RESZE.

Miképpen Mártha Vrunknak hálákat adot, hogy Mária Magdolnát meg térítette.

MInekutánnna az aitatos Mártha el jövén az Attyafiától, Maria Magdolnától, minden dolgait, ki az ház körűl vala, el végezé: annakutánna bé mene ő is

háló

hálò házában, ot térdre eſęk, és az Vrnak nagy hálákat kezde adni tellyes ſzivéből, hogy az Attyafiát megh teritette, s'mondá: Dicſirteſſęk és fel magaztaltaſſęk az Vr az ô dicſőgében, dicziretes és fel magaſztaltatot légyen az Vr az mi kegyes Attyánk, az ki teremptôie és megh tartoia ez ſzéles világhnak, és az ki tápláloia az emberi nemzetnek, annak legyen dicſeret, és hálaadás ôrôcké, az ſzénſęges Szent Háromſág dicſőytteſſęk ôrôcké. Az Iſtennek nagy irgalmaſſagha fel magaſztaltaſſęk kiból az én Attyafiamat megh teritette, legyen dicſiret az magaſſagban ôrôcké, Amen.

Oh ti Szent Seraphinok, dicſiriétek velem eggvût az Vrat.

Oh ti Cherubinok, dicſiriétek velem eggyût az Vrat.

Oh ti Tronuſok, dicſiriétek velem eggyût az Vrat.

Oh ti

Oh ti uralkodó Angyalok, dicſiriétek velem eggyût az Vrat.

Oh ti mennyei Herczegek, dicſiriétek velem éggyût az Vrat.

Oh ti kik erôſſek vadtok, dicſiriétek velem eggyût az Vrat.

Oh ti kik hatalmaſok vadtok, dicſiriétek velem eggyût az Vrat.

Oh ti Iſtennek ſzent Angyali, dicſiriétek velem eggyût az Vrat.

Oh megh dicſôult ſok ſzentek, dicſiriétek velem eggyût az Vrat.

Oh ti ſzent Attyák, Patriarchák, dicſiriétek velem eggyût az Vrat.

Oh Nap, Hold, Csillagok, Eghek, Fôld, tenger és minden teremptet állatok, dicſiriétek velem eggyût az Vrat ôrôcké: ki az én Attyafiamat aria Magdolnát, ki annij ſok vétkeckel meg vala terheltetve, megh teritette, és kegyelmeſen cſelekedet véle.

Illyen és ehez hasonló buzgoságos és aitatos imátsághban hogy vólna Mártha, az ő szűve szűntelen való aitatossággal geriede, az ő ki választot szerelmes iegyeséhöz, az VR Christushoz és nagy szeretetinek miatta, nem is tudná miképpen dicsirie, bőcsűllye, és magasztallya elegedendőképpen az Istent, és igy félétzakánál továb mulat vala ebben az aitatosághban, ugy annyira, hogy semmiről nem elmélkedék hanem csak az Istennek szeretetiről, és jó vóltárol.

Minek utánna azért megh virradot volna, az szorghalmatos Mártha azonnal az Attyafiahoz Maria Magdolnához mene, az kit hasonló képpen kőnyves szemmel, aitatos imátságában talál vala; mondá azonnal Maria Magdolna Márthának: Szerelmes Néném ha lehetséges vólna, bizonyára én örömest Vrunknak az mi Mesterűnknek prędikállását és tanitását gyakrán

krán hallanám. Mondá neki Mártha: Az Meſter moſtan nincſen it az vidékben, hanem más helyre ment, ugymint, Galilæa tartománnyában prædikállani, és az népet tanitani. Mondá iſmént Maria Magdolna: Ha én ôtet nem láthatom, és az ô tánitását továb nem halhatom, énnékem az nagy nehéſségemre, és lelki fáydalmomra léſzen: Azért kérlek mond megh egy átallyában énnékem, ha ugyan nem lehetségesé hogy mi az Vr után mennyûnk? Felele néki Martha: En bizonyára ſemmi módgyát nem látom, hogy el mehesſûnk az ſok gonoſz emberek kôzôt, de mivel te néked oly nagy vágyaſod és kivánságod vagyon az ô tanitását halgatni, mivel tôlle meg-istéritettél, el mehetz es fel keresheted ôtet. Kinek lehetet nagyob ôröme mint Maria Magdolnának ezen az feleleten? Azért azonnal kéſzûlni kezde az uthoz, tôb áijtatos Aſzſzonyokkal eggyût, el mene min-

den helyeket tartománnyokat fel jára, miglen Christus Vrunkat fel találá.

TIZENKILENCZEDIK RESZE.

Miképpen Maria Magdolna Christus Vrunk után méne, az ő prædikállását halgatni, és ismég Vrunkal eggyűt Márthához méne.

MInek utánna az pœnitentia tartó Maria Magdolna az ő bűneinek ismére-tségére jutot vòlna, és azokért elégendő-képpen bánkodnék, s' tőrődnék, és azoknak bocsánattyát-is nyervén, napról napra nevekedni kezde ő benne az Isteni szeretetnek buzgosága, ugy annyra hogy semmiről nem beszelgethetne, és másról való beszélgetést nem-is akarna halgatni, hanem

csak

csak az ô Vráról és Mesteréről, kétség nélkûl az ô szivében jól meg hánta vetette, az mint olvassuk à Példa beszédről irt könyvnek tizen harmadik részében; Az jó tanitás nagy kegyelmet hoz. Azért ô-is Christus Vrunk tanitásából és prædikállásából érthet és tanólhat vala. Azért az menijre lehetet az tôb áijtatos Asszonyokkal eggyût, mindenût kôveti vala Christus Vrunkat, hogy elégséges-képpen halgathatnája az ô prædikállásat, kit nem csak nagy buzgósággal halgat vala, hanem azt nagy szorgalmatossághgal megh-is tartani igyekezik vala. Minek utánna azért Maria Magdalena, Christns Vrunk tanitását és prædikállását, sokszor hallotta vólna, s'azt meg értvén szivében foglalta vólna, ismét Bethaniában méne nagy fel gerjedet buzgósághgal: Azért Marthához jôvén nagy kegyessen, igy szólla néki Maria Magdolna; s'monda: Szeretô Néném ha ellenned nem

vólna, énnékem ſoha ennél kedveſſeb dólgot nem mivelhetnél, és nagyob örömem ſem lehetne ſemmin, mint ha à mi ſzerelmes atyánk fiát Lázárt az Vr eleiben küldenéd, hogy kérje és hija ide mi hozzánk vendégséghben, mivel Chriſtus Vrunk Maria Magdolna megh térésétől fogváſt még Martha házánál nem vólt, azért annyival inkáb ſzorgalmaztattya vala Vrunk oda jövetelét; Marthának ez igen tetzik; azonnal beſzélle Lázárral; az ki igen kéſz lön az követséget fel venni. Azért azonnal el méne és az meg hagyot dólgot végben vivén, csak hamar megh jöve, és megh jelenté Marthának, s' Maria Magdolnának, hogy az Vr kéſz vólna az ö jelen létével öket meg vigaſztalni. Kin igen meg örüle Maria Magdolna és Martha; Nem ſok nap mulván az Vr el jöve Bethania nevü Kaſtélyban, Martha és Maria Magdolna nagy kedveſſen fogadgyák vala ötet.

De

De mihelen az Vr â házban bé méne, azonnal nagy buzgó ſzeretetinek miatta Maria Magdalena kivel az Vrhoz vala mindenekrôl el feletkezék, és nem forgódik vala annyira, mint Martha az ô Nénnye. Minek utánna Martha igen ſzorgalmatos lôn, miképpen Vrunkat, mint illyen bôcſûlletes vendéget, az ô Tanitványjval tiſzteſſęgeſben tarthatná, az Vrtól vôt áldás után, vagy békeſſęg mondás után, az kire Vrunk az ô Tanitványit-is meg tanitá; Azonnal Maria Magdolna Vrunk lábaihoz ûle, és halgattya vala nagy ſzorgalmatoſſan az ô beſzédét. Mártha ki igen ſzorgalmatos vala hogy ezt meg látá, azt gondolá hogy az ô Eôtſe henyéléſnek adta magát: monda ennekokáért az Vrnak: Vram nem gondolſz vélle, hogy az én Eôtſęm ſémmit nem mivel, hanem veſzteg ûl, és énnékem egyedûl hatz ſzólgálnom. Kérlek azért beſzély vélle hogy ſegitſen énnékem. Maria Magdolna

dolna nagy keſérveſſen, és kegyeſſen reá tekinte, mint ha mondaná: Oh ſzerető Néném ne irigylyed, hanem enged meg énnékem, hogy az én Vramnak ſzentſzéges lábainál üllyek, az kiknél én annyi irgalmaſſágot és kegyelmet nyertem, más üdőben örömeſt ſzólgalok, és ſegitek mindenben, és néked-is örömeſt engedek lelki örömet. Az véghetetlen bölcs Iſten felele, és monda: Martha Martha igen ſzorgalmatos vagy, és ſokkal fáraztod magadot, egy az ki ſzükſęges. Ezzel akarván Maria Magdolnát menteni, és meg ielenteni áztis, hogy Marthát ſzerette Vrunk, mivel kétſzer nevezi Martha Martha, és ſzent Ianoſnak-is tizeneggyedik réſzében bizonyittya; Es iſmég monda Vrunk: Maria az ióbbik réſzt válaſztotta magának, ki el nem vétetik ő tőlle. Kivel az Vr ielenteni akarta, hogy az világi gondviſelet nélkül való élet; ugy mint az ſzerzetes élet, ſokkal bőcſülletesb,

tesb, az Isten elöt, hogy sem ez világi szorgalmatos élet; mert Maria Magdolna által példáztatik az szérzetes élet, és Martha által ez világi élet. Minek-utánna az ebédnek, és az sok szép aijtatos Isteni beszédnek, és tanitásnak, s' oktatásnak vége lön, térdre esék Martha, és Maria Magdolna az Vr elöt, nagy alázatossan meg köszönék, hogy annyira meg alázván magát s' hozzájok jöt és öket meg látogatta. Ezeknek utánna Vrunk még egy kevés igeigh az ö szent Annyával marada, és az után el mene az ö szent Attyának akarattyát bé tellyesiteni. Kétség-nélkül el kel hinni, hogy Maria Magdolna nem késék; hanem megh kereszteltetet mennél hamaréb lehetet.

A M.N.MUZEUM KÖNYV-TÁRA

M HVSZA-

HVSZADIK RESZE.

Miképpen Maria Magdolna ſzeretőj Martha házához jővének, reménlvén hogy őtet, az el kezdet ſanyaru élettől, el vonhatnák és az előbbeli bűnős életre hozhatnák.

MInekutánna az pœnitentiá tártó Maria Magdolna, buzgosággal és pœnitentiával, egy ideig az Nénnyénél Marthánál vólna, meg iſmérkedék az bóldogságos ſzűz Mariával, az ki őtet kedvelé és ſzereté az ő pœnitentia tartásáért; és minden Iſteni és jó erkölcsű dolgokra meg tanitá őtet, nagy ſok rettentő és biztató ſzokkal eleiben adván, hogy ennek utánna az el

kezdet

kezdet áijtatos, és pœnitentia tartó élettöl ſoha el ne állana, és tétovázás nélkül abban hóltig meg maradna. Megh halván azt Maria Magdolna ſzeretöi, eſzekben vévék hogy életét meg váltoſztatta és ollyan ſanyaru pœnitentiara adta vólna magát, nagy ſok ſzép muſikákkal és ének ſzoval jövének Martha hazához, reménlvén azt, hogy Maria Magdolnát azzal az örvendeteſséggel, iſmét az elöbbeli örömre, és vigaſságra hozhatnák, kiben meg téréſe elöt vala: De mind héijában és haſzontalan lön minden igyekezetek: Mert Maria Magdolna oly tökélletes buzgoságos vala az pœnitentia tartásban, hogy azzokkal az világhnak fiaival ſemmit ſem gondola: hanem inkáb kére az Nénnyét Marthát, hogy jö alkolmatoſsággal és jó modgyával igazitſa el öket onnan, és ha jó ſzóval el nem akarnának menni, erövel is el küldgye: Azért ezeket mondaná meg Lázárnak az ö attyok

ſiának, hogy ſzóllána nékik, és ha ugyan nem fogadnák, bůnteſſe meg őket érdemek ſzerént. Ezeket meg értvén, és halván à ſok ifiu legények, ſokan kőzzűlők meg térének az ő bűnős életekből, és pœnitentiát kezdének tartani; Maria Magdolna penigh az bóldogságos ſzűz Mariánál, ugy mint à Nénnye Martha hazánal marada, de mikoron azért Vrunk Hyerusálemben jőne, vagy oly helyre az ki kőzel vólna Bethaniahoz, mindenkoron ot találtaték Vrunk prædikátioján; mert valamenij őrőme és vigaſsága vólt meg téréſe előt ez világi mulatságban, annyival nagyob áijtatoſsága lőn megh téréſe után az Iſteni ſzólgálatban, és Iſten Igijének halgatásában.

H V-

HVSZON EGYEDIK RESZE.

Miképpen látogatá Martha az betegeket tanitván azokat: Christus-hoz kűlde hogy gyógyulásokat nyerjék.

MInekutánna Christus Vrunk szellel járván, és prædikálván, az szorghalmatos Mártha sem szűnék megh jót cselekedni, hanem gyakorta látogattya vala az szegény betegeket, seghiti és biztattya vala őket nyavalyájokban, és kinokban sokat beszélle nékik az Christus felől, és oktattya vala őket az Isteni dolghokra sokakat közzűlők Christushoz kűlde, megh tanitván őket, miképpen visellyék mágokat nagy alázatossan Vrunk előt miképpen bizakodgya-

nak erős reménséggel és hűttel ő benne. Kétségh-nélkűl mind lelkekben, testekben megh gyogijttatnak, nagy szorgalmatossággal oktattya és tanittya vala őket, hogy mihelyen az Vrhoz jönének, nagy alázatos szóckal kériék őtet, ezt mondván: O Jesus Davidnak fia, könyörűly raytam. Mikoron azért Mártharúl kűldetvén az szegény beteghek az Vrhoz mennének, örvendez Vrunk Mártha nagy szorgalmatosságan, és kedvessen láttya vala őket, es Mártha kedvejért mind Lelkekben, testekben megh gyogijttya vala őket, kik megh gyogyulálok után nagy alázatossággal, es tisztelettel ismégh visza Marthához menvén, megh kőszönék neki velek való jótétét: de nem elegedék megh azzal az Istenfelő Mártha, hogy gyakrán megh látógatná az szegeny betegeket, hanem sokakat azok közzűl maga házához vévén, ott szolgál vala nékik, és minden szűkségeket te-

hetség-

hetséghe ſzerént mégh adván nékik nagy ſzorgalmatoſsággal. Es az mikor az VR hozzaja jöne, mindenkor könyörögh vala néki, hogy könyörülne raytok, és gyogijtaná megh őket. Azert Martha kedvéért és eſſedezeſére az VR mindenkoron nagy irgalmaſsághot cſelekeſzik vala velek.

HVSZONKETTEöDIK RESZE.

Miképpen tanácskozék Lázár Mártha és Maria Magdolna Chriſtus Vrunk Sz. Anjával.

SZokáſa vala ennek az ſzent társaághnak, hogy nem mulattyák vala el Vrunk prædikállását mikor közel volna. Egykor azért halván Vrunktúl, hogy mondá prædikállásában: Valaki Attyát, Annyát,

fele-

feleségét, gyermekét, házát, marháját, ő-
rökségét fellyeb szereti én nálamnál, nem
méltó én hozzám. Valaki Attyát, An-
nyát, Nénnyét, Báttyát, házát, és minde-
nét valamie vagyon, én érettem el hadgya,
száz annijt vészen érette, és az örök életet
foghia birni. Az ki pedigh tökélletes akar
lenni, adgya el mindenét és kövessen enge-
met. Ezeket megh halván az három At-
tyafi, ugymint, Lázár, Mártha és Maria
Magdolna, mit mondana Vrunk az ő édes
Mesterek, és erről tovább kezdének elmél-
kedni, és azt szűvekben jól megh hányván,
mivel ők-is örömest mindenben igyekez-
nék Vrunkat követni, és tökélletessen ő Ta-
nyitványi kivánnak lenni, azért mihelyen
haza érkezének, azonnal az bóldogsághos
Szűz Mariához menének, és tanácsot kerd-
vén tölle, hogy mit kelletnék nékik cse-
kedni, és miképpen visellyék ez dologban
magokát, hogy mindenképpen Vrunk præ-
dikál-

dikállása és tánitása szerént viselhessék magokat. Ezeket megh értvén Christus Vrunk Szent Annya felele nékik, hogy az ő tettzése ez dologhban az vólna, hogy Vrunkat megh várnák, migh hozzájok jönne, el jövén, mindenképpen megh mondgya nékik, miképpen viselly ék ebben-is magokat, és mit cselekedgyenek. Ez tanácsihgen teczék az szent társaághnak, azért megh fogadván, varakoznak vala mindenben Vrunk jövetelére.

HVSZON HARMADIK RESZE.

Miképpen Christus Vrunk ismégh Bethaniában mene, és sok beteg hozzá jöve, és otvocsorát evék.

AZ végghetetlen bölcs Isten, ki elöt semmi titok nincsen, az ki ez ház népet-is

ſzereti vala, és vighaſztalás nélkûl ſem hadgya vala ôket ugyan azon napon, el végezvén tánitását és prædikálását, eſtue felé Bethaniában mene: Minekutánna azért az határban érkezet vólna, azonnal egynéhánnyan az ſzegények kôzzûl elôl futának, és megh jelenték Marthának Chriſtus Vrunk jôvetelét; azért azonnal Lázár, Mártha és Maria Magdolna eleiben menének, és nagy ôrômmel fogadák Vrunkat, azonnal térdre eſvén elôtte, áldáſt vének tôlle: mihelyen azért az VR az házban bé ment vólna, azonal az betegheket mene látogatni, az kik Mártha házánál valának, és Martha kérésére ſokakat megh gyogijta kôzzûlôk, mind teſtekben lelkekben; annak-utánna Márthával alamiſnát oſztat vala nékik, és békeſséggel bocsátá ôket; minekutánna azért el hiréſedet vólna, hogy Chriſtus Vrunk Mártha házához jôt vólna, azonnal ſzántalan ſok betegh todúla az ház

eleiben,

eleiben, az kik Márthát igen kérik vala, hogy nijtná megh nékik az háznak kapuját, és lenne nékik minden ſegitséggbel, hogy Vrunk eleiben mehetnének, és ő tőlle gyogyuláſt nyerhetnének. Az ſzorgalmatos Mártha, ki az ő kedves vendégének az VR Chriſtuſnak nem örömeſt ſzerezne alkolmatlanságot, nagy kegyes ſzókal mondá nékik, hogy hólnap reggel jönének, addigh lennének békeſséges türéſſel, el hidgyiék hólnap minden tehetséggel azon leſzen, hogy kérie az Vrat, hogy minnyáiokhoz irgalmaſsággal légyen, és megh gyogijcſa őket. Ezzel az ſzegény betegek igen contentuſok valának, és ki ki haza menvén ſzállására nagy ohaytáſſal váriák vala máſod napon. Ezek után bé zároltatá Mártha az kaput, hogy az ő édes Vra és Meſtere jobban nyughatnék. Az után Lázár megh moſá Vrunknak ſzentséges lábait, az ſzerént az ő Tánitványinak, Mártha és Maria

Magdolna az mendenczét tartya vala, és az ő kendőével ſzárogattya vala lábokat. El kéſzűlvén azért az vocſora, egy ahoz kéſzitetet palotában menének, Lázár iſmét vévén egy médenczét, Vrunknak és az ő Tanitványinak kézeket meg moſá, Martha penig az bóldogſágos Szűznek, és Maria Magdolna mindenűt ot forgolodik vala, az kendővel, és tőrőlgeti vala kezeket; Ezek mind nagy tiſztelettel és bőcſűllettel megh lévén, annak-utánna megh áldá az Vr az eledelt és le űlének. Az bóldogſágos Szűz Maria Vrunknak iób keze felől űltetteték, Lázár bal kéz felól, és az Tanitványok rend ſzerént. Maria Magdolna ſzólgála nékik, Martha penigh mindeneket mennél ióbban lehete nagy ſzorgalmatoſſággal el rendele, és az konyhához lát vala. Vrunknak és az ő Tanitványinak az étket az aſztalra hordgya vala, feiér ruhában fel őltőzvén, mint egy Mennyei

Meny

Meny Aſzſzony. Oh bóldog, és iſmég bóldog vagy, az Mennyei ſzent Kiralynak ſzólgáloia? Oh minémű nagy örömmel vólt tellyes az ti ſzivetek, Mikor ti az királlyoknak királlyát, az Angyaloknak Vrát és az Mennyei királyné Aſzſzont, s' az Mennyei tanácsbéli Vrakat láttátok, és ő nékik ſzólgálhattatok. Gondolhattya ember és el hiheti, hogy az Iſtenfęlő Chriſtus Leány, Martha és Maria Magdolna az bort és kenyeret, kit Chriſtus Vrunk meg illetet, nagy tiſztelettel és bőcſűlettel el tőttek, és Chriſtus Vrunk el menetele után az ſzegény betegeknek oſztogatták, az ő meg győgyuláſoknak meg nyeréſęre, mert mikor Chriſtus Vrunk el ment tőllők, tehát oda iőttek az ſzegeny betegek Mártha házához, és Chriſtus Vrunktól illetet kenyeret vagy eledelt ugy kértek Marthatol, kit meg ſem tartot tőllők és illyen ezkőz által is ſokakat az igaz hűtre, és Iſten-

nek igaz ismeretségére hozot és téritet, kik hivén Christus Vrunkban, nem csak testekken, hanem lelkekben is meggyógyittattanak szegények.

HVSZON NEGEDIK RESZE.

Miképpé Lázár, Martha és Maria Magdolna, meg kérdék Vrunkat mit cselekedyenek jószágokkal, és abban mint viselly ék magokat.

EL végezvén azért az Vocsorát, hálát adván, Monda Martha Vrunknak: Vram Lázárnak, Maria Magdolnának és énnékem, valami beszelgetésünk vólna veled, hameg halgatnád. Felele Vrunk hogy nagy örömest megh halgatná őket.

El

El méne azért az ő ſzent Annyával, Lázárral és Maria Magdolnával, az bóldogſágos ſzűz Maria házában, ot le ůlvén, az ő ſzent Annyával, bé menetelre való ſzabadſágot adván nékik. Azért ez három Attyafi azonnal térdre eſęnek Vrunk előt, és mondának: Tudod kegyes Vrunk és Meſterűnk, hogy mi nékűnk feles ióſzágunk vagyon, ki mi nékűnk ſaiát őrőkſęgűnk; de mivel ez utólſo prædikátiodban meg hallánk, miképpen viſellye ember magát, az ki téged kővetni akar, kire mijs készek vagyunk minden tehetſęgűnkel, az menyire lehet hogy téged kőveſſűnk. Kerűnk annak-okáért ſzerető Vrunk és méſterűnk, hogy tanics megh minket, és jelencsd meg mi nékűnk az te Mennyei ſzent Atyádnak akarattyát, mikeppen cſelekedgyűnk, és mint viſellyűk magunkat, az mi ióſzágunkal, és marhánkkal hogy azokkal ugy éllyűnk, az mint lelkűnknek leg Idvőſſęgeſſeb.

nitá az Christus ismére tire és az igaz hitre, hogy hinnének az igaz Messiasban. El végezvén azért dólgait, ismét Bethaniában méne, és minden pénzét Christus Vrunk hagyása szerént, Martha kezében adá, és monda Maria Magdolnának: Szeretô Hugom énnékem ugy tetzenék, hogy mennénk el Magdalom nevû várban, és adnánk el azt-is mennél hamaráb lehet. Maria Magdolna ezt igen iová hagyá, sôt ugyan kéré ôtet, hogy ebben semmit se késsęk, hanem hamar bánnyék vélle, mert ô nékiugy tetzenék, hogy nagy nehessęgére vagyon, migh nem mindenétôl meg válhatnék, és tôkelletessen tellyessęggel Isten tanitványalehessen, és ôtet követhesse. Azért azonnal el indulânak Magdalon nevû várában, és mindeneket ot el adának, minden cselędeket meg elégittének, és még sok aiándékot adának nékik. Az mit penig ollyan hamar el nem adhatának, azt hû emberek

berek kezében adák, hogy el adnáiák, és azt Martha kezében ſzólgáltatnák. Ezeket el végezvén viſzſza menének Bethaniaban, ſok pénſzt arannyat, és ezüſtöt hozván vállek, kit mind Martha kezében adának, kérvén azõ ötet, hogy mennél ióbban és haſznosban oſztogaſſa azt az ſzegények és betegek közzé. Azonkęppen az kiknek adós vólna, azoknak-is meg fizeſſen, mivel az ſok betegek miát meg adóſitota vala magát. Mártha azért mind ezeket nagy ſzorgalmatoſſaggal végben vivé, és igy csak ſzintén az mindennapi ſzükſęgekre valót tartották magoknak, és az Bethánia nevű kaſtélt, hogy Vrunknak, és az ö ſzent Annyának s Tanitvánzinak, ſzállaſok leheſſen ot az mikor oda iönek. Egy kevés idö el telvén, hogy láták az Sidok Chriſtus Vrunknak ſok csuda tételét, és hogy az köſſęg utánna menvén követik ötet, fęlvén azért attol, hogy az méltoſagok ellen vol-

gesseb. Felelele az Vr nékik: Szeretó hiveim, az én prædikatiomban nem régén megh hallátok, és meg-is értétek, hogy mely igen szükséges az ki tökélletessen én tanitványom akar lenni, és engemet követni, hogy az mindenét el hadgya, az ki penigh én érettem mindenét el hadgya száz annijt vészen érette, és az örök életet. Azért jó Atyámfiai énnékem à tetzik, hogy mindeneteket valamitek vagyon, el adgyátók, és à szegények közé osztogassátok, és minden jószágtoknak ellene mondgyatok. Magdalom nevű várat minden benne valoival el adgyátok, és à tób jószágokatis, számot vetvén minden adóstokkal, azoknak igazán meg fizessetek, az ki attól meg marad, adgyátok Martha kezében, és ö oszsza à szegény kuldusok, és betegek közzé; Kinek tetzék inkáb ez tanács, mint à három Atyafinak? azért az Vrnak igen meg köszönék, és mondának: Az te szent akaratod

Vram

Vrani mindenekben bé tellyesedgyék. Ezek után Christus Vrunk az ő tanitványival és Lázárral, az olayfának hegyére mene, ot egy ideig hogy imátkoznék, szokása szerént, és annak-utánna ismét haza méne.

HVSZONEŐTEŐDIK RESZE.

Miképpen Lázár minden örökségeket el adá.

MInek utánna azért más napra kelének, monda Christus Urunk Lázárnak: Szerető fiam Lázár, valamit néked mondottam, azonnal meg cseleked, és végben vid, mert nem jó azt sok üdőre halasztani. Azert Christus Urunktól vőt áldás után, Lázár azonnal Hyerusalemben méne, és ot minden örökségét el adá, és minden szólgainak meg fizete, és el bocsatá őket. Azokat az menyire az üdő engedé meg ta-

na, kiválkeppen az Pharisęusok, és Irás tudok. Annakokáért nagy gyůlölsęghgel irigykednek vala Christus Vrunkra minden képpen módot és alkolmatosságot keresvén, miképpen ötet titkon el veszthetnék, mert fęlvén az kősségtől az ki hozzáia tart vala, semmit nem merének nyilván kezdeni, mert nem tartyák vala igaz Messiasnak. Azért minden-képpen csak abban keresęnek módot hogy ha szavában valami képpen meg éythetnék, és meg foghatnák ötet, sokszor örömest megh-is kövezték vólna ötet, de el méne Vrunk elöttök, mert az ö ideie mégh el nem iöt vala. Eszében vévén azért Christus Vrunk az ö nagy irigysęgeket, általméne az Iordán vizén, az hól Keresztelö Szent Ianos keresztel vala, és ot lön egy ideig.

A M.N.MUZEUM KÖNYVTÁRA

HVS-

HVSZON HATODIK RESZE.

Miképpen Lázár meg hala, és Christus Urunkismét negyed nap mulva fel támasztá.

EGykor Lázár igen nehéz betegségben eſęk, ſ-miuel napról napra nehezedik vala, Mártha és Maria Magdolna Vrunkhoz küldé és megh izenék néki: Az mi Atyánkfia Lázar, az kit te ſzeretz, igen beteg. Noha ez igen egyigyû izenetnek tetzik, de ſok titkos dolgokat foglal magában, mert ôk igen iol tudgyák és el-is hiſzik vala, hogy Chriſtus Vrunk mindent tudna, és ô tolle minden lehetſęges vólna. Azért felele Vrunk az kôvetnek és mondá: ez betegſęgh nem halálra való mert Chriſtus Vrunk iſmént fel akará ôtet támaztani,

ni, az Istennek tisteletire, hogy az ő szent Fia az által dicsőytessék. Minekutánna azért Lázár napról napra megh nehezedvén, meg hala, ki miat az ő hugai ighen megh szomorodának, mert sem Attyok sem Annyok már nem vala, és természet szerént-is szeretik vala őtet, s-minden bizodalmok és reménségek csak ő ben nevala. Christus Vrunk azon helyen mégh két nap marada, és monda az ő Tánituánijnak: Az mi Attyánk fia Lázár aluszik, mennyünk el, és kőlcsük fel őtet. Mondának az Tánitványok, ha aluszik megh könnyebszik. Monda ismént az VR nijlvábban: Az mi Attyánk fia Lázár megh hólt, mennyünk el és támaszszuk fel őtet: de én őrvendek ti érettetek, hogy ot nem vóltam, hogy megh lássátok az Istennek dicsőségét; mert Lázárnak fel támásztásából igen meg erősitetének az Apostolok. Minekutánna azért Lázár már négy nap az sirban

fekün-

fekünnék, Jesus Bethaniában mene, de mivel az három Attyafi Lázár, Mártha és Maria Magdolna nemes személyek valának, az Sidóknak szokása szerént Jerusalemből minden nap Sidók jövének Bethaniában Márthát és Maria Magdolnát látogatni, és vigasztalni. Némellyek elmélkednek rólla, hogy Christus Vrunk Szent Annya-is ot lót volna: mert mikor Vrunk Juda tartománnyában ment, gyakrán az bóldogh Szüz Maria, Mártha, házánál marada Bethaniában, azért kétségh nélkül ha ot volt, Márthát és Maria Magdolnát biztatta, hogy békeséges türéssel szenvedgyék Lázárnak halálát, és várakozanak csak Vrunkra, mert nilván nem ok nélkül izente azt nékik, hogy ez betegsége Lázárnak nem halálra való. Martha azonban nagy meg keseredet szüvel az ház eleiben mene. Imé hirt hozának néki, hogy Vrunk az ő édes Mestere jelen volna, azért

kése-

kéſedelem nélkûl mindgyárt eleiben mene, térdre eſvén elôtte, keſerveſſen ſirván azt mondà: Vram ha te jelen lóttél vólna, az én Attyamfia Lázár meg nem hólt vólna, de tudom, hogy valamit az Iſtentôl kérſz, megh halgattatol. Felele Chriſtus Vrunk, és monda: Az te Attyádfia fel támad. Monda Mártha: tudom Vram, hogy itilet napján fel támad. Iſmégh monda Vrunk: En vagyok az fel támadás, és az örök élet: az ki én bennem hiſzen örök élete léſzen ha ſzinte megh halis, az ki penig él és hiſzen én bennem, az örökké meg nem hal. Hiſzedé ezeket? Felele Mártha: hiſzem hogy te vagy az elö Iſtennek Fia, az ki ez világhra jót az emberi nemzetnek váltságára. Oh ſzentséges Martha, oh áldot Iſtennek Gazda aſzonya, minémû nagy vòlt az te hited, cſelekedeteddel eggyût, minémû ighaz vólt az te vallás tételed. Minek-utánna ezeket mondá Mártha,

tha, el mene az ő Attyafiához, és titkon megh mondá néki, hogy az Mester it vagyon, és őtet hija, ezt meg halván Maria Magdolna, azonnal fel kele az Sidok mellől, az kik őtet vighaſztalni jöttek vala, és Vrunknak az ő édes Mesterének eleiben mene, mert mégh nem ſzintén érkezet vala Vrunk Bethaniában, hanem mégh azon helyen vala, az hól Mártha beſzéllet véle, mihelyen azért Maria Magdolna Vrunkat megh látá, azonnal térdre esék, keſervessen kezde ſirni és azt mondá: Vram ha te itt lőttél vólna, az mi Attyánk fia Lázár megh nem hólt vólna, mintha azt mondaná: Mindazonáltal ſzerető Vram és Mesterem, ha akarod, iſmént fel támaztatod őtet, hogy Vrunk Maria Magdolnát ſirni látá, lélekben megh buſula és monda: Hová tőttétek őtet? mondának azért néki: Vram jer el és láſd megh, és Chriſtus Vrunknak könyvben telének ſzemei. Annak-

okáért mondának az Sidók: hiſzem igen ſzerette ötet. Némellyek penigh közzülök mondának: Ha ez Propheta az vakon ſzületet embernek ſzemeit megh gyogyithatta, miért nem parancſolta hogy Lázár megh ne hallyon. Vrunk iſmég lelkében megh buſulá, és az ſirhoz menvén mondá: Emellyétek el az követ. Mondá Mártha: Vram igen ſzagos immár, mert negyed napia ma hogy megh hólt. Mondá néki Vrunk: Ha hiſzeſz, meg látod az Iſtennek hatalmát és dicsöſégét; azért ugy cſelekedének, az mint az VR megh hagyá, levévén azért az követ az ſirról, Chriſtus Vrunk az éghben emelé ſzemeit, és mondá: Attyám hálákat adok tenéked, hogy megh halgattál, és tudom, hogy mindenkor megh-is halgatz: de az mit mondok az körül állókért cſelekeſzem, hogy el hidgyék azt, hogy te tölled küldettem; azért az kö nem lévén az ſiron, nagy fél ſzóval mondá

Vrunk:

Vrunk: Lázár kely fel és jöy ki. Oh csudálkozásra méltó dolog, oh csudállatos fel támasztás, oh véghetetlen Istennek nagy hatalma! mert mihelyen hivá ötet, azonnal ki jöve Lázár eleven az koporsóból, megh kötöztetve ruháckal mind kezein, lábain, mondá azért Jesus: odzatok megh az ruhákat, és bocsássatok el ötet. Oh ti Isten telen vak Sidók, miért hogy ez nagy csudákat látván mégh-is meg botránkoztok ö benne, és miért nem tértek meg inkáb; noha sokan közzülök, az kik az csudákat láttyák vala, hinni kezdének ö benne. Mártha és Maria Magdolna, hogy megh láták az ö szerelmes Attyokfiát, hogy fel támadot vólna, nagy örömeknek, miatta sirni kezdének, és Vrunknak lábaihoz esvén megh köszönék néki hozzájok való nagy kegyelmeségét, és vélek valójó tétét: de Christus Vrunk annakutánna nem jára oly nyilván az Sidok közöt, hanem Ephraim

nevû várasban mene, az ki kôzel vála az pusztához. Mártha és Maria Magdolna azért eggyût Lázárral, és az tôb néppel eggyût ismég haza menének Bethaniában.

HVSZONHETEDIK RESZE.

Mi képpen az ô Attyafiaival haza mene Lázár és sok dolgokról kérdezteték.

MInek-utánna Lázárról az ruhák kikkel megh vala kôtôztetve le oldoztatának, Mártha és Maria Magdolna Vrunknak nagy hálaadással megh kôszônék, hogy Lázárt halottaiból fel támaztotta; annak-utánna eggyût vélek haza mene Lázár, és annak-utánna tellyes életében mind szomoru lôn, es tôbbe soha nem nevete, és csak ighen egyigyû ruhában jára Mártha azonnal ételt készite néki, hogy valami erôt

venne,

venne, annak utannā ſokan kerdezkedének tölle, azokról az dolgokról, az kik az más világhon vadnak, ſok fohászkodás és könny-hullatás után monda Lázár: Mártha és Maria Magdolna és ſok egyéb Sidok jelen létekben, hogy hinnének ennek az Prophetának, és Szent Iráſnak, és az mindennapi cſuda tételeknek, az kit cſelekeſzik, kit ſoha ſenki ſem cſelekedet, az mint Chriſtus Vrunk maga is bizonittya, ha én oly cſudákat cſelekedtem, az kit ſenki nem cſelekedet, miért nem hiſzték tehát énnekem? Pokolról és egyébrôl mikor kérdez-kednének tölle, ighen keveſet ſzólla Lázár, cſak annijt az menyi Iſtentôl engedtetet néki ſ mondának: Mond megh mi-nékünk válofágoſſan Lázár, ki légyen ez az Chriſtus, az ki teghedet halottaiból fel támaſztot, és honnan vagyon ô néki annij ereje, és hatalma. Felele Lázár, és monda: Kétségh nélkûl minden bizonnyal el hidgyétek, hogy ez az

Jesus Christus az ighaz Messias, és ez igaz élő Istennek fia, az kinek hatalom adatot, mind az eghben, mind az földben és pokolban, ez, ugy-mond, az igaz Propheta, az kire az mi réghi Attyánk Abraham, Isáák és Jakob ennij sok ideigh nagy ohaytással várakoztak. Ezeket hogy megh hallák az Sidók, kik Márthát és Maria Magdolnát vighasztalni jöttek vala visza menének Hyerusalemben megh beszélvén mindeneket az Pharisæusoknak és Irástudoknak miképpen Christus urunk Lázárt halottaiból fel támaztotta, és hogy Lázár azt mondaná, hogy ugyan ez vólna az meg igért Messias, és az ighas Istennek fia. Ezeket meg halván az Pharisæusok, és Irástudók, igen megh busulának, és minden-képpen módot keresének, miképpen el veszthetnék Lázárt, de az jó Isten nem engedé, hogy végben vinnék az ő gonoz szándékokat.

HV-

HVSZONNYOLCZADIK RESZE.

Miképpen Martha URUNK Szent Annyával marada, Maria Magdolna penig Christus Urunk után méne az ő prædikállását és tanitását halgatni.

AZ szorgalmatos Istenfélő Mártha szüntelen az bóldogságos Szűz Mariánál maradván, annak nagy szorgalmatossággal bőcsüllettel és alázatossággal szólgála, az bóldog Szűz-is kedvessen véve szólgálattyát, és sokszot az örök életnek titkos dolgairól beszélghet vala véle, az kin Mártha igen örvendőze, mikor látá, hogy az mennyei Angyalok Királyné Asszszonyával, oly nagy kedvet talált vólna és annyi

nyi ſok ſzép vighaſztaláſokat vehetne tőle. Maria Magdolna penigh mindenůt Vrunkat kőveti vala, és az ő tánitását és prædikállását alázatoſságghal, ſ-nagy ſzorgalmatoſſan halgattya valá, minden nap hirt téſzen vala az bóldoghsághoz Szűz Máriának és Márthának az VR mint vólna, és mi fogyatkozáſok vagyon, az ſzerént Vrunk tánitványinak azt azonnal az Iſten-félő Mártha megh ſzőrzi vala, és utánnok kűldé azt pedigh Mártha oly ſzorgalmatoſsággal cſelekeſzi vala, hogy mihelyen Vrunk eleiben vinnének akar mit is az kit cſinált vala azonnal meg iſmérné, és gyakran mondaná az ő tanitványinak: Ez az mi ſzerető Gazda Aſzſzonyunk Martha munkája. Mikor Maria Magdolna ezt meg hallya vala, hogy Vrunknak tetzenék az ő munkája, és az mit kűldőt; azonnal meg izené néki, az kin Marthának igen nagy ő-

rőme

röme lön, hogy az Menynek földnek kegyes Vrának kedveſſen ſzólgálhatna.

HVSZON KILENCZEDIK RESZE.

Mi-képpen Maria Magdolna Urunkat drága kenettel megkené Simon házában.

MInek utánna azért immár az emberi nemzet váltságának ideje el kózelgetet vólna, Chriſtus Vrunk iſmég viſza Juda tartománnyában jöve, ugy-mint, Virágh Vaſárnap eſtin Béthaniában érkezék: hivattaték azért Simontól ebédre, az hól Lázáris jelen vala, mert Attyafia vala Simonnak. Mártha és Maria Magdolna aſztalhoz ſzólghálának, az Sidók penig módot keresének mindenképpen, Vrunkat mi-képpen el veſzthetnék. Azon ebéd fe-

let Christus Vrunk sokat beszélle Lázárral, és az mint némely tanitók fôképpen Augustinus velekednek, hogy Vrunk az ônnôn halálárol beszéllet vólna, és az réghi szent Attyákról, kik az Limbusban valának: azért emberi gyarlosághból megh kezde Vrunk arczúl halványodni. Annakokáért az Isten szerető Maria Magdolna azonnal vôn egy alabastromból vagy márvány kôbôl cfinált edényt, az ki teli vala drághalátos jò illatu kenetekkel, és azt Vrunk szent fejére ônté, ki az ô egész testét el folyá, mely kenet oly jó illatu vala, hogy az egész házat bé tôlté jó szaggal; Némellyek az kik ezt láták fôképpen Judas Iscariot, az ki Vrunkat az után el árula, zugolódni kezde magában, és haszontalannak itili vala ezt, és monda: Iób lôt vòlna drága pénzen el adni, és az szegények kôzzé osztani. Felele néki Christus Vrunk, és monda: Hadgy békét néki, az szegények mindenkor veletek

letek vadnak, de én nem mindenkor vágyok veletek. Az mit cselekedet, azt jól cselekette és az én temetésemnek emlekezetire: Mint ha azt mondaná Vrunk, mikor én megh halok és az halált meg győzőm, az Sidoknak szokása szerént nem fog engem többé kenni. Azért cselekette ezt most, és bizonnyal mondom te néked: hogy ez mostani cselekedetit az széles világhon mindenût prædikálláni fogyák az ő dicsiretire. Oh szentséges Maria Magdolna, minémű nagy örömmel vólt tellyes az te szived, mikor megh hallád hogy Christus Vrunknál illyen kedves vólt az te cselekedeted, és téged illyen igen meg mentet az te nem jó akaroid előt.

HARMINCZADIK RESZE.

Miképpen Martha URUNKNAK az Husvéti Báránt Bethániában akará készíteni.

MInek-utánna Christus Vrunk az mint meg hallánk, ismét Judeában jöt vólna, az ő oda jövetele után nagy dücsőséggel mindenek láttára Szamáron az városban méne, annak utánna egy néhány nap az Templomban fel jára nyilván prædikálván és tánitván, az gonosz Sidokat meg fedvén, és dorgálván Istentelenségekért, azokat az Istennek igaz ismeretire oktattya vala, de prædikállása után senki az városban szállást nem mér vala néki adni, az Phariséusok nagy gyűlölsége miat, hanem Marthánál és Maria Magdolnánál, övék mindenkor

Betha-

Bethaniában, az kik ôtet mindenkor az ô Tanitványival eggyût nagy kedveſſen lattyák vala, és nagy ſzorgalmatoſsággal ſzolgálának ô néki, mind addiglan mig az Huſvéti Bárányanak megh ételének ideje elé kôzelgetet vólna; Azért immár el jôvén az Huſvétnak ideje, Martha és Maria Magdolna Vrunk ſzentséges Annyával mennvén, és az mint ſokan elmélkedésképpen errôl irnak igy ſzollának. Oh mi édes Vrunknak és Meſterûnknek bôcsûlletes ſzent Annya, nem tudodê ha az Meſter mi nálunk, és mi velûnk eggyût akaria az Huſvéti Bárányt meg enni, avagy máshova akar menni? mert ha tudnánk, hogy az ô ſzent akarattya az vólna, hogy it maradna mi nálunk, tehát ió ideién mindeneket megh ſzerzenénk, valami ahoz ſzûkſęgvólna, Felele néki az bódlogſágos ſzûz Maria: Az én ſzerelmes Fiam, az Huſvéti Bárányt Hyeruſalemben akaria meg enni, az ki ô neki igen ſzomoru

Husvéttya lészen, mi velünk eggyüt, mert az szent tanitók erről elmélkedésképpen azt iriák, hogy Christus Vrunk az ő szent Annyának meg ielentette vólna az ő szenvedésenek ideiét. Ezen Martha és Maria Magdolna igen meg szomorodának és ismét mondának. Vallyon boldogságos Szüz, kériüké még is az Mestert, hogy velünk maradgyon? és nálunk egye meg az Husvéti Bárányt? Felele az boldog Szüz meg cselekedhetitek, hogy kériétek őtet, de félek rayta hogy kéréstek héijaban ne légyen. El menének azért azonnal Vrunk eleiben Maria Magolna és Martha nagy alázatossan kérni kezdék őtet módván: Szerető VRVNK és Mesterünk, mindenkoron megh halgattál minket, annak-okáért könyörgünk most-is te néked, hogy velünk maradgy itt Bethániában, és az Husvéti Bárányt velünk egyed meg? Felele Christus Vrunk, és monda: Maria Magdolna

azt

azt ne kivánd én tőllem, mert ez áz é
Mennyei ſzent Atyám akarattya, hogy e
az Huſvéti Bárányt Hyeruſálem városáb
egyem meg. Monda Maria Magdoln
nagy ſiráſſal: Oh én ſzerető Vram és M
ſterem, mégh itt ſem igen bátorſágos az g
nos Sidok miat, mivel tégedet halálra k
reſnek. Monda iſmét Vrunk: Az én orá
el iőt, azért énnékem az Huſvéti Bárány
az én ellenſęgim kőzőt kel meg ennem. I
ſzót meg halván Maria Magdólna, igei
meg ſzomorodék, és kezde bán-
kodni Vrunk el mene-
telin.

HAR-

HARMINCZ EGGYEDIK RESZE.

Miképpen az bóldoghsághos Szűz Maria, Martha és Maria Magdolna, Urunkat kisirték közel az Városig.

MInek-utánna Christus Vrunk megh mondotta vólna Maria Magdolnának, hogy nem vélek hanem Hyerusalemben ennélmegh az Husuéti Báránt, és el akarván immar az ő tánitványival meni, ugymint harmad nappal Husuét előt, az ő Szent Annyatol, Maria Magdolnától el akara bucsuzni, azért Vrunk el induluán Hyerusalem felé, az ő Szent Annya, Martha és Maria Magdolna kisirtik vala őtet, az ő Attyok fiával Lázarral eggyűt nagy szomoru szűvel, miuel ők Christus Vrunkat valoságos ighaz Messiásnak tártyák vala,

la, és rész szerint az bóldogságos Szűztől-is értették vala, miképpen ő néki nagy szörnyű halállal, és sok szenuedéssel kellene ez világot megh váltani: azért felvén attól-is hogy ne talántán az időis közel vólna immár, annál inkáb busulnak vala Vrunk el menetelén. Hihető hogy az szorgalmatos Mártha, és az Istenfélő Maria Magdolna megh-is egyszer szóllottak Vrunknak illyen formán: O mi szerető Vrunk és Mesterünk, hiszem iól tudod minémű szörnyű nagy gyűlölséggel vadnak hozzád az Hyerusalembéli Pharisæusok, és Irástudok, miképpen olalkodnak utánnad, hogy el veszthessenek, annál inkáb, ha eszekben veszik hogy az várasban vagy, minden tehetségekkel azon lésznek, hogy téghedet megh fogassanak, és megh öllyenek, annak-okáért Vram téry megh vélünk, és ier el Bethaniában az te tánitványijddal eggyűt, ot készittyük megh tenéked az Husuéti Bá-

ránt. Erre Chriſtus Vrunk ázt felelhette vólna, az mit egykor Péternek. Eregy Sáthán elólé. De megh tekintuén az iólſté, és ſzent Aſzſzonyoknak hozzá való nagy buzgoſághos ſzereteteket, és monda nékik: Igy kelletik ennek lenni, mert az én mennyei Szent Attyám akarattya, és órómeſtis cſelekeſzem. Azért én ſzeretó hiveim, térietek viſza, az én ménnyei ſzent Attyám áldáſa légyen raytatok. Az én ſzerelmes megh keſeredet Anyámot penigh tinéktek aiánlom, ne fęllyetek ſemmit, mert mayd elió az idó, hogy az ti bánatotok, és keſerűſęgtek órómre fordittatik. Az bóldogſághos Szűz Maria térdre eſęk az ó ſzent fia elót, és mondá: En édes Fiam, és én édes Iſtenem, halgas megh enghem, és ne meny Hyeruſalemben; Mártha és Maria Magdolna, az mint megh hallád, órómeſt el kiſzitik te néked Bethaniában az Huſuéti Báránt, mert ha oda mégy, eggyűt az te

ellen-

ellenſęghid réád iönek, és el veſztnek. Mondá Chriſtus Vrunk: Szeretö Annyám, nem illik hogy én téged ebben megh halgaſſalak, hanem az én mennyei ſzent Attyám akarattyát kel köuetnem, hogy az irás megh tellyeſedyék, mert megh vagyon irva Eſaiáſnak 50. réſzében: ö ez világért adatot, érceſed az Iſtennek Fiát mert ugy akarta. Az az, az Attya és az Fiu.. Mondá az bóldoghſagos Szűz Maria, tudom ſzerelmés Fiam, hogy az attya Iſten igy akarta, hogy ez vilagh az te halálod által váltaſſęk megh, de miuel az Annyai ſziv, ezt iól megh gondoluán nagy faydalomnak miatta eſak nem haſad megh, kérlek ſzerelmes Fiam, ha lehetſęges ottan had hallyák meg elötted, avagy eggyût véled bocsáſſam ki az én lelkemet az én teſtemböl, avagy had ragattaſſam el lélekben, hogy ſemmi érzékenſęgh bennem ne légyen, hogy ezt az nagy keſerûſęghet ne láſſam.

It az bóldogſágos Sűz Maria ſzintén ugy könyörög vala az ő Szent Fiának, mint Chriſtus Vrunk annakutánna könyörghe az ő Szent Attyának az kertben, ha lehetſęges, mullyék el Attyám ez az pohár tőllem. Felele ezekre Vrunk és monda: Szerető Anyám nem illik az hogy én előttem haly megh, mert ugy te-néked az Lymbusban kellene menned, az Szent Attyákhoz, az ſem illik, hogy én vélem eggyűt haly megh, mert ennek-utánna téged megh akarlak tiſztelni hálálodnak oráián, és minden Angyalokkal megh dicſőyttetet lélekkel elődben iővők, és nagy dicſőſęggel fogadlak az én orſzágomban, mint Iſtennek Annyához illendő. Azért ſzérető Annyám illik, hogy én hallyak megh előb és az ſzent Atyákat az Lymbus ból ki ſzabadicſam, az kik ſok ezer eſztendeigh az én el iővetelemet nagy ohaytván várták, vélem eggyűt mennyegben vigyem, és te

néked

néked helyt ſzerezünk az én dicſőſęghemben az is illetlen ſzerető Annyám hogy lélekben el ragattaſsál, és minden érzékenſęghidtől megh foſztaſsál, hogy ez keſerű. ſęghet ne láſſad, mert meg kel annak tellyeſedni az mit Simeon mondot, mikoron engemet az templomban fel vittél hogy az éles tőr az te ſzivedet által hattya, és az te lelkedben én velem eggyűt fel kel feſzittetned, és igy kel az dicſőſęghnek koronáiát meg nyerned, azért ſzerető Annyám, ſzenved békével, mert igy kel énnékem ſzenuednem, és tenéked én vélem, hidgyed bizonnyal, hogy harmad nap multán iſmégh fel támadok, meg látogatlak. Azt iria Pelhardus egy prædikatioiában, hogy hihetſęges, Chriſtus Vrunk annakutánna illyen ſzókkal bucſuzot el az ő ſzent Annyától: Szerelmes Annyám, hálát adok néked, hogy Gabriel Archangyal, megh ielenéſe és beſzéde után, az te tiſztaſághos méhed-

ben fogáttál, abban kilentz hólnapigh hordoztál, ſzoptattál és tápláltál, ſok fárratságot, munkát én érettem fel vöttél, ſokat ſzenvedtél, mikor vélem eggyût Ægyptomban futottál, hármad napigh engem el veſztuén keſerves ſzûvel kereſtél, hármintz három eſztendeigh oly ſzorgalmatoſsággal én nékem ſzólgáltal mindenekben, azért-is hálát adok tenéked valamennyi czep tejedet én nékem kis koromban adtad, valamenij ſzólgálattal énnékem vóltál, és ſzivbéli faydalmokat érettem ſzenvédtél, légyen Iſten veled ſzerelmes Anyám, és maradgy mind végigh az én Iſteni kegyelmemben, mert énnékem egy ideigh el kel tőled válnom, és halálra mennem, hogy az egéz emberi nemzetért ſzenvedgyek. O emberi állat, gondold meg minémû nagy buſuláſt és ſiráſt mivelhetet az bóldogságos Szûz Maria, és miképpen ſzánakodot Vrunk az ő meg keſeredet Annyán, azért

egy

egy kevesé megh bátoritván magát, az Szent Szűz monda Vrunknak: Szerelmes Vram és én Istenem, hálákat adok te néked, hogy engemet méltatlan Anyádnak váloſztottál, ſzólgálód lévén, és hogy ſzent felſéged előt kedves vólt az én ſzólgálatom. Ezeknek utánna nagy tiſztelettel és bőcsűllettel megh csókolá Vrunk az ő ſzent Annyát, és viſzont őtet is az ő ſzent Annya, és Marthának, s' Maria Magdolnának ajánlá az ő ſzent Annyát, hogy mindenekben ſzólgálnának néki, annak utánna mindnyájan térdre eſének, és az Vrtól áldáſt vévének, és iſmég viſzſza térének Bethániában. Chriſtus Vrunk penigh az ő Tanitványival Hyeruſalemben méne. Ez ſzént társaság kéri vala ſzent Jánoſt, hogy gyakran hirt adna nékik, VRunk mint légyen. Könnyen akár ki-is meg itilheti, minémű nagy fáydalmat ſzenvedhettek az ő ſzivekben viſzſza menet az ſzent társaság, minémű

kevés-

kevés álmot láthatot az ő ſzemek, azon egéſz etzaka, mivel minden gondolattyok csak az ő édes Vrok és Meſterek után vala.

HARMINCZ KETTEŐDIK RESZE.

Miképpen az bóldog Szűz Maria, Martha és Maria Magdolna, megh érték ſzent János izenetiből, hogy Urunkat az Sidok meg fogták.

MInek-utánna Chriſtus Vrunkat az mi édes meg Váltónkat, az kertben meg fogák meg kötözék, és Annas házához vitték, ſzent Janos eſzében vévé, hogy mégh Caiphashoz-is el vinnék, azonnal ki méne az városból Bethania felé: (az mint ſokan elmélkedésképpen iriák) az bóldog ſzűznek, Márthának, és Maria Magdólnának

nak, ezeket meg jelenteni. Minek-utánna azért Martha háza eleiben juta, és otzörgetni kezde, azonnal megh ismérék őtet, és bé bocsáták, mert azon étzaka keveset alusznak vala, hanem inkáb mind vigyazának. Megh jelenté azért nékik miképpen az ő édes Vrok, és Mesterek meg fogattatot, és meg kőtőztetet vólna, de mivel az bóldogságos szűz Maria mindenkoron más házban szokot vala lenni, az ő áijtatosimátságának el végezéséjért. Martha és Maria Magdolna, azonnal oda menének hozzája, és nagy szép módgyával meg jelenték néki az szomoru hirt. Minek-utánna azért az bódoghságos Szűz, ezeket megh értette vólna, az ő szive tellyes lőn sok fáydalommal és keserűséggel azért azonnal egyenlő akaratból, megh indulának szent Janossal eggyűt és az város felé menének, hogy meg látnáják minémű vége lenne ez dolognak, az városban jutván a-

zért ſokan az vigyázók kőzzűl, kik az utzán elől találllyák vala őket, â mint ſzent Bernárd iria elmélkedésképpen, hogy igy ſzóllottak az vigyázok, ennek az ſzent társaságnak: Mit kereſtek? vagy mit cſináltok illyen késön az utzákon? Az bóldogságos ſzűz Maria, az ki ezek kőzzűl leg keſeredeteb vala felele nékik és monda: Oh tű vigyázok! Kérlek ne botránkozzatok meg mi bennűnk, mert az mi lelkűnket által hatta az fáydalom, és az mi ſzivűnk tellyes keſerűséggel. Ennékem vala eggyetlen egy fiam, az ki mindnyájunknak minden bizodalmunk vala, és minden reménségűnket cſak ő benne helyheztettűk, azt az ellenség el vitte, és az városban hozta: Azért járunk ez utzákon kereſvén, azt az kit az mi lelkűnk ſzeret, vallyon nem láttátoké őtet? Kérlek mondgyátok meg? Felelének az vigyázók: Igaz az hogy egy embert fogtak, és ide az városban hozták, és az mint

hallyuk,

hallyuk, az fő Papnak házához vitték vólna, ezt meg halván, azonnal az fő Papnak háza eleiben ménének, de hogy ott megh értek, hogy Caiphashoz vitetet vólna, oda is el menének, és ot nagy kiáltáſt, és rikotáſt hallának, várákozni kezdének, ha valamit érthetnének, hogy minémű vége léſzen az dolognak, és az mint foghnak az ő édes Vrokkal Meſterekkel bánni; Szintén abban az ůdőben jöve ki Peter is Caiphas udvarából, nagy keſerves ſiráſſal, mivel Chriſtus Vrunkat haromſzor meg tagadta; De mivel ſzép hóld világ vala, azonnal meg iſméré az boldog Szűz, hogy ſzent Peter vólna, azért meg ſzólittá őtet, és monda néki: Oh Peter! mint vagyon dólga az mi édes Vrunknak Meſterűnknek? de ſzent Péter csak el méne mellőllők, ſemmit ſem ſzólla, hanem keſerveſſen ſira. Ezt hogy megh láta ez ſzent társaság, annál inkáb el ijedének, és meg ſzomorodának, azt itilvén,

hogy igen gonoſzul vólna dolga az ô édes Vroknak Meſtereknek. Minek-utánna azért ſok ideighlen Caiphas háza elôt állottak vólna, imé az háznak kapuja bézáratek, kiból eſzékben vehették, hogy az Iſtentelen gonoſz Sidok azon étzaka ſemmit nem kezdének Chriſtus Vrunkal. Azért ſzent Ianoſtól vitetének mindnyájan Sionnak hegyére ahoz az házhoz, az hól Chriſtus Vrunk az Huſvéti Bárányt meg ôtte, az hól ôket nagy bôcsûllettel fogadák, és kedveſen laták, azért ot maradanak azon étzaka, és nagy keſerûséggel alig vária az virrattat.

A M.N.MUZEUM KÖNYV-TÁRA

HAR-

HARMINCZ HARMADIK RESZE.

Miképpen az bóldogh Szűz, Mártha és Maria Magdolna, mihelyen megh virradá el menének Urunkat megh keresni, hogy meg láſsák mint léſzen dolga.

MEgh virradván azért, az ſzent társaságh azonnal iſmégh Caiphas háza eleiben menének, hogy ugyan megh láſſák mit fognak továb Chriſtus Vrunkal cſelekedni, azomban megh láták, hogy az ártatlan báránytt az VR Jeſuſt nagy kiáltáſſal, ſiválkodáſſal, zőrgetéſſel az Iſtentelen Sidók Caiphas udvarából ki hozák, és Pilátushoz vivék őtet, de az nagy zidoſsághnak miatta, és az ſok nép közőt nem ighen

láthattyák vala Vrunkat, mindazonáltal ugyan utánna menének az nagy ſzoroſságban-is. Egy kevés vártatva iſmég ki hozák Vrunkat Pilátuſtól, és viteték Herodeshez, az kin az bóldoghsághos Szűz uijobban el keſeredék, és mondá Márthának, és Maria Magdolnának: Oh én ſzerető társaim, nincſen immár ſemmi reménſéghűnk az ő élete felől, mert megh csak igen kicſiny korában-is Herodeſnek eſet kereſték őtet el veſteni, és megh őletni, mi-képpen léſzen tehát moſtan dolga, és mit foghnak véle cſelekedni? azért illyen nagy keſerűséggel lévén az bóldogh Szűz, és álván az ſok nép közőt, imé iſmegh Pilátushoz viteték viſza Chriſtus Vrunk, azt hogy megh láták az ſzent Aſzſzonyok, valamenijre megh őrűlének, reménlvén azt, hogy ez dologhnak mégh jó vége lenne, minek-utánna mégh ſok ideigh igy az ſok kőſségh közőt allottak vólna, Chriſtus Vrunk Pilátus előt az Iſtentelen

Sidok-

Sidoktól ártatlan bé vádoltaték; de ők azt nem igen halhatták ſem nem érthették; el telvén azért az idő-is, hogy Pilátus örömeſt el bocsátta vólna Vrunkat, annakutánna ſzörnyen megh oſtoroztaték, és ugy megh vereték, hogy mayd emberi ábrázat ſem maradá rayta; annakutánna Pilátuſtól egymás helyre állatván hogy mindenektől megh lattaſsék mondá: Nézzetek az embert, mintha azt mondaná: Oh ti vak és kemény ſzivű Sidók, ti ezt én kezemben ugy adtátok mint egy gonoz tévőt: de én ſemmi vétket nem találok benne, az kiért halált érdemlene, de hogy az ti ſzűveteknek és nagy irigyſégteknek ſ-gyűlölſéghteknek eleget tegyek, imé ſzörnyen megh oſtoroztattã, ugy annyira, hogy emberhez nem haſonlo, ezzel meg elégedhettek, és el botſáthattyátok őtet. Oboldoghſágos Szűz Maria az tőb ſzent társaſággal eggyűt, noha az mi edes Vrunk és Iſtenűnk, ily ſzörnyẽ meg vereret.

retet és kinoztatot, mind azonáltal valami kis reménſęgtek lön hogy meg ſzabadul; mi történék? az vér ſzopo Sidok ezzel meg nem elégedének, hanem igen örvendnek vala, és fenyegetni kezdék Pilatuſt, hogy nem lenne baráttya az Csáſzárnak, ha ez embert el bocsátaná. Oh minémű-képpen által hatotta ez kemény ſzók az tű ſziveteket. Oh bóldogságos ſzűz Maria, menijſzer iutot eſzedben Simeonnak ſzava, az kit néked az Templumban mondot, no. ha az nagy ſzoroſſághnak miatta igen keveſſę láthaták az ő édes Vrokat Meſtereket, mind azon által megh elégedének cſák azzal is. Annak-utánna cſak igen hamar az kőſſęg az helyre ſiete menni, az hól az foglyokat ſzokiák vala el veſzteni, kiből eſzekben vehették, hogy az ő eggyetlen egy reménſęgek halálra itiltetet. Kérék ennek-ókáért ſzent Ianoſt ha valamiképpen oly helyre vihetné őket, az melyre Vrunkat

fogiák

fogiák vinni, hogy még egyſzer láthaſſák éltében; azért ſzent Ianos azonnal őket arra az helyre vivé az melyre ſzokták vala vinni, az halálra itiltetet embert, ottan cſak hamar ſok Sidók iővének, kik Iovon valának, kik penig cſak gyalog; Annak-utánna az ártatlan CHRIST VS egy nagy nehéz kereſztfával, kit nem mindgyárt iſmérhetének meg az ſok pőkdőſęs, kinzás, és iſzonyu ſok vér miat, de az nagy ſzánakodás, es halhatatlan ſzeretet, az kivel az bóldog Szűz, Martha és Maria Magdolna Vrunkhoz valának, meg iſmérteté véllek, hogy az vólna az ő édes Vrok és meſterek. Ot álván azért nagy ſzomoru és keſeredet ſzivel reáiok tekinte az ártatlan Bárány az kegyes Ieſus nagy kőnyőrűleteſſen, mint ha mondaná: Oh én ſzerelmes Anyám, az te társaságoddal eggyűt moſt láttok engem az egéſz emberi Nemzetſégért halálra menni, megh kinoztatva, meg verettetve; és

meg ſzaggattatva; azért mind ezeken, az mitláttak, az mit hallottak, minémű nagy keſerűſégek lehetet, és ſzűbéli faydalmok, akar mely Iſten félő kereſztyén megh gondolhattya, kétſég nélkűl Maria Magdolna, minden félelem nélkűl, nagy buzgoságos ſzeretetből örömeſt cſokolta vólna megh egyſzer VRVNKNAK lábait, és meg moſta vólna, s' meg ſzárogatta vólna, ha meg engedtetet vólna néki, sőt örömeſt ſegitette vólna az kereſztfát-is vinni: De mivel az Iſtentelen Sidok ſenkit cſak közel ſem bocsátnak vala, az ki Chriſtus Vrunkon ſzánakodot vágy könyörűlt vólna, igy ez ſzent tárſaságot is valahol lehetet el űſzték, és akadált tőttek nékik, hogy egy ſzot az ő édes Vrokkal és Meſterekkel nem ſzólhattak, hanem cſak nagy keſerűſéggel utánna mentek, mind az helyig, az hol őtet fel feſziték az magos kereſztfára, ugy mint az Calvária hegyén.

HAR-

HARMINCZ NEGYEDIK RESZE.

Miképpen az Calvária hegyére jutának, és mind végigh az kereſztfánál maradának.

AZ Calvaria hegye cſak tizenkét lépéſni ſzéles, és huſz lépiſni hoſzu, ugy hogy igen kevés ember tér oda: annakokáért az bóldogságos Szűz Mariának, Mártha és Maria Magdolnának it alat kelleték maradni; de mivel nem meſzſze valának tőle, mind meg halhatták az iſzonyu kegyetlen ütéſeket, mikor CHRISTVS VRVNKNAK az ő ſzent kezeiben és lábaiban az ſzegeket verték. Oh minémű ſok ſiráſſal, és zokogáſſal panaſzolkodtak egy máſnak ez ſzent társaságh, és mind annijſzőr által hatta az ő ſziveket az faydalóm,

lóm, valam enijszer az szegeket ütötték. El jövén azért az dél, az sok nép visza méne az városban, Vrunk szent Annya Martha és Maria Magdolna azonnal az hegyre menének az keresztfa alá, és noha nem segithetnek vala semmit Vrunknak az ő nagy kinnyában és fáydalmiban, mind azáltal ugyan nem akarák őtet el hadni, sem tőlle el távozni, mindnyájan oly nagy keserűségben valának, és oly fáydalmas szivel, hogy csak egy szót sem szólhatának Vrunknak, hanem csak reá nézének nagy könyves szemmel, és nagy keserűséggel, s noha Christus Vrunk oly nagy fáydálomban és nagy inséghben vala, az mely ki mondhatatlan, mert soha senki ahoz hasonlót, sem nem látot sem nem szenvedet, mind azonáltal nagy szeretetből és könyörűletességhből, ugyan nem szűnék meg, az ő meg keseredet szerelmes Anyát, az ki az keresztfa alat ál vala, az ő szerelmes Tanitványának

szent

ſz. Janoſnak ajánlani, az kin Martha és Maria Magdolnais nagy vigaſztaláſt vövének az bóldoghságos Szűzel eggyűt, ez ſzent-társaſágh, az kereſztfa alat maradának mind végigh. Minek-utánna azért Chriſtus Vrunk az kereſztfán ſzintén el epedvén, és el erőtlenedvén, innya kére, és monda: Szomiuhozom; Oh Martha és Maria Magdolna, minémű kiválképpen való fáydalmat érzet akkor az tű ſzivetek ezen az ſzón, mivel tű annak előtte oly ſokſzor nagy örömmel az tű házatokban Vrunknak az ő Tanitványival eggyűt, enni és innya adtatok, és moſt legh nagyob fáydalmában és ſzűkſégében, egy italt nem adhattok néki, kétségnélkűl ha az tű ſzivetekkel ólthattátok vólna meg ſzomjuságát, meg cſelekedtétek vólna, és örömeſt ki adtátok vòlna az tű teſtetekből, azért ezen minémű keſerűségtek lehetet, az ſzerént az bòldoghságos Szűznek, azt ſenki elő nem ſzám-

lálhattya. Kétséghnélkûl el kel hinni Maria Magdolna, sokszor által ölelte az keresztfát nagy buzgosággal és aitatossaggal nézvén Vrunknak szentséges lábait, à kiknél annij irgalmasságot és bûneinek bocsánattyát nyerte. Bizonnyal el hittem az halált sokkal könnyebben és örömesben szenvedte vólna ez szent társaság, hogy sem ez iszonyuságot látták az ö édes Vrokon és Mestereken, az ki mayd nap estigh tartá: Minekutánna az Istentelen Sidok, az mi édes Idvözitönket eléggé kinozták vólna, és Christus Vrunk nagy fáydalommal, és kinnal az szent Lelkét testéböl, ki bocsátá és meg hala. Gondolá ez szent társaság, hogy immár továb nem bántanák ötet, de imé Longinus egy dárdát véve kezében, és az ö szent óldalában ûté, az kiböl Ver és Viz futa ki. Ezt hogy meg látá az böldogságós Szüz Maria, uijab fáydalom hatá által az ö szivét, ugy annyira, hogy azonnal le-

esék,

esék-és el hala, Martha és Maria Magdolna biztatni kezdék ôtet, noha az ô ſzivôk-is igen meg keſeredet vala, látván Vrunknak az ô édes Meſtereknek, az ô ſok kinnyát, és keſerves halálat.

HARMINCZ EöTEöDIK RESZE.

Miképpen Vrunk halála után, ez Szent társaſág beſzélgete, hogy miképpen vegyék le Vrunk Szent Teſtét, és miképpen Ioſeph és Nicodemus el jövének.

MInek-utánna az mi édes Vrunk, és meg Váltónk megh hala, és az halált nagy gyôzedelmeſſen megh gyôzé, nagy gondban eſęk az bóldogságos ſzûz

Maria

Maria Martha és Maria Magdolna, miképpen vehetnék le Vrunknak testét az keresztfáról, és miképpen temethetnęk tisztessęgessen. Szintén hogy erről beszélgetnének, imé el iöve Ióseph Arimathiából, és Nieodemus az ki titkon váló tanitvanya vala Vrunknak, töb jámborokkal eggyüt, kiket ahoz rendeltek vala; azok magokkal hozának feiér gyólcsot, és egyebeket az mi szükseges vala az temetéshez. Elsöben mindnyáian térdre esęnek, és imádák Christus Vrunkat az keresztsán. Annak-utánna nagy böcsüllettel le vövék az ö szent testét, az kit az bóldogságos Szüz, Martha és Maria Magdolna, kezekre vövék, és tévék gyólcs lepedöre, kit mindnyáian nagy keserüsęggel siratnak vala, és nagy szeretetböl s' nagy szánakodásból gyakran csokollyák vala, hól az ö szent kezeit, hól az ö melysęges öt sebeit, de Maria Magdolna çsak az ö szent lábainál marada; Minek-

utánna

utánna igy ſok ideiglen ſiránkoznának, es-
eſedeznénck Vrunk ſzent teſtén, monda-
Ianos, és Martha az bóldogſágos Szűznek:
mayd meg eſtveledik, kerünk azért had
takariuk bé Vrunknak ſzent teſtét, hogy
ideién el temetheſſük, az iſténtelen Sidok-
tól valami gyalázat és kiſſebſęk rayta ne-
eſſęk; mivel látá az bóldogſághos Szűz,
hogy egyéb nem lehet benne, nem lön ellen
tartó ebben, vivének azért feiér gyólcſot
és kenetet, kit Ioſeph és Nicodemus vöttek,
és hoztanak vala, és igy Vrunknak ſzent-
teſtét bé takarák: az bóldogſágos Szűz
az ő ſzent feiét, Maria Magdólna az
lábát: (az mint ſzent Bernárd elmelkedes-
képpen iria) azért bé takarván immár az
bóldogſágos Szűz és ſzent Ianos, fogák az
feiet, Martha és Maria Magdolna az lá-
bát, Ióſeph és Nicodemus az derekát, és
vivék ötet az koporſóig, az hova nagy bö-

 csüllet-

csüllettel és tiſztelettel tövék, ſok imátſág-gal, és keſerves könyhullatáſſal. Igy el temetvén azért Vrunknak ſzent teſtét, az koporſo aytaiára egy nagy kő tétették: Annak utánna, Ioſeph és Nicodemus mindenik örömeſt maga házához vitte volna, ez ſzent társaſágot, az boldogſágos Szűz penig mindnyáiok nevével igen meg köſzoné nékik, és monda: Mindyáian egyenlő akaratból követtük, az mi édes Vrunkat Meſterünket, mind haláláig, az ki engemet halála oráián-is ſzent lánoſnak aiánlot; azért valahova az viſzen bennünket, oda mégyünk, és mindeneket nagy háládáſſal véſzünk; Szent Janoſ-is az ſzerént megh köſzöné nékik, mondván: Hogy ő ez ſzent társaságot Sion hegyére viſzi. Azért Joſeph és Nicodemus, el bucſuzván el ménének: Annak-utánna mégh egy kevés ideig ot állának az koporſo mellet, de hogy ſzent Janos látá hogy immár ugyan eſtve-

lenne,

lenne, monda nékik: Ideje immár hogy el mennyünk, azért indullyunk meg az város fele, szavát fogadák mindnyájan néki, és el indulának; Hogy az Calvaria hegyére jutának, mindnyájan térdre esének és imádák az keresztfát, és fel szedék az tövisseket, kit Vrunk szent feiében vertek vólt, az szerént az köteleket, kikkel megh vólt kötözve, Maria Magdolna az edént vövé magához, az kiben az Kenetek valának, és földet, az kire az mi édes Idvözitönk szent vére hullot, (az ki még ez mái napig is meg vagyon, nem meszsze ahoz az helyhez, az hól annij sok ideighlen lakot és Vrunknak szólgált, az kit gyakran mostis meg mutatnak) Ezeket az szent reliquiakat, mind el vivék magokkal arrá az helyre, az hól Vrunk az Husvéti Báránytmeg ötte. Az bóldogságos Szüz, az nap semmit nem evék, az többi is csak igen keveset, és igy eggyüt maradának, ez szent társaság nagy

bánatban és keserűségben, mighlen azokat ismégh hármad nap mulva Christus Vrunk meg vigasztalá az ő fel támadásával.

HARMINCZ HATODIK RESZE.

Miképpen Maria Maghdolna, tőb Szent Asszonyokkal, az koporsohoz menének, hogy Christus Vrunknak az ő Szent testét meg kennéjék.

MInek-utanná ez Szent Asszonyok, nagy keserűléggel eggyűt maradának Maria Magdolna, Maria Salome, tőb szent Asszonyokkal eggyűt, el készűlének, és igen reggel el menének, vévének sok drága keneteket, hogy az Sidoknak szokások

ſok ſzerént, Chriſtus Vrunk ſzent teſtét azzal meg kennyék. El kéſzitvén azért az drága kenetet, Maria Magdolna az két Mariával eggyût tiſzta edényben tölték, és Váſárnap igen reggel mégh nap kelet elôt ſietve az koporſohoz menének, de mivel abban az ûdôben nem vala ſzokás, hogy Leányzók ollyan helyre mennének, othon kelle maradni az Iſtenfélő ſzorgalmátos Marthánakis, nagy bánattal és keſerûſéghgel, Chriſtus Vrunk ſzent Annyával, az bóldogſágos ſzûz Mariával eggyût.

HARMINCZ HETEDIK RESZE.

Miképpen Christus Vrunk az ő fel támadása után megh jelenék az ő szent Annyának.

HArmádnap mulván az ki elsö nap vala az Innep nap után, az mikor az bóldoghságos szent Szűz imátsághban vala foglalatos, és nagy aitatossaggal könyörögh vala az ő Szent Fiának az ő tánitványért. Im: egy Angyal iöue az bóldoghságos Szűznek hazában, az ki ötet nagy alázatossan köszöntuén, mondá: O kegyelemnek Annya, ne siry immár, hanem vigadgy, mert az te Fiad az menynek, földnek Vra fel támadat halottaiból, és pokolra szálván az ördögnek minden hatalmát el rontá, az szent Patriarchákot, és az szent

At-

Attyákot, az kik az ő el iövetelét nágy ohaytáſſal váriák, ki ſzabaditotta, és mayd el iön téged még vigaſztalni. Migh az Angyal az bóldogſágos Szűznél vala, és-véle beſzélle, imé nagy dicſőſéges fenyeſſégh iöve az házban kedues iö illattal, hamár az után az Angyaloknak ſok ſeregi és-ſzent Attyák. Annak-utánna látá oly nagy fényeſſéget és ſzépſéghet, mint az napnak fénye, mely az ő Szent Fia vala, kin az ő ſzent ſebei ugy lát tatnak vala tündökleni, mint az haynal csillagh hozzája közelghetvén azért monda az ſzent Szűz: Vram hacén Fiam vagy, iſmértesd megh magadat-én velem; azonnal meg iſmére őtet, és nagy örömének miatta ſirni kezdé az ſzent Szűz. Mondá annakokáért Vrunk: Ne ſiry immár ſzerelmes Anyám, hanem inkáb örűly, mert moſt vagyon az vigaſághnak ideje, mert megh győztem az halált, az ördöggőt, az poklot és az világhot, és ſoha többé

megh

megh nem halok, hanem nagy dicsőséggel az én mennyei Szent Attyámmal eggyűt. örökké uralkodom: azért inkáb vigadgy és örvendgy én velem, és ne bánkodgyál. Illyen és ehez hasonló biztató szókat mondván az ő szent Annyának: ismég nagy fényességhgel el enyiszék Vrunk az ő szeme elől. Minémű örömmel s' vigasággal lehetet Vrunknak szent Annya, az tember ki nem mondhattya. Kétség-nélkűl ez megh jelenést az bóldogságos Szűz, nagy örömmel megh jelentette Marthának, biztátván őtet, hogy ne bánkodnék immár, mert az ő édes Vrok és Mesterek mindeneket meg győzőt.

A M.N.MUZEUM KÖNYV-TÁRA

HAR-

HARMINCZ NYOLCZADIK RESZE.

Miképpen Christus Urunk az ő Sz. Annya után, elsőbenis Maria Magdolnának megh jelent.

MInek-utáňa Maria Magdolna, az tőb Mariákkal, és szent Aszszonyokkal edgyűt, az koporsóhoz jutottak vólna, meg láták hogy az kő az koporsón nem vólna, és Vrunk szent teste sem vólna ot, igen meg szomorodának, és ismégh viszsza menének, megh mondák az Tanitványoknak, hogy Vrunk teste az koporsóban nem vólna, és kő sem vólna rayta, hanem azt nyitva találták, azért szent Peter és szent Janos azonnal nagy sietve az koporsóhoz menének, hogy meg lássák ha ugyan ugy vagyoné az dolog, Maria Magdolna is utánna mene,

mihelyen azért à koporſóhoz jutottak vólna, bé tekintének, és cſak az ruhákat látták, kíben Vrunk bé vala takarva; de mivel magát nem találák, nagy bánattal viſzſza menének, az Iſten ſzeretö Maria Magdolna, még is az koporſónál marada, és keſerveſſen ſirattya vála az ö ſzerelmes Vrát Meſterét azonban iſmégh bé tekinté az koporſóban, imé két Angyalt láta, az eggyike fönél, az máſik lábnál álnak vala, az hová Vrunkat tötték vala, kik mondának néki: Aſzſzonyállat mit ſirſz? Ne ſély az Nazaretbéli Ieſuſt kereſed, ki meg feſzitetet vólt, fel támadot nincſen it, de Maria Magdolna, azzal meg nem elégedet, hanem magában azt gondolá, nem ſzünöm meg ſirni, valamig azt fel nem találom, kit azén lelkem ſzeret, mikor illyen gondolatban vólna, és ide s' tova tekintvén, imé Vrunk Kertéſz képiben megh ielenék néki, és monda: Miért ſirſz? Felele Maria

Mag-

Magdolna: Az én Vramot innét el vitték, és nem tudom hová tötték ötet, ha te vitted el, mond meg énnékem, el mégyek és iſmégh el hozom ötet; Monda Vrunk nevén nevezvén ötet. Maria azonnal meg iſmeré az Vr ſzavát, oda futamodék, az ö lábaihoz le borula, hogy azokat ſzokáſa ſzerént megh cſokollya: de az Vr monda néki: ne nyuly hozzám, mert még nem mentem fel az én Atyámhoz; azért menyes és mond megh az Barátimnák föképpen Peternek, az töb Tanitványoknak, hogy fel támattám, és Galliæaban mégyek elöttök, az mint megh mondottam nékik. Ez ſzók után el enyiſzék Vrunk elötte. Oh Iſten ſzeretö Maria Magdolna, minemü örömmel vigaſſaggal hirdetted ezt az örvendetes uy hirt, az nagy ſzeretet, az kitégedet az koporſonál tartoztatot vólt oka, hogy az böldoghſágos ſzüz Maria után tenéked ielent megh az Vr elsöben, az ö fel

támadáſa után, Maria Magdolna azonnal nagy örömmel haza menvén, megh mondá az Tanitványoknak, hogy valóſagos hogy az VR fel tamadot; azért Galilæaban mennyenek, ot meg ielenik nékik. Annak utánna az boldogſágos Szűzhöz és Marthához méne, meg ielenté nékik, hogy az Vr fel támadot, és ö néki kertéſz képében megh-is ielent, és vélle beſzelgetet is, bé menvén az bóldog Szűz házában, hogy oly nagy örömmel és vigaſsággal látá öket lenni, mayd nem tud vala mit mondani? hanem á bóldogságos Szűzhöz futa, meg ölelé és meg cſokolá ötet, ſirni kezde, az ſzerént az bóldog Szűz és Marthá, nem hamar ſzólhatnak néki. Egy kevés vártatva azért Vrunk ſzent Annya kezdé mondani: az Meſter fel támadot, Felele Maria Magdolna: Iól tudom, mert énnekem meg ielent és beſzéllettem vélle, kin énnékem oly nagy örömöm vagyon, hogy

minden

minden bánatomat és keſerûſégemet el feleytettem; Oh minémû örömmel tellyes az én ſzivem! ugy annyira, hogy mayd nem tudom mit cſelekedgyem. Azért minemû nagy örömök lehetet és vólt ez ſzent társaſághnak ſok ideighlen, minden hû kereſztyén megh gondolhattya. Kétſégnelkûl az bóldoghſágos Szûz-is meg beſzellette néki, miképpen jelent meg néki az ô ſz: fia es igy eggyik az máſiknak meg beſzellette az ô nagy örömét és vigaſságat.

HARMINCZ KILENCZEDIK RESZE.

Mi-képpen Chriſtus Vrunk menyben menetele után az Szent Lelkét el küldé, az bóldogſágos Szûz, Mártha és Maria Magdolna-is jelen vólt.

Vala-

VAlamenyi bánattyok és kéſerûségek az ſzent Aſzſzonyoknak vólt és az Tánitványoknak Chriſtus Vrunk kénſzenvedésén és hálálán: ſzintén oly örömök és vigaſágok lón az ô ſzentséghes fel támadásán, egy néhány nap mulván azért, az ô Tánitváninak is megh jelenék, vélek evén ſ lakozván, ſ meghis hadgya magát nékik illetni. El jóvén azért az idô hogy az ô mennyei ſzent Atyához akarná menni, ôſzvé gyûlének mindnyájan az Tánitványok és ſzent Aſzſzonyok, és mikoron eggyût vólnának, megh áldá az VR ôket, és megh igire nékik, hogy el kûldene az Szent Lelkét, az ki örökké vélek lenne, és minden jókkal bé tellyeſitené ôket Sok biztató ſzép ſzók után, kiket Vrunk mondá nékik, imé az ô ſzemek elôt egy fényes felyhôben fel viteték az éghben, és mine kutánna fel ment vólna, az ô Tánitvánij az tôbbivel eggyût ſokáigh utánná nézvén, imé két iſfiu

fiu fejér ruhában megh jelenék, és mondá nékik: Mit néztek az éghben ti Galilæábéli férfiak? Ez az Jesus, az ki most fel vitetet az éghben, ismégh el jön, az mint most láttatok. Azért mindnyájan eggyût haza menének az városban, és nagy aijtatos imátsághban foglalák magokat, és ugy váriák vala az Szent Lelket. El jövén azért az idö, ugy-mint, Pünkösd napja, az Szent Lélek jöve tüzes nyelvek formájában, és mindnyájokra szálván bé tölte kegyelemmel, és Isteni malasztal öket, hogy annakutánna semmi ellenkezö dolgoktól nem félvén nagyob szeretettel szólgálhassanak ö Szent felségének.

O dicsöséghes Istennek Szent Annya, Mártha és Maria Magdolna! ó Istennek iegyesi! ó Istennek Léánij, mit kérhettétek avagy kivánhattátok többet az Istentöl! O minémü nagy és sok okotok vagyon az lelki örömre! ó minémü sokszor az nagy örömnek

rômnek miatta kônyben telhetet az ti ſzemetek. Kérünk tikteket nagy buzgoságos ſzivel, hogy az ti kônyörgéſtek által, tegyetek réſzeſſe minketis az nagy kegyelemben és örömben.

NEGYVENEDIK. RESZE.

Mi-képpen Lázár, Mártha és Maria Magdolna Vrunk menybe menetele után, mégh meg maradot örökſégeket el adák és az Sidók tól mennyi ſok üzéſt, és kergetéſt ſzenvedték.

NOha Lázár Maria Magdolnának megh téréſe után inkáb minden örökſégét el adta vala, ugyan hagyot azért ſzüksé-

ſzükſégére valót annyit, kivel Vrunknak és az ő tánitványinak gazdálkodhatot, de Vrunk menyben mentele után, az kit megh hagyot volt-is mind el adá, és az árát az Apoſtolok lábához tévé, az Apoſtolok ſem akarák, hogy Martha az ő házát el hadgya, hanem meg tartanáia nékik, és az tőb kereſztyének ſzálláſul, az ki ugy-is lőn, annak-utánna Vrunk ſzentſéges Annya, Martha Maria Magdolnával és Marcellával eggyűt, gyakran el mennek vala az ſzent helyeket meg látni, az hol Chriſtus Vrunk iárt. Imátkozot, és ſzenvedet, főképpen az oláyfáknak hegyére, és az Calvariára, az hol Vrunkat fel feſzitették, és ſok más egyéb ſzent helyekre-is, az hol nagy áijtatoſſan imátkozának, az ſzegény betegeket-is naponként táplállyák vala, és ſok irgalmaſságot cſelekedének véllek, és minden jóságos erkőlcsőkben, aijtatos beſzédekben, és jó cſelekedetekben, foglallyák

vala magokát, ſoha nem hivolkodának, hanem mindenkor valami jóban valának foglalatoſſak, az ő ſzivek és gondolattyok penig ſzûntelen cſak az Iſtennel, és az Iſten felöl vala. Martha Maria Magdólna és Marcella ſzûntelen az bóldoghſágos Szûz kőrûl valának, ſzólgálának néki minden tehetſégekkel, kiért az Iſtentelen Sidoktól ſok gyalázatót kiſſebſéget, és kergetéſt ſzenvedének, kit mind nagy békével és örömmel ſzenvednek vala az Iſtenért, minek-utánna tizen négy eſztendeigh Chriſtus Vrunk menyben menetele után igy eggyût laktanak vólna nagy áijratoſſaggal és ſzeretettel; El iöve az ûdő, hogy az bóldoghſágos Szûz, ez nyomorult világhból az ő ſzent Fiához az örökké való di cſőſſégben viteſſék, azért az ő ki muláſa előt megh akará kőſzönni, Marthának az ő ſzerető gazda Aſzſzonyának, Maria Magdolnának és Marcellának, minden vélle

való

való ió tételeket és ſzôlgálattyokat, megh ie-
lenté azt-is nékik az ſzent Lélek által, mi-
képpen ô nékik ez világon még ſokat kelle-
ne ſzenvedni az Iſtenért, mind azonáltal
mellettek és véllek léſzen, kônyörôgvén az
ô ſzent Fiának, hogy minden ſzenvedéſek-
ben erôſſitſe és bátoritſa ôket, és tôbbet re-
áiok ne bocsáſſon, hanem cſak az menyit
el viſelheſſenek, és végezetre mikor el jô
az haláloknak ideje, hogy az ôrôkké való
bóldogságban vigye és helyhezteſſe ôket.
Viſzont Martha, Maria Magdolna és Mar-
cella-is megh kôveték az bóldogságos Szû-
zet, és kérék hogy megh bocſáſſa nékik, ha
gyarlósághból vagy tudatlansághból vala-
mit vétettenek néki. Annak-utánna meg
áldá ôket az bóldog Szûz, és monda: Ald-
gyon meg titeket az Felséges Atya Iſten, az
ki mindeneket teremtet, az kit minden û-
gyûnkben, ſzûkségûnkben ſegitségûl hit-
tunk: Aldgyon megh az Fiu Iſten, az ki az

magos kereſztfán minket meg váltot, az ki édes Véndégtek Vratok és Meſteretek vólt. Aldgyon megh benneteket az Szent Lélek Iſten, az ki az tû ſziveteket igaz buzgóságos Iſteni ſzeretettel fel gyuytotta, az ki meg vigaſztalója minden meg keſeredet és meg ſzomorodot ſziveknek, az ſzent Angyalok legyenek veletek minden ügyetekben és ſzükséghtekben. Ezeket mondván az bóldogságos Szent Szüz, és az Apoſtolok-is cſudálatosképpen érkezvén az ô életének utólſo végére; azokat-is penig midôn meg áldotta vólna, az ô ſzent Fától az VR JESVS CHRISTVSTOL, az egéſz mennyei ſeregekkel eleiben jövén, fel viteték az örökké való dicsöſségben, minden Angyaloknak kariai feliben helyheztetet, azhól az Szent háromsággal eggyüt örökké uralkodik: Az hova minket is vezérellyen és vigyen az Szent Iſten, az bóldogságos Szüznek és Marthának Maria

Mag-

Magdolnának könyörgések által, Amen.

Martha Maria Magdolna és Marcella, egy részént igen szomorkodának, viszont ismét örvendnek vala, az boldogságos Szűznek ez árnyék világbol való ki mulásán keseregnek vala, azért mivel az ő édes biztató jó tanács adó Asszonyoktól megh fosztatának; örülnek viszont azon, mivel láttak az ő édes szent Fiatól, és az egész mennyei seregtól, oly nagy örömmel dicsőséggel, tisztelettel és bőcsűllettel viteték az örökké való haylékban, és boldogságban, az ki tőlle soha el nem vétetik, hanem mint Menyországnak királyné Asszonya, az szent Háromság Istennel örökkön örökké fog vigadni, és uralkodni. Oh szorgalmatos Martha! oh Isten szerető Maria Magdolna, mind ezekből jól eszetekben vehettétek, hogy az mi édes Vrunk Idvezitőnk, semmit nem hágy meg fizetetlen, kit vélle vagy ő kedvéjért cselekesznek az hi-

vek, mert az tû ſzorgalmatoſságtok, és alázatoſságtok által azt nyertétek, hogy Chriſtus Vrunkat Menyben láttátok fel menni, annak-utánna cſak hamar az Tanitványokkal eggyût az ſzent Lelket vetteték, és azt az kegyelmet, hogy tû is hirdeſſétek minden nemzetſégeknek, és az Pogányoknak az Iſtennek ſzent Igijet; láttátok viſzont az Iſtennek ſzent Annyátmenyben menni, és attól annak elôtte ſok ſzép áldaſt vôvén, az mely titôlletek ſoha elnem vétetik. Oh ſzentſéges Martha és Maria Magdolna, legyetek ſzorgalmatoſſak én érettem-is, kônyôrgeni az Vr Iſtennek, és mind azokért kik tikteket tiſztelnek, ſzeret nek és bôcsûlnek, és ez világon ſegitségûl hinak.

NEGY-

NEGYVEN EGYEDIK RESZE.

Miképpen Mártha, Maria Magdolna az tőbbivel eggyűt Iudæaból ki űzettenek, és Marſiſiában menvén, otſokakat az Iſtennek iſméretire térítének.

AZ bóldogságos ſzűznek meniben vétele után, az Iſtentelen Sidók ſokkal kegyetlenbek, dűhőſſebbek valának az kereſztyénekre, hogy ſem mint annak előtte valaha, mindenűt kergetik vala őket az várasból, és egéſz Sidoságh tartománnyaból, némellyeket megh foghának, némellyeket megh oſtorozának, némellyeket megh kővezének, és némellyeket ugyan megh ölének. Ezek közzűl, az kiket

kerget-

kergettenek, vala Martha-is, Maria Magdolna, Lázár, Márcella, Maximinus, Cedonius, az ki vakon ſzűletet vala, de az Iſtentől ſzeme világa megh adaték, és tőb kereſztyének is. Vtollyára őket egy tőredezet kis haióban tévék, evezők és minden eledel nélkűl és az tengernek mélyſégére vivék őket. Látván azért ez Szent társaſágh, hogy minden emberi ſegétſéghtől el hagyattattanak, lelki orvoſſagot és ſegitſéghet kereſének, az ſzent kereſztnek ielével maghokat kezdék megh iegyezni, térdre eſvén az tőredezet haióban, és egyenlő ſziből ſeghitſégűl hivák az felſéges mindenható Attya Iſtent, hogy mindeneket ő ſzent felſéghe rendelne ugy az mint akaria és kedves ő előtte: mert ez Iſten félő emberek immár ſemmit nem yárnak és reménlenek vala, hanem cſak halál okat és utolſó veſzedelmeket az tengerben, de az ió Iſten az ki áz ő hiveit ſemmi némű veſzedelemben el

nem

nem hadgya, kik ötet ſegitſégûl hiják. Megh ſegité ezeket-is cſudállatosképpen, mert imé az haió mégh indula minden emberi ſegitſégh nélkûl, az ſzent Angyaloknak vezérleſéből, és igyeneſſen Marſiliában mene az ki noha igen meſzſze vala Hyeruſalemhez, de az Iſtennek vezérleſéből cſak hamár el iutának az igaz partra, Marſilia városához, minekutánna azért ki ſzálván az haióból, az párton térdre eſének, nagy hálát adván az Iſtennek vélek valò ió téteiért, és igyeneſſen az várasban menének, ſem ételek, ſem italok nem lévén, annakutánna iutának elſőben-is egy Templomhoz, az hól az pogány Iſteneknek áldoznak vala, az kinek kûlſő tornácza, nagy héiázat alat vala, azért ez ſzent társaságh oda állá; minekutánna azért egy ideig ot állottak vólna, imé ſok nép iöue az Templomhoz az ő bálvány iſteneknek áldozni. Ezt hogy megh látá Mártha, fel kele nagy

 ördöm-

örömmel és nagy bátorsággal kezdé az népnek beszélleni Christus felöl, miképpen ez világhra iöt emberi testben, és az emberi nemzetséghnek megh váltásaért megh hólt, azt is megh mondá nékik, hogy válaki lelkének idvösséghét szereti, es azt keresni akaria, sohul megh nem találhattya, hanem az ighaz hütben, és az mi Vrunk Jesus Christusunknak keserves kénszenuedészében, az ki ez elöt egy néhány esztendövel, az Ierusalembéli Pharisæusok és Irástudóktól megh fogattatot, fel feszittetet, és megh hólt, az kereszt-fáról le vetetet, el temettetet, és hármád nap mulván maga erejével dicsöségessen fel támadot, menyben menvén ül az mindenható Attya Istennek jobián; az ki ismént el jövendö itilni eleveneket és hóltakat, az Istenteleneket, kik bálványokat imádnak és azoknak áldoznak, s nem az igaz mindenható Istennek szólgálnak, pokolra veti, holot egyéb

nincsen

nincſen rettenetes kén, iſzonyu ſiralom és fogaknak csikorgatása, honnan ſoha ki nem ſzabadulnak: de az kik Chriſtuſnak ſzolgálnak és az ő tánitását követik, az ő kinſzenvedesében hiſznek, és abban magokat réſzeſſe teſzik azók örökké való boldogságban mennek, az ki tellyes minden jóval, és nagy örömmel minden ſzenvedés nélkül, és azt örökké fogják birnia. Ezeket mondván ſok nép halgattya vala, réſz ſzerént, azért mivel ékes beſzédű vala, réſz ſzerént, mivel az ő nálok igen uijságh és halhátatlan dologh vala. Végezetre el jöve azon orſzághbéli Fejedelem is az ő házas-társával eggyűt, hogy az bálvány Iſteneknek áldozzanak, hogy ő nékik fiat adná, ki ő utánnok uralkodgyék, de hogy megh látá az Fejedelem, hogy Mártha ot álván az nepnek prędikállana, ő is megh álla, és nagy figyelmeteſen halgatni kezdé, mit beſzéllene Mártha. El végezvén azért beſzédét

Mártha, bé mene az Fejedelem az Templomban, és az pogányoknak ſzokáſa ſzerént áldoza az ő Iſtenének, és kére őtet, hogy adná nékik maradékot. Ezt megh látván Mártha, könyörőghni kezdé az Iſtennek nagy aitatoſſan, hogy ez orſzághnak Fejedelmét meg világoſitaná, ſ-teritené megh az pogányſághból és kegyelmeſſen ſzabaditaná ki az ördőghnek rabſágából. El végezvén azért az Fejedelem minden céremoniáit, iſmégh viſzſza mene udvárában, és lakó helyében. Mártha penigh az ő társaival eggyűt, ot maradá az Templomnak tornáczán, ſenki irgalmaſságot nem cſelekeſzik vala vélek, hanem mindentől cſak megh cſufoltatának és megh vettetének, ideghen orſzâghban-is lévén, ſemmi reménségek nem vala, hogy iſmégh viſza meheſſenek orſzágokban. Oh ki ſokſzor eſzekben jutâ az boldoghſághos Szűznek mondáſa, hogy nékik ſokat kelletnék ſzen-

vedni

vedni az Chriſtusért, pénzek ſem vala, kin kenyeret vehetnének, azért nagy éhséget, hideget ſzenvedének, ſemmi helyek és ſzállások nem lévén, annak okáért igazán Chriſtus tánitványi valának, és ôtet kôveték nagy ſzegényſéghben, kik ôk mind nagy békeſséggel ſzenvedének. Minek-utánna egy nap és egy éczaka az Templomnak tornáczában állottak volna, imé egy ſzokatlan rettentô ſzózat jôve az Fejedelem Aſzſzonyhoz, az ki monda: Miért engeded hógy ez nép kik az Templomnak tornátza alat allanak, hideghgel és ehel hallyon megh? Tû olly gazdagok és hatalmaſok vadtok, és mégh ſem cſelekeztek ſemmi jót, és irgalmaſságot, ha ezeket megh nem ſegittitek, tehát az mindenható Iſten ki az eget és az fôldet teremtette, mindnyájatokat meg vér és el veſzt. Az Fejedelem Aſzſzony ebben ſemmit nem mér vala megh mondani az Vrának; azért máſod étzaka-is el jôve

az ſzózat az Feiedelem Aſzſzonyhoz; de ugyan mem méré megh mondani az Vrának; hanem harmad étzaka iſmég egy nagy fényeſſégh iöve az házban, az hól az Feiedelem hál vala, és illyen-képpen ſzól vála az Feiedelemnek: Oh te kegyetlen Tyrannus, oh ördögnek ſzolgáia, oh az Iſten ſzólgainak kergetöie, te itt nyukſzol nagy cſendeſen, az te kigyod és Feleſéged mellet, ki az én parancſolatomat nem akaria néked meg ielenteni, nagy nyugodalomnak adtád magadat, és nagy pompával élſz, az te hallando teſtedet megh hizlaltad, és az te haſadat meg töltödted, az mellet el feletkeztél az Iſten ſzólgairól, kik az Templomnak tornátzában állanak, éhen ſzomian, nagy hideggel, ſzállás nélkül, és minden emberi ſegitſéghnélkül cſak nem hálnak meg hideggel, minden bizonnyal ha megh nem iöbbidtod magadat, el nem kerülöd az Iſtennek nagy oſtorát; és ez ſzó-

zat

zat el enyiſzék az ô ſzemek elôl. Monda az Feiedelem Aſzſzony nagy reſzketéſſel: Vram látáde az Fényeſſéget s' hálládé az ſzózatot? Felele az Feidelem: Láttam és hallottam, s' igen meg rémûltem belé. Monda iſmégh az Feiedelem Aſzſzony: Ennékem ugy tetzik, ſokkal iób vólna azt cſelekednûnk, az mit ezek az iámborok mondanak, és akarnak, hogy ſem az ô Iſteneknek haragiában eſnûnk. Azért reggel fel kelvén el kûldének az Iſtẽ ſzòlgháyért és ſzólgáló Leányért, hogy mindyáian el iôijenek az Feiedelem Vdvarában. Ezt meg halván Maria Magdolna az tôbbivel eggyût, hogy az Feiedelem ôket hivattya, igen megh ôrûlének és nagy hálákat adának az Iſtennek, noha mégh nem ſzintén bizonyoſſan tudgyák vala mi végre hivattya ôket: mind azonáltal ſzorgalmatoſſan kônyôrôgnek vala az Iſtennek, hogy mindeneket rendellyen az ô ſzent nevének dicſireti-

re, és

re, és az ô ſzent akarattya ſzerént. Minek utánna azért nagy rettegéſſel és félelemmel az Feiedelem lako helyéhez iutottak vólna, imé az Feiedelem nagy bôcſûllettel eleikben méne, és nagy tiſztelettel fogadván ôket, meg beſzéllé nékik, miképpen ez el mult étzaka, ô néki egy rettenetes ſzózat megielent vólna, kéri annak-okáért ôket, hogy kériék az ô Iſteneket, légyen nékik irgalmas és kegyelmes és ne bûnteſſe ôket az ô fenyegetéſe ſzerént, ôk-is ôrômeſt megh cſelekeſzik valamit mondanak. Martha Maria Magdolna az tôbbivel eggyût ezt meghalván, igen megh ôrûlének, és csudálkoznak vala az ô beſzédén; mondának azért nagy kegyes és biztató ſzókkal az Feiedelemnek: Ha az Bálvány Iſteneket el hadgya, és az Vr Chriſtusban az ki felfeſzittetet, az ki mindenható Iſten, és az ki mindeneket teremtet: kinek mindenek hatalmában vadnak, hiſzen, és azt imádni

fogia,

fogia, ők-is örömest könyörögni foknak érette, hogy minden bűntetést és ostort el távoztasson, és el vegyen róllok ő Szent felsége. Felele nékik az Feiedelem: Ha ti megh bizonyithattyátok hogy az ti Istenetek, oly erős oly hatalmas, oly mindenható, az mint ti mondgyátok, és hirdetitek, tehát foghadom ti néktek, hogy az én Bálványomat el hagyom, és az ti Isteneteket nem csak imádom, hanem Istenhez illendő áldozatot tészek néki, és ennek utánna őtet szólgálom; Martha és Maria Magdolna az többivel eggyűt felelének, hogy ők azt készek hatalmas csudákkal megh bizonyitani.

A M. N. MUZEUM KÖNYV-TÁRA

NEGYVEN KETTEôDIK RESZE.

Miképpen az Szent társaságh az Istentöl könyörgések által meg nyerék, hogy az Fejedelem Asszony terhes lön egy Fiu magzattal.

AZ Fejedelem és az Fejedelem Asszony mondának Maria Magdolnának, ha az te Istenedtöl azt megh nyerheted hogy az én házas társom térhben essék egy fiu mágzattal, téhát kész vagyok mindeneket megh cselekedni valamit akartok, és mondatok. Monda Maria Magdolna, és Mártha: Mi az VR Istennek könyörôghni fogunk érettetek, és tinéktek szép fiu magzâtot ád; annakutánna el menének, és nagy áijtatossággal könyörôghni kezdének

nek az Istennek. Imé azért az Fejedelem Asszony térhben esék egy fiu magzattal; mihelyen eszében véve az Fejedelem Asszony, hogy terhes volna, azonnal nagy örömmel megh jelenté az Vrának-is, az Fejedelem azért mindgyáráſt ellene monda az bálványoknak, és hini kezde az élö Istében, az kit Mártha és Maria Magdolna hirdetnek és prædikálnak vala ighaz Istennek lenni. Ennek az hire csak hamar egész Marsilia tartománnyában el mene, azért sok nép gyüle oda, hogy megh láſſák ez szent embereket; Azért Lázár, Maximinus, Mártha és Maria Magdolna sokat prædikállânak nékik, és sok népet megh téritének az igaz hütre, sok csudákat-is cselekesznek vala naponként, ez szent társaságh. Maria Magdolna az Fejedelemnek megh beszélle Szent Péternek egy néhány csoda tételét, kiért az Fejedelem, nagy buzgoſsággal kivánnya vala Szent Pétert személye szerént

látni, annijval-is inkáb, mivel értétte vólna, hogy Szent Péter ſzintén abban az időben Antiochiában, vagy oda csak kőzzel abban az tartományban vólna: azért azonnal készűlni kezde az Féiedelem, hogy ugyan fel keresse és megh láſſa Szent Pétert: Ezt hogy meg érté az Feiedelem Aſzſzony, kérni kezdé az Vrát, hogy őtet-is vinné el, noha immár nehézkes vala, de azzal ſemmit ſem gondola. Monda az Vra néki: Semmiképpen nem lehet, hogy én vélem el iőy, hanem iób léſzen ha ithon maradz; de ugyan mégh-is mind addigh kéré az Vrát, monduán, hogy ſemmi-képpen tőlle el nem akarna máradni. Véghtére ezt halván az Feiedelem megh engedé néki, hogy el menne véle. Annakutánna egy kűlőmb haiót készittete az Feiedelem, mindennémű ſzentséghes eſzkőzőkkel megh rakatván; Orſzágát peniglen minden népéuel eggyűt, Maria Magdolnának kezében adá és aiánlá,

lá, mind addigh, mighlen viſza iöne, hogy azokat addigh megh téritené az igaz hütre: kit Maria Magdolna nagy ſzorgalmatoſſággal és hüſéggel megh is cſelekedék, azt-is megh hagyá az Feiedelem az ö gondviſelöinek, hogy ez ſzent jámboroknak mindenémü ſzükſégheket, böſéggel megh adgyák, és minden öltalommal legyenek nékik haza jöveteleigh. Minekutánna azért az Fejedelem házas tarsával eggyüt az hajóban akarna menni, annak elöttemegh áldá öket Maria Magdolna és az ſzent kereſztnek jelét réájok vetvén az mindenható Iſtennek öltalma alá ajánlá öket. Annak-utánna el indulának Antiochia felé: az Iſtennek ſzólgait és ſzólgáló léányit penigh országában, minden népével eggyüt nagy békeſségben hagyák.

NEGYVEN HARMADIK RESZE.

Miképpen az Fejedelem Aſzſzony Tengeren jártában, egy Fiu maghzatot ſzůle de maga meg hala.

MInek-utánna immár egy ideigh az tengeren vólnának, menvén Antiochia felé, imé egy ſzörnyů ſzélvéſz támada, ki az haiót ide s' tova kezdé hánni, mindnyáian igen el ijedének, és el rémůlének kiválképpen az Feiedelem Aſzſzony, ki terheſ-is vala, félvén attól, hogy el ſůllyednek, és igy mindnyáioknak az vizben kellene veſzni. Illyen félelembe mikor vólna, imé az ſzůléſnek fáydalma is körůl fogá az Feiedelem Aſzſzonyt, és ſzůle egy ſzép fiu maghzatot, de csak hamar az után nagy fáydalomnak miatta, ő maga megh hala.

Ezt

Ezt meg értvén az Feiedelem, igẽ meg ſzomorodék, és nagy buban lõn, hogy kedves házsatárſától meg foſztaték, és monda magában: Oh én nyavalyás feiem! én az Iſtentõl fiat kértem, és imé ſzerelmes társomat el veſztettem, mind fiammal eggyût. Mondának az Fejedelemnek az haioſok, ha mi ez hólt teſtet it tartyuk, s' az tengerben nem vettyûk, mindnyáiunknak el kel veſznûnk, mert el ſûllyedûnk; kin az Fejedelem ighen kezde keſergeni, hogy ſzerelmes meg hólt házas társát tiſzteſséggel nem temetheti, kéri azért az hajóſokat, hogy mégh egy igen keveſsé várakoznának, talám mégh nem ſzintén hòlt vólna megh, hanem csak el badgyadot vagy el hólt, s'talám még fel ébred. Minekutánna igy beſzélgetnének, imé egy kis ſzigetet látának, az Fejedelem azért megh hagyá az hajos Meſternek, hogy oda evezzenek, hogy az feleség-

he hólt

he hólt testét oda temettesse. Minek utánna oda jutottanak vólna, ki szálván az partra, fogák az Fejedelem Asszszony testét. hogy el temessék, közeleb menvén meg láták, hogy az egész sziget csak merő kőszikla vólna, és semmi sirt nem áshatnának, az kiben az testet tehetnék, azért csak az kőszikára tővék, és ot hagyák temetetlen. Monda az Fejedelem nagy megh keseredet bús szivel: Mit cselekedgyem tehát immár az én szerelmes fiammal, és gyermekemmel? mivel az Annyát el vesztettem, és nincsen semi alkolmatossagő hogy tápláltathassam és életét meg tarthassá; ha őtet ismég az tengerre viszem, ki veszedelmes ott is meg hal, s' az tengerben kel vetnem, ki énnékem uijab keserűségemre és bumra lészen, vővé azért az gyermeket, és tévé az Annyának ölében az mellyéhez, örömest szopot vólna az szegény gyermek, ha volt vólna mit, kin az Feiedelem uijabban el keseredék,

ſeredék, látván ſaiát teſtét és vérét igy ſzenvedni, és éhel meg halni, de nem tud vala ſemmi egyéb módot vagy ezkőzt találni, ha nem nagy keſerűſéggel és kőnyvhullatáſſal iſmégh az haióbã méne, és monda nagy buſultában: Oh Maria Maghdolna társaſágoddal eggyűt! miért iöttél az én országomban, ha igy akartál engem meg ſzomoritani! iöllehet az te Iſtenedtől énnékem fiatnyertél, de imé mind az kettőtől megh foſztattam, mind Annyától és mind az gyermektől. Oh Maria Magdolna! En az én országomat az te tőb társaiddal eggyűt néked aiánlottam, és te hatalmadban adtam az én meg iövetelemigh, hogy azt igazgaſſad és biriad, azért imé moſt te néked és az telſtenednek aiánlom az én ſzerelmes házaſtárſomnak lelkét-is, az én kisfiammal eggyűt, az te imátſághodban ajánlom őket tellyeſséggel oh Maria Mag-

dolna! Ez ſzók után az fejedelem nagy keſerveſſen kezde ſirnia, és mind addigh keſerge, mighlen Antiochiában, vagy Romában jutának. Minekutánna azért el jutottak vólna Romában, imé nagy véletlenül az Iſtennek vezérlésébôl ſzent Pétertelôl találák, az ki ſzintén akkor jö vala és kérdeni kezdé ôket, kicſodák vólnának ezek az jövevények. Felele az Fejedelem ſzent Péternek: En az hatalmas Marſilia városának és annák eghéſz tartománnyának Vra vagyok, nem ſok ûdövel ez elôt, jöve valami társaſágh, abban az én orſzágomban, kik közzûl Maria Magdolna, és Martha is ot vagyon, kik énnékem ſokat mondottak te felôlled, ugy annyira, hogy nagy kivánva kivántam hogy megh láthaſſalak; ezt az én utamat hogy megh értette az én házas társam, kérni kezde nagy ſiráſſal lábamhoz borulván, hogy ôtet is el hozzam velem,

lem, de mivel terhes vala, az el jövetelit igen ellenzettem, de el unván sok kérését, el hozám velem, az mi el jövetelünkor penigh egész országunkat Maria Magdolnának aiánlottuk az ő társaival eggyüt, kik az haioigh kisirvén bennünket, az szent keresztnek ielét reánk vetvén megh áldának mindnyaiunkat, minek-utánna igy el indulánk, imé egy nagy szél vész támada az tengeren, kin az én házas társam ugy el ijede, hogy azonnal megh betegedvén egy fiat szüle, és annak utánna csak hamar megh hala, az kinek hólt testét csak el sem temethettem, hanem egy szigetben hadtam, az ki merő kőszikla vala, és ott sirt nem ásha-tának, és mivel az gyermeknek-is Annya nem lön, és nem vala mi vel táplálnunk, az meg hólt Annyának ölében tőttem, és az mellyét az száiában adván, és Maria Magdolnának s' az ő Istenének aiánlván ismégh meg indultam, és ide iöttem, hogy meg

láſſalak. Ezeket hogy megh beſzéllé ſzent Péternek, kezdé biztatni őtet ſzent Péter, és monda: Igen iól cſelekedted fiam, hogy Maria Magdolnának ſzavát és tanácsát fogadtad, ne bánkodgyál és ne törődgyel az te feleségednek halálán, ſe az te gyermekeden, az mi Iſtenünk oly erős és hatalmas, hogy az el veſzettet-is még megh adhattya, és az ſzomoruſágot örömre forditthattya. Annak-utánna egy néhány nap mulván, ſzent Péter el vivé magával az Feiedelmet Ieruſalemben, és ott minden ſzent helyeket megh mutata néki, hol prædikállot Chriſtus Vrunk, hol cſelekedet cſudákat, hol fogattatot megh, hol oſtoroztatot, hol coronáztatot, hól feſzittetet fel, hol temettetet el, és hol támadot-is fel, és mely helyen ment mennyekben, hol ſzállot reájok az ſzent Lélek-is. Annak utánna mindenképpen oktattya és tanittya vala az igaz hűtre, az menyire az űdő engedé, az

Iſten-

Istennek kin szenvedését eleiben számlálván mind rend szerént. Ezeket mind megh látván az Fejedelem, és szent Pétertöl is eléggé meg tanittatván, annak-utánna áldást vövén szent Pétertöl, el bucsuzék tölle, és ismégh hajójában ülvén, viszsza méne országában, Marsilia nevü Városában.

NEGYVEN NEGYEDIK RESZE.

Minémü csuda történek az Fejedelem viszsza menetelekor, mig Marsiliátéré.

MInek-utánna azért az szigethez jutottak vólna, az hol az Feidelem Asszony testét az kis fiával eggyüt hadták vala, megh hagyá az Fejedelem az hajos Mesternek, hogy oda evezzenek és az gállyát otki üsék; ki szálván azért mindnyájan az hajóból, egy kis gyermeket látának ki az

tenger parton jádzik és mulat vala, kin-
mindnyájan igen csudálkozzának, de mihe-
lyen az gyermek megh látá őket el futa on-
nat és az Annyának ölében reytezék; Az
Fejedelem meg akarván valóságoſſan látni
micſoda gyermek vólna az, megh ſem gon-
dolván azt hogy az ő fia vólna, mivel ebben
mayd két egéſz eſztendő tölt vala, hogy az
Annyát az gyermekkel eggyűt az kőſzi-
klára tötte vala, inkáb gondolá azt, hogy
immár mind az kettő el rothadot vólna; mi-
dőn ott alá s' fel ſétálna az kőſziklán, imé
nagy véletlenűl arra az helyre juta, az
hová az ő kedves házas társát keſerveſſen-
helheztette vala, azonbã meg látá, hogy az
gyermek az Annyának ölében ſzopik vala,
és mivel megh ijedet vólna az Annyához
bűvék, oda mene azért azonnal az Feiede-
lem és nágy örömmel vévé az gyermeket,
és nagy halát kezde adni az Iſtennek, és
monda: Oh kegyes és irgalmas Vr Iſten,
halá-

halát adok te néked tellyes ſzivemböl, hogy engemet az én fiammal iſmég meg örvendeztettél, áldot az ora az melyben Maria Magdolna az én városomban Marſiliában iutot: és áldot légyen Maria Magdolna, hogy könyörgöt az én fiamért, hogy az Vr Iſten oly cſudálatos képpen táplálta és megh tartotta. Oh Maria Magdolna, ha te tudnád hogy énnékem fiam vagyon. Annya nélkül, tudom bizonnyal hogy könyöröghnél az Vr Iſtennek érette, hogy ötet is fel támaſztaná halottaiból. Mikoron igy beſzéllene az Feiedelem magában, imé fel kezdé magát emelni nagy laſſan az Feiedelem Aſzſzony az ö ſzerelmes házaſtársára, és mint ha valami nagy édes álombol akarna fel ſerkenni, kezde beſzélleni és monda: Oh dicſöſſéges Maria Magdolna! Iſtennekkedves ſzolgaló Leánya ióságos erkölcſöknek ékes virágia, nagy és foganatos az te Imádſagod az Iſten elöt, az én

ſzükſé-

ſzükségemben te vóltál az en ſegittöm, és minden ſzükſégemben ſzolgáltál énnékem, és ſok ideiglen te tartottál meg, hogy ſem éheztem ſem ſzomiuhoztam, ſe nem faztám ugy annyira, hogy ſem énnekem, ſem az en édes fiamnak, ſemmi fogyatkozáſunk nem vólt. Ezt meg halván az ſzarándokságh iáró Feiedelem, uiionnan nagy hálát kezde adni az Iſtennek, és ſzent Maria Magdolnának, és monda az ő ſzerelmes házas társának: ugyan valóságoſſan élſze édes ſzerelmes tarſom? Vram igazán élek, monda az Aſzſzony: valahol iártál valahol vóltál, minden helyeken én-is ielen vóltam, mikor ſzent Péter hordozot az ſzent helyeken, Maria Magdolnával mindenût én is ielen vóltam, és elő kezdé beſzélleni rend ſzerént mindeneket az mit látot, kin az Feiedelem igen csudálkozik vala. Annak-utánna vővé feleſégét, gyermekét, és iſmégh az haióban

mené-

menének, és nagy öröm lön köztök, még az haiósokis mindnyáian igen örvendnek, és csudálkoznak vala ezen az nagy csudálatos dólgon, kit ez kettön cselekedet az Isten minden természet felet. Meg indulának azért nagy örömmel Marsilia felé Maria Magdolnához.

NEGYVEN öTöDIK RESZE.

Miképpẽ az Fejedelem ismégh Marsiliában jutot, és minden nép az igaz hütre meg térittetet, és Maria Magdolna az pusztában méne.

MInek-utánna kevés nap mulván nagy szerencsessen ismégh Marsiliában jutottak vólna, kin az föld népe is ighen megh örüle: ki szállának azért az hajóból

és haza menének, Maria Magdolnát ugy találák, hogy ſzintén ackoron prædikállana az ő társaival eggyût, és oktatná az népet az Iſtennek iſméretségére, el végezvén azért prædikállását az Fejedelem mind annij ſok nép élőt-is igen meg kőſzőné Maria Magdolnának, hogy kőnyőrgőt az Iſtennek érettek: és elő kezdé beſzélleni mind eleitől foghuáſt végigh, minémű cſoda történt raytok az utban. Ezt hogy meg hallá az kőſségh, ſokan kőzzűlők megh térének, és megh kereſztelkedének: csak hamar azután az Fejedelem-is feleségével és minden Vdvara népével eggyût Lázártól és Maximinuſtól, megh kereſzteltetének; Az Fejedelem azonnal hirdettetni kezdé egéſz orſzágában, hogy minden ember megh kereſztelkednék az VR JESVS Chriſtuſnak nevében, ki ugy-is lőn, és igy ez ſzent társaſághtól az eghéſz orſzágh, mind megh térítteték az ighaz hűtre. Annak-

utánna

utánna Lázárt Püſpökké tévék Marſiliá-
ban, és igy ö lön'elsö Püſpök abban az hely-
ben. Annakutánna cſak hamar minden-
bálványokat el rontatá, és megh éghetteté,
és azok helyet ſok ſzép Templomokat épit-
tetének, Maria Magdolna, Mártha, Mar-
cella Maximinus, mégh egy ideigh Marſi-
liában maradának Lazárnál, ſeghitnek vala
néki prædikállani, és az népet megh teriteni,
oktatni és tanitani. Minek-utánna azért
már az eghéſz orſzághnak népe mind megh
tért vólna, el menének Marſiliából, és jutá-
nak Aquenſis nevü várasban, az ki nem-
meſzſze vala Marſiliától; ott egy ideigh
prædikálván és tanitván az népet, ſokan jö
akarattyokból megh térének és megh ke-
reſztelkedének annak-utánna Maximinuſt
tévék ot való Püſpökké, ki nagy dicſiretes-
ſen viſelvén magát, negyven egéſz eſzten-
deigh, ſok cſudákat-is cſelekeſzik vala. Mi-
nek-utánna azért az föld népe mind megh

térittetet vólná, és immár nem vólna szükségh továb Maria Magdolnának ot léte, noha minden nap ighen szereti és bôcsûlli vala, de nem akara továb ot máradni, hanem ôrômest ez világtól magát el akarná vonni, reménlvén azt hogy az néki adatot tallentomot, kit az Istentôl vôt vala eléggé ki osztotta nyereséghre; eggyes életre a akará magát adni, bucsut vôn azért az ô Attyafiatól Lázártól, Maximinustól, Mártha és Sidoniustól, az pusztában és kietlenben méne. Az gonoz ellenségh ki ighen bánnya az Remete életet, ôrômest ebben is akadált tôt vólna; mert imé hogy Maria Magdolna helt keresne à pusztában, az hól az Istennek legh kedvesben és figyelmetesben szolgálhatna, egy nagy rettenetes Sárkánt láta, kinek iszonyu vóltát senki ki nem mondhattya, és mellette sok kigyókat, békakot és egyéb undok állatokat, kiket az Sarkány mind el nyele és megh emésztet vala.

Ezt

Ezt látván Maria Magdolna, hogy ſemmivel ellene nem álhatna az Sárkánynak, lelki fegyvert vön, és az Iſtent hiván ſegitségûl illyen módon, és monda: O JESVS én édes ſzeretôm, ha engem ſzegény bûnôs Szólghálodat az te ſok hozzám való kegyelmeſséghed és irgalmaſságod után itt ez puſztában és kietlenben eledelûl rendeltél ez iſzonyu rettenetes Sárkánnak, légyẽ, az te ſzent akaratod. Ezeket mondván: imé az Vrnak Angyala jöve; kinek monda Maria Magdolna: végy ki engem, ennek az Sárkánynak torkából. Monda az Angyal: Bóldog vagy az ki hittél, és az lábával megtaſzitá az Sárkánt, és monda néki: Távozzal el innét te iſzonyu féregh és Sárkány, és veled eggyût minden kigyók és ruſnya állatok; és iſmég Maria Maghdolnához fordula az Angyal, és monda: Oh Maria Magdolna! ez az Iſtennek akarattya, az kit te oly buzgoſággal kivánſz

ſzeretni, az ki minden ûdôbẽ veled vagyon, hogy ez helt ſzemednek kônyhullatáſival ôntôzzed, és nedvezitſed, hogy az jôvendô embereknek ez világon példája lehes, az pœnitentiára. Annak-utánna az iſzonyu Sárkány és kigy k, az Angyal ſzava után ſoha ſemmi bántására nem lônek Maria Magdolnának, hanem el távozának azonnal az helytôl.

NEGYVEN HATODIK RESZE.

Miképpen élt az puſztában Mária Magolna, és ott mint vólt dólga.

MInekutánna az Angyalnak ſegitſéghéuel Maria Magdolna az kegyetlen rut Sárkánytól megh ſzabadittatot vòlna, és az Angyaltol iò biztatáſt is hallot vólna,

mind

mind azonáltal emberi gyarloságh ſzerént ugyan fél vala; mindazonáltal, ugyan mégh-is mind béiárá azokat az helyeket, az hól legh alkolmatosb helt találhatná, az hól lakhatnék, és az Iſtennek ſzólghálhatna. Nem meſze azért talála egy helt, az hová oly magoſſan kelle fel menni, és iſmégh csak kőzzel ahoz egy nagy mélyſéget hogy ugyan iſzonyodni kezde belé, hogy mayd emberi állat oda nem mehetne egy nagy kőſziklának miatta, azért nagy Iſteni ſzeretetből és alázatoſſagból firni kezde Maria Magdolna térdre eſvén kőnyőrőgni kezde az Iſtennek, és monda: Hálákat adok teneked, én édes Ieſus Chriſtuſom, hogy az én kőnyőrgéſemet megh hal gadtad, és ſemmi veſzedelmemben, ſzűkſéghemben el nem hattál, kérlek tégedét édes Iſtenem, adgy énnékem ebben az kőſziklában egy kutat, kiért itt ez helyen néked kőnyőrgők, és téghed ſegitséghűl hilak.

hilak. El végezuén az imátſagot, imé az nagy kőſzikla megh haſada, és cſudállatos iò tápláló viz iöve ki belöle. Azért eſzében vévé Maria Magdolna ez cſodából, hogy Iſtennek ez akarattya, hogy ot legyen az ő lakó helye. Iſmégh térdre eſék azonnal és alázatoſſággal hálákat adá az VR Iſtennek ezért az ió téteménnyeért; igy imátkozék azért ſok ideig, és imé az ördög ugyan nem hágy hata az ő gonoſſágát és álnokſághát, hanem mégh-is megh akará cſalni az Szent Maria Magdolnát, mert imé azonnal, ezer gonoz Angyalnál többen iövének hozzá, kik nagy édesgető ſzóckal ſzóllának néki. V tollyára megh ielenték mintha nem vólna haſznos az léleknek, hogy ſzűntelen imátkoznék. Az mely ſzókból könnyen eſzében veheté Maria Magdolna, hogy azok nem ió Angyalok vólnának, hanem ördögök; azért minden rettegés és félelem-nélkűl az ő édes Ieſuſahoz kiálta, a-

zonnal

zonnal Szent Mihály Archangyal el iöue minden hatalmával és monda: Itt vagyok én Maria Magdolna, ſemmit ne fély, és azonnal vini kezde az Iſtennek Angyala az ördögökkel, és el kergeté öket; mégh ſem ſzűnék azért megh az ördögh, és mivel többet nem cſelekedheték immár, el menvén, kiáltani kezde Maria Magdolnára: Vgyan nem idvözűlz azért ha ſzintén ebben az kietlenben ſok eſztendeigh imátkozol is. Maria Magdolna ezzel ſzemmit ſem gondola, mivel tudgya vala hogy az ördögh terméſzet ſzerént hazugh és cſalárd volna, és igy máſodſzor is megh örizteték Maria Magdolna az ördöghnek cſalárdſágától és gonoſságától. Minek utánna az ördögök el ůzetének; imé viſza jöve hozzá az Archangyal, és egy felzűletet téve az barlangtay ajanak eleiben és monda: Vigyáz erre Maria Magdolna és ennek utánna már ne fely mert az felséges mindenható Iſten, té-

ged meg óltalmaz mindenképpen, és ez ſzók utân el enyiſzék az Angyal elôlle. Ezeket hogy meg hallá Maria Magdolna, igen megh rémûle és meg ijede; azonnal térdre esék az feſzûlet elôt, de oly nagy bággyattul és erôtlenséggel, hogy nem imátkozhaték; hanem ottan talála két kis gyûkeretskét az barlangban, megh mosá azokat az ô kuttyában, meg évé és ivék is az meg nevezet kutból. Annak utánna által ôlelé az feſzûletet, és az nap mind imátkozék. Ezekbôl az áijtatos Maria Magdolna nagy ôrômet vévén, és Iſteni ſzeretetnek langyával éghvén imé azonnal jelen valának az Iſtennek Angyali-is, az kik néki nagy ôrômet hozânak, és azon étzaka is nagy aijtatoſsághgal és buzgosággal imátkozék. Fel kelvén azért az nap ſzemeit fel emelé az feſzûletre ki oly fényes vala, mint az napnak fénye. Es viteték Maria Magdolna az Angyaloktól, (mint az hiſtoria tartya) Pokolban;

kolbân; hogy megh láſſa áz Pokolbéli tűzet, és ott való ſok kinokat, az kárhozott lelkeknek ſokaſságát. Annak utánna vitetet az Angyaloktól Purgátoriumban-is és ott ſok lelkektôl kôrnyûl vétetet, kik mondának néki: Oh Maria Magdolna! kônyôrôghy az Iſtennek érettünk; monda néki Maria Magdolna: Adná az Vr Iſten, hogy az ti akaratotokat bé tellyeſithetném, ôrômeſt imátkoznám érettetek. Ezek után iſmét vitetet az Angyaloktól az feſzûlethez és mondának néki: Maria Magdolna, valameny eſztendeig az mi Vrunk emberi teſtben ez fôldôn járt, annyi ideig kelletik te néked ebben az puſztában maradnod, és lenned. Annak utánnâ el enyiſzének az Angyalok elôlle; azonnal Maria Magdolna az Angyaloktól hozatot feſzûlet eleiben méne, nagy áijtatoſsággal és figyelmeteſséghgel kezde imátkozni, és kônyôrgeni az mi Idvôzitônk ſzent képe elôt,

és azt ſzűntelen elmélkedve nézi vala, annak-utánna minden nap hozzá jövének, az Angyaloknak ſokaſsága vélle lakozván, és vélle nyáiaskodván és fel emeltetvén viteték tőllők az éghben, ugy annyira, hogy az Angyaloknak gyönyörűséges-énekléſeket és dicſireteket megh halhatnája az égben, ez pedigh attól fogváſt kezdődék el, hogy az puſztában kezde lakni, és tarta egéſz életének véghéigh, mindenkoron mikor az nap el enyiſzik vala, el ragadtatik vala az Angyaloktól, és ugy annyira égh vala Maria Maghdolna az Iſten nek ſzeretetiben, hogy mindennémű hideget, és meleget, megh vét és ſemminek tart vala. Minek utánna azért az ruháia laſſan laſſan az régiſégnek miatta kopik és ſzakad vala, ugy annyira, hogy az ő teſtéről le kezde hullani, azonkőzben az ió Iſten az ő nagy ióvóltából, az ő haiát ugy megh nevelé, és azzal ugy megh ruházá áz ő teſtét,

ſtét, s' ugy bé borittaték azzal, hogy ſemmi mezitelenſégh ô rayta nem láttaték; az ſzent feſzûletben, ki aytaia elôt vala ſok titkos, és kûlômb kûlômb féle titkos dolgokat lát vala: az tôbbi |kôzôt látá Ioachim és ſzent Anna Aſzſzony hiſtoriáiát, Chriſtus Vrunk ſzent ſzûletéſét, fel feſzitéſét, vereſſégét és meg cſufoltatáſát; látá iſmég az ô ſzentſéges vérét, és az ô mélyſéges ſebeit: Látá az mi Idvôzitônket Pokolra ſzállani, és onnét iſmég ki iôni és mennyéghben menni. Ezek valánâk az ô eledeli az kivel élteté és táplálá magát naponként, éijel nappal cſak ſir vâla, ugy annyira, hogy ſokſzor és ſzáma nélkûl azt az helt az ô kônyveivel meg nedveſitté és meg áſztatá: Minek-utánna egykor az ô ſok kônyveinek hulláſi után, az kuthoz ment vólna, hogy ott ſzemeit megh moſogatná, imé látá az ô édes Vrát Meſterét az Vr JESVS CHRISTVST emberi ábrázatban ki igy

ſzólla néki: Maria te éretted helyheztettem és rendeltem ezeket az helyeket, és imé az mennyei ſeregek kôrûl fogák az ô Vrokát, kik feiekben ſzép illatozó koſzorukat viſelnek vala, kûlômb kôlômb féle virágokból cſináltakat, kezekben tartanak vala, Olayfa és Palmafa ágakat; és imé az Vr el változék elôtte, mint ſzintén az Thabor hegyén cſelekedék, oly nagy fényeſſégben és ſzépſégben, hogy kénſzerittetnék Maria Maghdolna ſzemeit az fôldre vetni: de az nagy édeſſéges ſzeretet, fel inditá Maria Magdolnát, ugy annyira hogy iſmégh Chriſtus Vrunk gyônyôrûſéges ábrázattyára forditá ſzemeit. Minek utánna Chriſtus Vrunk nagy ſokat beſzéllet vólna vélle; iſmégh elméne az honnan iôt vala ugy mint az ô ſzent orſzágában. Annak utánna az ô édes Idvezitô Iſtene, mivel harmincz eſztendeig abban az puſztában éskietlenben lakék, nagy Iſteni félelemben, buzgóſá-

góságos ſzeretetben, és áijtatoſſághban, ſzáz tiſzſzer látogatta és kereſte megh Maria Magdolnát, és ezért annál-is inkáb nevekedék az Iſteni ſzeretetben, és igy nagy ſzent és ſanyaru életbẽ és pœnitentia tartás ban marada megmind hóltáigh az Szent Maria Magdolna.

NEGYVEN HETEDIK RESZE.

Miképpen Martha ſok népet az Iſtennek iſméretire téritet, annak utánna egy iſzonyu Sarkánt meg ölé.

AZ migaz Iſten félő pœnitentia tarió Maria Magdolna, az kietlen puſztában nagy áijtatoſſággal és ſanyaruſaghban él vala, addig az ő Attyafia Mártha Aquenſis nevű Varosban lakék, ki minden néptől igen

igen megh bôcsûlteték, mert igen ſzeretik vala, kiknek naponként prædikálván, inti vala ôket az pœnitentiára, ſokakat az nép kôzzûl az tiſzta életre hoz vala, ugy annyira, hogy ſokan kôzzûlôk fogadáſt téſznek vala az tiſzta ſzûz életre; Azok kôzûl à kik férfiak valának, azokat Maximinushoz kûlde, kiket Maximinus Papokká és Levitákká téve, mivel Maximinus immár Pûſpôk vala; az Aſzſzonyállatokat penigh Martha magánál tartá, oktattya és tanittya vala ôket, mindẽ jó erkôlcsôkre és Iſteni áijtatoſságokra; és arrais miképpen tarcſák meg azt az meg bôcsûlhetetlen kincſet, az ſzûzeſséghet macula nélkûl. Gyûyte azért Martha cſak igen rôvid ûdô alat, ſok ſzámu áijtatos Aſzſzonyokat és Leányzókat égyben: kik kôzzûl az ô kedves ſzólgáloja Marcella nem kiſſebbik vala, hanem mayd legh áijtatosb és Iſten félôb. Minekutánnà igy Martha az ô áijtatoſságában és

jó er-

jó erkölcsű életben nevekednék és gyarapodnék; Imé meg jelenték néki miképpen egy igen nagy erdőben egy iszonyu rut Sárkány vólna, sokkal temérdekeb az ökörnél és hoszszab az lonál, kinek oly hegyes és éles fogai valának, mint egy éles hegyestőr, s' az féjén sok szarvai, és valakik azon el mennének mind el szaggatna és megh enné, és senki ellene nem álhatna. Annak felette mivel oda nem meszsze haiós viz-is vólna, valakik azon haión el mennének, azokat-is mind fel forgattya, annak felette valamit megh éészt, az oly nagy hirtelenséggel és sebességgel lövelli ki tölle, és valakit azzal megh talál azokat ugy égeti mint az tűz. Ez penigh szintén ugyan azon Sárkány vala, az ki Maria Magdolnát az pusztában meg akará emélzteni; könyörög vala azért minden nép Marthának, hogy szabadittaná meg őket ettől az iszonyu féregtől; azért könyörőghni kezde

Martha az Istennek nagy alázatossággal, hogy lenne mellette, és vélle, és az szent keresztnek jelét magára vetvén, ki méne azonnal; kit az népnek sokkasága követ vala; mihelyen az erdőhöz jutának, az hól az iszonyu állat vala, minden nép meg rémüle, és senki közzülők nem mér vala az erdőben menni Marthaval: de az Isten félő Martha, kinek bizodalma az nagy Istenben vala, az ő Leányival eggyüt el méne az erdőben, és mind addig jára, miglen az Sárkánt meg láták: Azonnal hogy meg láták az Sárkánt az szent feszületnek képét mutatá néki Martha, azzonnal meg alázá magát az Sárkány. Ezt hogy Mártha megh látá hogy az feszület előt ugy megh alázta vólna magát az Sárkány, vővé az maga övét Martha, és kőté az Sárkának iszonyu nyakára, és szólittá az népet, hogy jönének el, és vernék agyon az rut állatot. Azért azonnal engedelmessek lőnek mindnyáian Marthának,

és-

és azt cſelekedék az mit monda nékik: mert mihelyen Martha ez rut állatot az övével megh kötötte vólna, annak-utánna ſemmi ereje nem lön, és nem tuſakodhaték ellennek, és igy meg öleték az iſzonyu Sárkány. Annak-utánna iſmégh nagy örömmel és vigaſsággal haza menének mindnyájan, és ez cſuda az egéſz orſzágban igen hamar mindenût el hiredék.

NEGYVEN NYOLCZADIK RESZE.

Mi-képpen Martha Claſtromot éppitete az bóldog Szűz Mariának tiſztelettire.

AZ Iſten félő Martha tökélleteſſen el ſzáná magában, miképpen magát réſz ſzerént ez világtól meg vonhatná, méne-

azért az Püſpökhöz Maximinushoz, és meg ielenté néki ſzándékiát, ki ighen tetzék Maximinuſnak is, és azonnal el méne Martha, és költözék abban az erdőben, az hol az Sárkány meg öletet vala, és kereſe egy alkolmatos helyt az ő ſzándékának bé tellyeſitéſére, az hová nem ſok nép iárua. Minek-utánna azért nagy ió alkolmatos helyt talált volna, azonnal épitetni kezde egy nagy öregh Szentegyházat, és egy ſzép Claſtromot, az boldogságos Szűznek az ő édes Aſzſzonyának tiſzteletire, az megh nevezet Claſtromban két lakó helt cſináltata, eggyiket az Férfi rendnek, az máſikat az Aſzſzonyállatoknak, de azokat oly nagy ió módgyával és alkolmatoſſággal, hogy eggyik réſz az máſikat ſe ne láthatna, ſe meg ne illethetné, és mindenik igén bé vala rekeſztve. Minek-utánna igy az Claſtrom végben vitetet volna, Martha az ő társaival eggyűt, kiket maga mellé vőt

vala,

vala, azonnal abban az Claſtromban méne, kit az Aſzſzonyállatoknak cſináltatot vala, kik eleiben ighen ſzép regulákat és rend tartáſokat ir vala; és annak-utánna az Iſten félő Mártha ſemmiben nem foghlalá magát, hanem cſak az Iſteni ſzólgálatban, mind éijel és nappal: ſemmit nem évék, hanem cſak kenyetet és valami ſovány gyökereket az ő itala cſak tiſzta viz vala, és nagy buzgóſággal könyörögh vala az VR Iſtennek, minden napon az egéſz emberi Nemzetſégért, kik ez világon voltak, kiválképpen penigh az Pogányokért, hogy megh térittesſenek az Iſtennek iſméretire, és az kik ſullyos bűnökben vadnak, hogy hozattaſſanak bűnöknek iſméretire, és pœnitentia tartáſra; Az Iſtennek ſzólgai és ſzólghóloi erőſſitesſenek megh minden ioban; Annak felette Martha minden emberhez nagy kegyeſſen és alázatoſſan viſeli vala magát, ugy annyira, hogy cſak az maga

ió vi-

ió viſeléſével is, ſokakat nagy tökélletes életre hoza; Az Fétfiak penig kik más réſzén az Claſtromnak valának, nem keveſſeb áijtatoſſághban valának foglalatoſſak, az Iſteni ſzólgálatban, és ioſágos erkölcſökben, haſonlóképpen mint az Aſzſzonyállatok. Ha mit az ſzent Irásban találnak vala, kit nem érthetének: azonnal Martha az ſzent Lélek Iſtennek Malaſztyától meg tanitatot, meg magyarazza és megh feyti vala nékik.

NEGYVEN KILENCZEDIK RESZE.

Miképpē Martha áijtatos imátſágával egy halottat fel támaſzta.

EGYKOR prædikálván Martha Bigonoæ nevû viz mellet, tul az maſik pártyán az viznek ál vala egy iffiu, ki örö-

neſt

neſt halgattá vólna Mártha prædikállását, de mivel ſem hid ſem cſolnakia nem lón, nem tud vala miképpen által iöni, annak-okáért gondolá magában, hogy az vizet által uſzná, de mivel az viz igen ſebes vala nem mehete által, hanem belé hala: máſod nap hogy az hólt teſtet az vizben megh talalák, viteték nagy keſerűſéggel Martha eleiben megh ielentvén néki miképpen lót vólna halála. Ezt megh halván Martha, igen megh ſzomorodék lelkében, s'azonnal áijtatos imátſágához kezde, arczal borulván nagy áijtatoſſaggal az földre, és nagy buzgóſághgal imátkozván monda: Oh én édes ſzerelmes mindenható Iſtenem, VRAM IESVS CHRISTVS, oh én ſzerelmes vendégem, és ſzallóm az én Atyámfiát Lázárt fel támaztottad halottaiból, kérlek tégedet nagy alázatoſſan, tekinés ez körűl álló embereknek hitőkre, és az ifiunak ió ügyekezetire, kiért el veſztette

tette életét, elevenisd meg ötet. Annak-utá ja illyen és ehez hasonló imátsági után, nagy jó Isteni bizodalommal lévén, fogá az Ifiunak kezét, ki azonnal megh elevenedék Istennek kegyelmességéből, Marthának áijtatos kögyörghésére. Aannak-utánna mindgyárt az ifiu Maximinus Püspökhöz méne, és megh ielenté az történetet néki, kérvén azon, hogy keresztelné megh ötet, mellyet az Püspök nagy örömest és ió ked vel meg is clelekedék. El vöt keresztsége után az ifiu igen iámbor és ió életü keresztyén vala mind végig; Az nép penig kik az csodát láttyák vala, áldgyák és dicsirik vala az Istent és sok Pogányok és hitötlenek-is (kik ezt láttyák vala) meg térének az keresztyéni hitre, és Istennek ismméretire.

ö T-

Eö TVENEDIK RESZE.

Miképpen Martha ſok népet megh térite, és ſokakat az Claſtromban fogada, s-azokat minden ió erkölcsökre oktattya és tanittya vala.

AZ ISTEN félö Martha napról napra buzgóságosb és aijtatoſſab lön az imátsághban, és gyakran prædikálván, ſok népet térit vala meg az igaz hütre, mert ahoz néki kivalképpen valò Malaſzt adatot vala az Iſtentöl, ki igen kevés Aſzſzonyállatoknak adaték, abban az üdöben-is, noha ſzent Pál azt mondgya: *Mulier non loquatur in Eccleſia*, az az: hogy az Aſzſzonyállatok ne prædikállyanak ſe ne ſzóllya-

nák az ſzentegyházban, de ô neki kiválképpen való Privilegioma lôn az ô Attyafiával Maria Magdolnával eggyût, mivel az Apoſtalokkal eggyût, ôk-is vévék Pünkôſd napján az ſzent Lelket, annak okáért mayd az egéſz országot mind megh térité prædikálláſſával, és ugy annyira oktattya, és tanittya vala az népet, hogy azzal az Iſtentôl néki adatot Talentumat, bôséghgel ki oſztogatá, annak felette minden nap ſokakat fogad vala bé az Claſtromban, ugy hogy csak igen rôvid ûdô alat, tôbben valának két ſzáznál, azoknak-is Martha minden nap prædikálla, kûlômb kûlômb féle jó erkôlcsôkrôl, kiválképpen az ſzûzeſſégnek ékeſségérôl, ki mindennémû jó erkôlcsôknek felette, kik emberben vadnak tündôklik. Eleikben ſzámlálván minémû drága gyôngy légyen az, és az más világon-is miképpen fognak azok tündôk lenı és fényeskedni máſok elôt. Annak-utánna monda nékik:

En

En ſzeretö Leányim, nagy ſzeretettel intlek titöket, hogy az gonoſz kiſirtetnek ſemmi helt ne adgyatok, hanem minden gonoſz kiſirtetnek és gonoſzra való vágyodáſnak ellenne állyatok, mert az emberi Nemzetnek ellenſége nem aluſzik és nem nyugſzik, hanem ſzüntelen futos, körüllöttünk forogván mint az ſivó rivó Oroſzlány, kereſi naponként kit eytheſſen meg, és el nyellyen. Azért én ſzeretö Leányim vigyázzatok és imátkozzatok ſzorgalmatoſsággal és áijtatoſsághgal, mert ha ſzintén az embertöl minden el vétetik is az mié vagyon, de az imátságot el nem vehetni tölle, és igy megh marad azördög ellen való fegyvere, az kivelmeg gyözheti; mert csak az koronáſztatik meg, az ki gyözedelmes léſzen: Veſſetek hátra minden gonoſz gondolatokat, és azokat ne hadgyátok az ti ſzivetekben megh gyükerezni, mert ha az ellenség abban az várban ſzálhat, nagy fáratsággal és

erőſzakkal űzettetik ki onnan, és néha mind addig ſem mighlen valami viſzſza hozhatatlan nagy kárt téſzen az ſzűzeſséghnek kincsében. Például elő hozá nékik, az mi Vrunk JESVS CHRISTVSNAK ſzét életét, és ad dicsőſſéges makula nélkűl való ſzűz Mariát, az mi Vrunknak ſzent Annyát, az ki mind ſzűletéſe előt ſzűlésében és ſzűléſe után ſzűz vólt, és ſzűzen maradot. Azért még-is ſzerető Leányim, legyetek ſzorgalmatoſsak, és űzzétek el magatoktól, minden undok buia kivánſágit az teſtnek, és világnak; Továbbá meg mondá nékik aztis: hogy miképpen ſzabad akarattyokból az ſzegényſéghre adgyák magokat, az kin Iſtennek kiválképpen való tetzéſe vagyon, mert az Iſten maga-is, nagy ſzegényſéggel élt it az földön, migh emberi teſtben vólt, noha mind az éghnek és földnek Vra vólt, és az ő tanitványiis, nagy ſzegénységet ſzenvedtek, és mindenek kő-

zensé-

zônséges vólt, ugy hogy csak szintén szûk. ségekre valót vövén, az mi attól meg maradot-is mind az szegények közzé osztottták. Prædikálla ismégh nékik az engedelmességrôl, minémû nagy és bôcsûlletes dologh légyen az, az mint Christus maga mondgya: hogy az ô eledele, az ô mennyei szent Attya akaratyának bé tellyesítése, és hogy az engedelmesség Mater fœlicitatis, az az: minden szerencsének és iónak Annya, és mondaováb nékik: Szeretô Leányim, ne nezzetek és ne visgállyátok azt, hogy kicsoda ez, ki tinéktek parancsol: hanem inkáb elmélkedgyetek arról, miért kel és kiért ti néktek engedelmesseknek lennetek, és ki képiben vagyon az ti elôttetek iárotok, mivel minden tisztviselôk az Isten képiben vadnak, és hogy azoknak való engedelem, egyedûl csak az Istennek szeretetiért légyen; az kinek mi méltán és nagy ôrômmel, szabad akara-

tunkból engedelmessék légyünk. Nem kevesbé prædikálla nékik az Atyafiui szeretetről, hogy miképpen szeressék egymást, mert Christus Vrunkis kiválképpen, ezt az parancsolatot hatta az ő tanitványinak, hogy egy mást szeressék: azért valamikor hozzáiok iöt, azt mondá nékik. Pax vobis, békesség tinéktek; Es másut azt mondgya az Vr: Vy parancsolatot adok ti néktek, hogy egymást szeressétek, mert arról ismérnek megh titőket, hogyén tanitványim vadtok. Azért ti-is ér szerető Leányim, ha Isten leányi és iegyessi akartok lenni, szeressétek egy mást, és az tőkélletes szeretetben legyetek szorgalmatossak, mert bizonnyal tudgyátok, és el hidgyétek, hogy semmi gonoszszab nincsen az Clastromban, mint az viszsza vonás, és titkon való irigység, és gyűlőlség. Annak-okáért hogy ezt az szeretetet iól plántálhassátok szivetekben, kivántatik hogy mindenkoron

nagy

nagy áijtatos és buzgósagos imátságban legyetek foglalatossak. Illyen és ehez hasonló iő erkölcsőkre oktattya és tanittya vala Martha őket, kit az áijtatos szerzetbéli Leányzók szorgalmatossággal megh tartnak vala, ki által oly tökélletes életre iutának, hogy semmit egyebet nem keresnek vala, hanem csak az Isten tiszteletit, és felebaráttyoknak éppűletit s' előmenetelit, kit látván Mártha igen őrvendeze rayta, Marcella penig szűntelen körűllőtte vala, és az mikor Mártha másuvá menne az Istennek igijét hirdetni, minden kor Marçellát hagyá képiben, és annak adá minden hatalmát, az ő haza iőveteléik.

Eő T-

Eô TVENEGGYEDIK RESZE.

Miképpen jelenék meg Christus Urunk Marthának meg jelentvén néki, hogy mind ő, és Maria Magdolna meg halnának.

MInek-utánna Martha az ő szerelmes Leányival, nagy szeretetben és eggyeségben sok ideigh lakoznának, és sok jò erkölcsökben valának foglalatossak, el közelgete az ûdő, hogy mind ő, s' mind az ő szerelmes Attyafia Maria Magdolna, ez világból ki mulnának, és CHRISTVS VRVNK az ő szerelmes legyessek, sok fáratságokért és munkáiokért meg fizessen nékiek. Annak okáért egykor Christus Vrunk meg jelenék Márthának, és monda

néki:

néki: Szeretö Leányom, és gazda Aſzſzonyom, imé el jöt az üdö, hogy téged hozzám vegyelek, és az te ſok fáratsághodért, és munkádért megh fizeſſek, és az én Atyamnak orſzágábā helyheztesſelek; Kiért Martha Chriſtus Vrunknak nagy hálákat ada, és monda: En Vram és én Iſtenem, nagy dicſirettel hálát adok te néked, minden hozzám való el vöt jovaidért, s' mivel tellyeſséggel néked adtam magamat, cſelelekedgyél velem az te ſzent akaratod és irgalmaſſagod ſzerint; hanem eggyet kérek tölled, hogy ez világból ki muláſom elöt, engedgyed meg énnékem, hogy mégh életemben teſti ſzemeimmel láthaſſam az én ſzerelmes Atyámfiát Maria Magdolnát; Monda Vrunk Márthának, Maria Magdolna, hét nappal elöb hal megh náladnál, mind azonáltal, annak elötte nagy örömmel meg latod ötet: Felele Martha nagy alázatoſsággal: Oh én édes VRAM meg

Váltom és Idvőzittőm, dicſiretet és hálá-dáſt mondok te néked mindennémű jó voltodért, hogy engem mindenkoron megh halgattál. Annak okáért minden akaratomat az te ſzent akaratodban ajánlom, és nagy Atyai irgalmaſságodban; megh áldván azért az VR Marthát, el enyiſzék előlle, és annak-utánna Martha kevés nap mulván nehéz betegſégben esék.

Eő TVEN KETTEő-DIK RESZE.

Miképpen Martha megh betegedvén, azt mely békeſſéggel ſzenvedé.

MInek-utánna CHRISTVS VRVNK az ő ſzerető gazda Aſzſzonyától Máthától el vált vólna, csak hamar az után, Martha nagy forróságos hideg lé-

deg leléſſel megh betegedék, ki mindén erejét el ſzakáſztá, mind azonáltal az alattavaló Leány zóit, nem ſzűnék ſzűntelen minden jòra oktatni és tanitani, s' nagy kegyeſſen illyen ſzókkal ſzólla nékik: Szeretò Leányim, ez uton, ércſétek az ſzenvedéſt, és végtére áz halál által kel mi nékűnk az mennyei hazánkban jutnunk, ki által az mi édes Vrunk és Meſterűnk-is, az ő ſzent Attyának orſzághában ment, tehát nékűnk-is azt kél követnűnk, kit az ſzent Apoſtolok is követtek, ſok ſzenvedés kergetés keſerűség, éhség hidegség által, ki alá az emberi állat vettetet, mind ezekhez penigh kivántatik az engedelem, és az békeſséggel való tűrés, mert az hol az békeſséggel való tűrés nincſen, ot ſemmi érdem nem lehet. Mikor penigh Iſten betegséggel látogat benneteket, dicſiriétek érette az ő ſzent nevét, hogy megh látogatására érdemeſſé téſzen benneteket, és bűnőtőkért eleget tehettek. A-

zért ſzeretô Leányim, két kézzel fogjátok az betegséget és nyavalyát, az ki teſti lelki engedelmeſſégnek jele, és legyetek békeſséggel ſzenvedôk ez világban, ez világból való ki muláſtoknak utánna, kétség nélkûl el veſzitek az örökké való Coronának véghetetlen jutalmát.

Ezeket és ehez haſonló ſzókat mondván Martha, kivánva kivánnyák vála az ô Leányi nagy Iſteni ſzeretetbôl, az nyavalyát s' betegséget, hogy Iſtenért az ô édes legyeſſekért valamit ſzenvedhetnének; Martha penigh az ô nyavalyáját oly békével ſzenvedi vala, és ugy tetteti vala mindenek elôt, mint ha ſemmi nyavalyája nem vólna, ezt penig csak az nagy Iſteni és felebarátyához való ſzeretetiből cſelekedé.

EôTVEN

EöTVEN HARMADIK RESZE.

Miképpen Christus Vrunk utólſzor Maria Magdolnának meg jelenék, és annak-utánna meg hala.

TIzen ôt nappal elôb, minek elôtte Maria Magdolna megh akarna halni, megh ielenék CHRISTVS VRVNK az ô ſzerelmes legyeſſe néki, meg ielentvén néki, hogy rôvid ûdô mulván, meg kellene halni, és ez árnyék vilaghból ki mulni, és az ôrôk életben menni, az hol bôſéghgel venné iutalmát az ô ſok munkáiának, Maria Magdolnának ezen kimondhatatlan nagy ôrôme lôn. Minek-utánna azért ki muláſânak ideie immár ielen vòlna, imé Maximinus Pûſpôk ſzintén az táyban Aquenſis városban az Egyházban uala, csak

egyedûl nagy áijtatos imátſágban foglalatos, azonban az Angyaloktól Maria Mágdolna az ſzent-egyházban hozaték, és egy keveſſe fel emelteték az fóldrôl, ugy tartaték kezekben, de mivel Maximinus valóſághoſſan nem tudhatá ki légyen, meg ſzólittá ôtet Maria Magdolna, és monda: Szeretô Atyám, ne fély tôllem, mert az én Mennyei ſzent Atyám kiválképpen valo ôrômre és biztatáſomra hozot moſt téged ide hozzám. Menvén azért Maximinus az ſzent Lélek Iſten igazgatáſábol, megh iſméré ôtet, mert az ábrázattya ugy tündöklik vala, mint az napnak fenye. El kezdé azért Magdolna Maximinuſnak beſzélleni eleitôl foghváſt, mind végig mint volt dolga az puſztában, és miképpen ragadtatot fel minden napon az éghben, hogy az Angyali énekléſt is hallotta: De ezt nagy alázatoſſan beſzéllé, nem kevélyſéghbol vagy fel fuvalkodásbol, hanem azzal akarván

jelen-

jelenteni, és hirdetven Istennek bölcsességes kegyélmét és irgalmasságát. Annakutánna Maria Magdolna az Angyaloktól az földre bocsáttaték, és Christus Vrunknak az ő édes legyessének szent testét vérét, kiváná magához venni, mivel életének vége már ielen vala, Christus Vrunk ielentéséből ezt meg halván Maximinus Püspök, vévén Christus Vrunknak szent testét vérét, az kenyérnek szine alat, és adá Maria Magdolnának, azonnal térdre esvén nagy bőcsüllettel és alázatossághgal hozzáia vővé. Minek-utánna az Vrat hozáia vőtte volna, az földre borula, és hálákat ada az Istennek, tellyes szivéből lelkéből; El végezvén azért imátságát ki bocsátá szent Lelkét testéből, ki azonnal az Angyaloktól felviteték az Mennyei Hyerusalemben: az hol sanyaru életéért, ezer annyi örömet von; ki mulása után penigh az egy házban nagy ió illat marada egy néhány napigh, kin

minden

minden ember csudálkozik vala. Maximinus Püspök Maria Magdolnának szent testét nagy bőcsüllettel el temeté, és oly rendelést tön, hogy ki mulásának utánna, őtet is ugyan azon helyen temetnék. Hólt megh szent Maria Maghdolna, huszon kettődik napián szent Iakab hovának.

Eötven negyedik resze.

Mi-képpen Mártha az ő Attyafia lelkét, látá az Angyaloktól az éghben vinni, és miképpen biztatá az ő Leányit.

VGyan azon orában, az melyben látá Mártha, leket az Angyaloktól az éghben vinni, igen megh nehezedék, és könyörögni kezde az Istennek nagy buzgóséghgal,

sághgal, vig ſzivel és ſzózáttal, és monda: Oh én édes ſzerelmes kedves Atyámfia! Oh Iſtennek kedves ſzólgáló Leánya, örvendek ſzűből, hogy ez gyarló világból ki multál, és ki ſzabadultál, emlekezzél meg én róllam-is az Iſtennek ſzine előt. Annakutánná Mártha eleiben hozatá az ſzerzetbéli Férfiakat és Leányzókat, és monda nékik: Oh Iſtennek ſzent vitézi! és én ſzerelmes Attyámfiai örvendezzetek én velem, mert ez orában látám az ſzent Angyaloktól, az én ſzerelmes Atyámfiának Maria Magdolnának lelket, nagy örömmel az Mennyei dicsőſéghben vinni, és imé el jőt az ora, hogy nékem-is tőlletek el kel válnom. Ezt meg értvén az ſzent társaság, keſerveſſen kezdének ſirni, némellyek nagy örömökből, hogy meg érték Maria Magdolnának Menyben vitelét, némellyek nagy keſerűségből, hogy édes Annyok és gondviſelőjőktől megh foſztatnának, és

mondának nagy busuláſſal: Mit fogunk immár mivelni? s' meggyûnk ſzeretö Anyánk, ki minket Iſteni félelemben nevéltél és igaz tûrkörûnk vóltál mi nékûnk? Hól véſzûnk máſt helyetted, ki minket te helyedben igazgaſſon és vezérellyen? Adná az Vr Iſten, hogy az mi oránk is ielen vólna hogy veled mehetnénk ki ez világh ból. Oh mi ſzentſéges Anyánk, hová mennyûnk, s' hová evezzûnk, hami tégedet igaz haiós Meſterûnket el veſztûnk? Miképpen látunk ennek-utánna, ha te mi igaz világoſſágunk, el vétetel mi tóllûnk? Oh mi édes kincſûnk! Oh véghetetlen nagy veſzély! Az mi ſzarandokſágunknak, ki minden bizoldamunk vóltál, minden igyûnkben, és ſzûkléginkben, kihez folyamiunk ennek utánna immár? Illy nagy bánattyokat és ſiráſokat hogy Martha hallá, hozzáiok való nagy ſzeretetiból, és reáiok való ſzánakodásból keſervesen kezde ö is ſirni,

ni, és monda nékik: Oh én ſzerető Fiaim és Leányim! ne keſerekhietek ennyit az én ſzemellyemen, mert az miket én ti veletek miveltem és cſelekettem, azokat én Iſten képiben miveltem veletek, az Iſtennek, nagy ióvóltaból és irgalmaſſáhából: Azért minden bizodalmatok az Iſtenben és az ő véghetetlen ióvóltában és irghalmaſſagában veſſétek. Mert valakik ő beňe biznak, kétſég nelkůl ſoha azokat el nem hadgya, hanem mindenkoron vezérleni fogh beňeteket az igaſſágnak uttyára, és megh őriz minden ellenſégtől. Bizakodgyatok ismégh az bóldogſágos ſzűz Mariában, az mi Vrunk Iesus Chriſtus ſzent Annyában, ki az ő kőnyőrgéſe által el nem feletkezik felőlletek, és én-is el nem feletkezem róllatok, ha az én Iſtenemnek ſzent orſzágában leſzek, abban az én meg váltó édes vendégem Idvőzitőmnek nyugodalmában, kit nagy reménſéggel várok, hogy az ő nagy irgal-

maſſágából ezennel az Mennyei társághban léſzek, az holmegh nem ſzűnőm érettetek könyörgeni, mighlen ti is oda iőtők, és az ti béretek nek iutalmát el veſzitek; Hogy azért it ez világon-is minden ſegitſégtől és gyámoltól meg ne foſztaſſatok, imé az én ſzerelmes Leányomat Marcellát hagyom helyettem ti néktek, az légyen minden bizodalmatok én helyettem, az ki ti néktek az igaz utat az őrők életre megh mutaſſa, ennek legyetek engedelmeſſek, és ſzintén ugy ſzereſſétek, mint ſzintén engemet; Kérlek legyetek békeſſégeſſek egymás közőt, kétſég nélkűl az békeſſégnek Vra-is köztetek fogh lakozni, eggyitek az máſtok vétkét megh bocſáſſa, és igy az tű Mennyei ſzent Atyátok-is megh bocſát ti néktek: Tarcſátok megh az Iſtennek parancſolattyát, ezeket megh cſelekedvén nincſen kétſégem, hogy ti is rővid űdőn oda iőtők, az hová Iſten kegyelmeſſégből

ból most én mégyek, holot egy máſt nagy örömmel és vigaſſággal megh láſſuk, és örökké örvendezzünk.

EöTVEN EöTEöDIK RESZE.

Miképpen Mártha CHRISTUSNAK Szent teſtet és vérét, magához vövén, Lelkét ki bocſátá.

ESzében vövén azért Mártha, hogy életének vége, ſzintén ielen vólna már, kivâná annak elötte az ö édes Vrának Iſtenennek ſzent Teſtét Vérét hozzáia venni, és mivel imár az Vrük ſzent teſte vére ielen vólna, az ágyból fel kele, noha felette nehezen az ö ſullyos es halálos nyavalyáiamiat, azonnal terdre eſék, kezeit az égben emelvén, monda: Oh én édes Vram és én édes Iſtenem, kicſoda vagyok én, hogy az

én haylékomban ióy ? nem vagyok arra méltó, mert te mindenhatò Isten vagy, és én te teremtet állatod vagyok, és bûnôsfiad, de Vrám én érettem és az egész világh vétkéiért, az magos kereſztfán ſokat ſzenvedtél, te vagy az ôrôk élet és ôrôkké való nyugodalom. Oh Vram ki háládatlan vóltam én te néked, az te keſerves kén ſzenvedéſedért, és halálodért. Vram hálát adok te néked, hogy iſmég én Vendégem akarſz lenni, kérlek azért én Vram és Iſtenem, kônyôrûly raytam, az te nagy irgalmaſſágodnak ſzokáſa ſzerént; Oh én édes Vram, és meg váltó Iſtenem, bocſáſd megh énnékem, az én ſok hamiſſágomat, és kôzôld velem irgalmaſſágodat. Idvôz légy életnek Kenyere, és az Angyaloknak nagy ôrôme; te vagy az kit én teſti ſzemeimmel láttam az magos kereſztfán fûggeni az egéſz emberi Nemzetſégért, és fel támadván, az ki el iôſz itilni eleveneket és

hólta-

hóltákat; te vagy az ki engem erőſſitettél és gyámolitottál minden erőtlenſégemben, és az ki táplálòia vóltàl az én lelkemnek, te azoknál lakozol az kik téged méltán véſznek hozzáiok. De iay azoknak, az kik téged méltatlanul véſznek, mert azok nem életet, hanem halált veſznek magokhoz, és uijonnan feſzitnek fel: Oh minémű nagy lakodalom az, hol ember az kenyérnek ſzine alat, egyſzer s' mind Iſtent embert véſzen. Oh ſzentſéges eledel! Oh ſzentſéges megh foghatatlan kölcſégh az mi ſzarándokságunkra. Annakokáért én Vram és én édes Iſtenem, kérlek tégedet tégy méltóvá engemet, hogy téged hozzám vehesſelek, és te általlad adgyad meheſſek az te ſzent országodban, az örök életre, hogy téged örökké magaſztaliyalak, dicſirielek és dicsöitſelek.

örüly ô én lelkem, ne légy álmos, mert imé hozzád jö az mennyei eledel, az kit te kéreſ-

kéreſtél, azért vigadgy és ved örömmel hozzád; Ezeket mondván: hozzája vövé Chriſtuſnak ſzent teſtét és ſzent vérét, nagy alázatoſsághgal, és áijtatoſsággal, az ſzent Maxentius Püſpök kezéből, annak-utánna keveſsé lelkében el ragadtaték; meg eſzmélvén azért iſmég magát, megh hagyá hogy ſok gyertyákat gyuytanának, és vigyáznának körüllötte, mert ezennel ki mulnék ez világhból; Minek utánna Marcella az gyertyákat megh gyuytotta vólna, imé egy iſzonyu nagy forgó ſzél jöve, ki az gyertyákat mind el oltá, annak-utánna az gonoſz lelkeknek ſokaſſághi jövének, kiknél egy czédula vala, kiben minden vétkek megh valának irva, kiket Martha tellyes életében cſelekedet. Minek-utánna azért Marthára iſzonyuképpen néznének az gonoſz lelkek, igen meg rémüle Martha, és monda. Oh én édes Vram és én édes Iſtenem, imé az én ellenſégim ſokaſſággal

rohan-

rohantak én reám, oh én édes Vram Iesusom, ne távozzál el én tőllem, szegény bűnős szólgálódtól, hanem segizmeg engemet. Oh bóldoghságos szent Szűz, légy én melettem és velem az én utólsò órámban, és szűkségemben. Oh én szerető Attyámfia Mariá Magdolna, hol vagy, hogy raytam nem könyörűlsz? Hogy ezeket az gonosz lelkeket tőllem el nem kergeted, imé nagy szep fényességh iöve hozzáia, ki monda: Ne fély imár, mert az te ellenségid meg győzettenek, és diadalmatvőtttél raytok. Azonban az ő Vőlegénnye az VR IESVS CHRISTVS-is el iöve, az mennyei szenteknek sokassagával, és monda: Ier el én szerető gazda Asszszonyom, im fel kisirtlek és fel viszlek az őrők életben, és igaz hű szólgálatodért bőséggel megh fizetek te néked, mert az hol én vagyok, azt akarom hogy az én szólgám-is légyen; Felele Martha, és monda. Oh én

édes eggyetlen egy Vram, és én édes Istenem, te néked aiánlom magamat, és mind rendel meg csókolván az ő Leányit, és monda továb: Vram az te szent kezedben aiánlom az én lelkemet; ez szóval eggyût, ki méne az ő szent lelke testéből; Az ki CHRISTVS VRVNKTOL fel vitetek az sok dicsőült szentekkel eggyût, az örökké való haylékban. Az hová minket is vezérellyen, az szent Háromságh egy igaz ISTEN, Amen.

Minek-utánna azért ekképpen Márthának szent Lelke, testétől el vált vólna, az ő Leányi igen szomoruk és keserettek valának: s-nemis ok nélkûl, mivel az ő gyámolokat el vesztették vala, igen is sirattyák vala ótet; Annak utánna az ő szent testét, mind Mennyei s-mind emberi társasággal és segitséggel, nagy tisztességessen el temették. Sok betegek-is gyógyulának meg, kik az ő testét meg illették.

Hólt

Hólt meg Szent Mártha, huszon-
kilenczedik napján Szent Iván havának.
Christus Vrunk szûletése után,
Hatvan harmadik esztendőben-

V E G E.

SZENT MARIA MAGDOLNANAK TIZRENDBELI ôrômérôl.

ELSŐŐRŐME.

OH Maria Magdolna, Iſtennek válaſztot edénye,
Ki nékûnk ighaz tûkôrûl adatot elônkben;
Elsô ôrômedrôl emlekeztetlek,
Ki ez fôldôn benned találtaték.
Mikor Chriſtus kegyelmével
Nagy bôven megh áldá téged,
Ki által oly erôs hited lôn,
Hogy ôtet Chriſtuſnak hivén,
Annakutánna bûneidet el hagyád,
Es azokat tiſzta ſzûbôl meg bánád,
Hogy Chriſtus ſzeretetire juthatnál
Es bûneid bocsánattiát várhatnád,

Mikor

Mikor Simeonnal keſervesſen,
Bûneidet ſiratván s-labaihoz eſvén,
Azért Maria néked kônyôrgôk,
Ki nagy ınségben nyomorgok,
Hogy bûnômben el ne hadgy veſznem,
Hanem kônyôrgéſed által nyerheſſem,
Chriſtuſnak hozzám való jóvóltát,
Hogy nyerjem énis bûneim bocsánattyát.

MASODIK ôRôME.

Oh Maria Magdolna Iſtennek válaſztot edénye,
Ki nekûnk igaz tûkôrûl adatot elônkben,
Máſodik ôrômedrôl emlekeztetlek
Ki ez fôldôn benned találtaték.
Mikoron Lázár megh hala,
Kit iſmégh hamar életre hoza
Chriſtus; kônyôrgéſed által,
Kit keſervesſen hozzá nyuytál.
Kérlek ez nagy ſzeretet által,
Kit Chriſtusban akkor hozzád láttál

Az ſzerént Mártha és Lázárhoz
Hogy eſedezéſedtöl meg ne foſz,
Es az én lelkemhez közelges
S az igaz utra vezeſd,
Hogy bűnben megh hólt lelkemet
Chriſtus kárhozatra ne veſd,
Hanem az te kin ſzenvedeſedért,
Inkáb örökké idvözicsd.

HARMADIK öRöME.

Oh Maria Magdolna Iſtennek valaſztot
edénye.
Ki nékünk ighaz tükörül adatot elönkben,
Harmadik örömedröl emlekeztetlek
Ki ez földön benned találtaték.
Mikor Chriſtus Angyalát küldé
Hozzád, ki néked megh jelenté,
Hogy bizonyoſſan már éltedben
Töt vétkeidet el feleytette,
Es néked bizváſt megh jelencse
Hogj többé halálos vétket nem cſelekeſzel.

Kérlek

Kérlek oh Maria Istenért,
Hogy könyörögh néki ily kegyelemért,
Hogy én-is tellyes éltemben,
Ne essem többé halálos bűnben,
Es ezt hóltigh meg-is tárcsam,
őrző Angyalom mindenben oktasson,
Ki mellém adatot Istentől
Gyermekségemtől fogvást őrzőjűl
Az őrizzen megh pokoltól,
S-annak iszonyu kénnyától.

NEGYEDIK ŐRŐME.

Oh Maria Magdolna Istennek valasztot edenye
Ki nekűnk igaz tűkőrűl adatot előnkben,
Negyedik őrőmedről emlekesztetlek,
Ki ez földőn benned talaltaték.
Midőn Christus édes Mestered,
Oly szozatot fűledben eresztet,
Hogy tőlled az jób rész valasztatik,
Ki tőlled soha el sem vétetik,

Mikor

Mikor ſzent lábainál ûlnél,
Es cſak vélle kivánnál beſzélleni,
Noha Mártha azt nem kedvellené,
De Chriſtus érted néki meg felele.
Emlekezzél meg továb arrôl-is,
Midôn Idvôzitônk egykor-is,
Husvét napján néked meg jelenék,
Eléb hogy ſem az tôb hiveinek,
Oh Maria tiſztá ſzûbôl eſedezem,
Kônyôrgéſemet hozzád terjeſztem,
Hogy illy Iſteni nagy kegyelemért,
Halálom elôt nékemis azt nyerjed,
Hogy ez réſzt ki mindennél jób,
Valaſzſzam maghamnak mindenek fôlôt,
Hogy bûneim miat el ne veſzek,
Hanem Chriſtusban réſzes leheſſek,
Es mikor ki bocsátom lelkemet,
Ackor-is ſegitſégûl hijam én Iſtenemet.

ôTôDIK ôRôME.

Oh Maria Magdolna, Iſtennek valaſztot edénye,

Ki

Ki nékûnk ighaz tûkôrûl adatot elônkben;
ötödik örömedrôl emlekeztetlek,
Ki ez fôldôn benned találtaték.
Midôn Idvôzitô Christusunk
Továb maradni igy nem akara velûnk,
Hanem az olay fák hegyen menyben mene,
Mind áz sz: Atyákkal egyetemben:
Az ô szent Annyával téged-is
Meg áldá, s-az szent Apostolokatis:
Ki által bizakodni kezdél Istenben
Csak ôtet ohaytván minden idôben;
Oh Maria ebben halgattassam meg
Az miért néked most kônyörgôk,
Hogy nyerd meg azt nékem Istentûl
Hálálom oráján irgalmasságúl,
Hogy az ô szent lelkét adgja belém,
Ki midôn halálomnak ideje el jön,
Vezessen örökké való életre,
Hogy lássam az ISTENT szinrôl szinre.

HATODIK EöRöME.

Oh Maria Maghdolna Iſtennek vá-
laſztot edénye,
Ki nékünk igaz tükörül adatott elönkben,
Hatodik örömödröl emlekeztetlek,
Ki ez földön benned találtaték.
Midön Chriſtus Vrunk téged is,
Nem csak hivének válaſztot-is,
Hanem ugyan tanitóvá-is tött,
Hogy az ighaz hütet prædikállanád itt,
Marſiliának nagy Herczeghſégében,
S-az Herczeget ki vala eretnekségben,
Meg téritenéd az igaz hitre,
Feleségét és egéſz háza népét
Az ſzerént az egéſz föld népét,
Hogy iſmérjék megh ighaz Iſtenséget.
Maria kérlek vezes engem-is,
Könyörgéſed által arra-is,
Hogy az igaz hitben végig maradgyak,
Abban ide s-tova ne tétovázzak,
Főképpen utólſo orámban-is,

Mikor

Mikor az halál velem tusakodik,
Abban az vallásban találtassam,
Istennek kedvessen bé mutathassam.

HETEDIK EÖRÖME.

Oh Maria Magdolna Istennek választot
edénnye,
Ki nékünk ighaz tükörül adatot elönkben,
Hetedik örömedrül emlekez tetlek,
Ki ez földön benned találtaték.
Midön harmincz esztendeiglen,
Az pusztában pœnitentiában élnél,
Emberi táplálás és segitség-nélkül,
Kit Isten ugyan nem hagyot halni éhel,
Hanem az égbül adot oly eledelt,
Ki örök életre, és örömre vezetet,
Az Angyaloknak sokassagától-is,
Minden nap gyönyörüséghgel vitettél-is,
Az égben azok vóltak kisirüid,
Ski mondhatná ki ennek gyönyörüségét,
Maria kérlek nyerd megh nékem is,

Az mint néked dôlgod vôlt ez világon-is,
Hogy ez nyomorult el mulandó világbân,
Erôllitessem meg minden jóban,
Es Christusnak szent testével-is.
Az ki kisérôm légyen ez életbôl-is,
Az ôrôkké való haylékban,
Kit néked meg igirt még akkorban,
Mikor az pusztában élnél sangyarun,
Minden világi vigasztalást el hagyván.

NYOLCZADIK EôRôME.

Oh Maria Magdolna, Istennek választot edénye,
Ki nékûnk ighaz tûkôrûl adatot elônkben,
Nyolczádik ôrômedrôl emlekeztetlek,
Ki ez fôldôn benned találtaték.
Midôn Christus Vrunk tégedet
Az ô szent testében vérében részesslé tôtt,
Minek elôtte ez világból ki mulnál
Ki az te lelkednek vôlt nagy hasznára,
Hogy érettem könyôrôghy Maria,
Istennek,

Ez

Ez örömidre azért emlekeztetlek,
Hogy ottan csak halálomkor bár
Vagy annak előtte nem sokkal már
Mikor lelkem távozik testem től,
Es minden világi gyönyörűségtől,
Az szent Sacramentumokban részesűl-
hessek,
Ki által örökké üdvezűlhessek.

KILENCZEDIK EÖRÖME.

Oh Maria Maghdolna Istennek valasztot
edénnye,
Ki nékünk ighaz tükörűl adatot elönkben,
Kilenczedik örömedről emlekeztetlek,
Ki ez földön benned találtaték.
Midön az te édes Vrad és Mestered,
Maga az örökké való ból dogsaghban hel-
yheztetet,
Az Angyali seregekkel egyetemben
Kiknek énekléſek hallatott nagy meszsze.
Ez nyomoruságnak völgyéből

Nagy gyönyörüſéges dicſőſéggel, örökkön élnek és ugy vigadnak.
Az bánat felől ſemmit nem tudnak.
Azért könyörgök néked keſerveſſen,
Hogy könyörgéſed által engem-is vezeſſen
Az Iſten az ő Angyalival egyetemben,
Innét az örökké való dicsőségben.

TIZEDIK EöRóME.

Oh Maria Magdolna Iſtennek valaſztott edénye,
Ki nékünk ighaz tükörül adatot előnkben,
Tizedik örömedről emlekeztetlek,
Ki ez földön benned találtaték.
Midőn látád, hogy ez széles világhban
Tündökleni fogh életed pœnitentiában,
Kit tartottál máſok felet ſanyarun,
Az kereſztyéneknek jövendő példájúl.
Kérlek nyerd meg nékem Iſtentől,
Edes Vrad kedves Ieſuſodtól,
Hogy az én gonoſz feslet életemet.

Iob-

Iobbicsam meg mindenek elôt,
Hogy Christustól el ne távozzak,
Hanem inkáb kedvet találljyak,
Hogy mikor életemnek vége léſzen,
Bûneim miat tôle el ne veſſen,
Hanem az Szent Háromságh egy Iſtennel,
örökké éllyek gyönyörûséggel.

VEGE.